

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, И ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 1

Січень 1929 року

Рік 3

Пять необхідних прикмет християнина

(2 Кор. 13, 11).

У психології усіх одиниць і народів лежить ця властивість, що кожна людина бажає для себе всего якнайлучшого. Наколи хто щось набуває, старається набути дану річ чи предмет, як найлучший для своєї потреби, щоб опісля те чи друге відповідало усім вимогам дотичної особи. Це можна найбільше завважити в молодиків, котрі задумують змінити свій дотихчасовий триб життя, підчас шуканья майбутньої товаришки життя.

Кожний молодець старається, щоби його майбутня дружина мала як найлучші і як найкращі прикмети, які відповідали б його вимогам стану. Такий жених у своїй важкій обсервації змагає до цього, щоб вибрати собі довічну приятельку якнайкращу вродою, щоб була добродушною, багатою, господарною, працьовитою і т. п. За те при своїм виборі такий жених уникає дівчини опущеної, негарної, лінивої та негосподарної, бо тут ходить о вічне щастя.

Слово Боже говорить нам, що віруючі люде через смерть і воскресення Христа, сталися Христовою церквою, котрої головою є Сам Христос. (Єф. 5, 23).

Апостол Павло пишучи свого листа до Коринтян, каже так: „Я заручив вас одному мужеві, щоб чистою дівою привести (вас) перед Христа” (2 Кор. 11, 2). Із повищих слів бачимо, що християне яко церква, є женою, котрої мужем є Ісус Христос. (Одр. 19, 7; 21, 9). Тому християне, як члени тіла — церкви, котра є „заручена Христові” мусять необхідно мати якнайкращі прикмети, та старатись приподобатись ними Христові, як невіста своєму женихові, чого й Христос від неї вимагає. —

Ап. Павло пишучи свої листи до віруючих християн, у всіх своїх 14-тьох листах прикладав дуже велику вагу на необхідні прикмети Христові церкви, котрі мають бути в серці Хр. збору. Це найясніше висказав у другому листі до Коринтян, де на закінчення положив великий натиск на

ці прикмети, а се: радість, досконалість, утіху, одностійність і мирне життя. Ці вище наведені речі, є конечні так у церкві, як також у поодиноких членів, поставлені наче услів після Павлових слів: „Той Бог любови й миру буде з вами!“ Це значить: оскільки чоловік хоче мати сталий контакт зі своїм Творцем, то мусить мати всі вище наведені прикмети. Тому застановимся поступенно над поодинокими своїми цими прикметами, а це:

I. Над радістю духа.

Кінчаючи свого листа, Павло вказує Коринтянам на радість, без котрої ніхто не може бути щасливим. Тому ставить її на першому місці, знаючи, що де радости немає, там смуток домує, котрий є не лишень отрутею тіла, але тим більше й духа. Сам Спаситель підчас своєї присутності старався о необхідну радість для своїх учеників, коли каже: „Оце говорю вам, щоб радости мої пробували у вас, і щоб радости ваші сповнились“ (Йоан. 15, 11).

Як Христос, так і Його ученики цінили вельми радість, котра в них була дуже цінною перлою. Всі народи є у безустанній погоні за радістю, та на жаль поминають дійсну, а біжать до штучної. Отже тому Павло поставив на першому місці радість, бо така підносить християнина до Бога — радости. Це вже лежить в натурі людській, що радість богатом серця отворяє, а смуток замикає.

Із досвіду знаємо, що в часі смутку людині хочай би дарував хтось найдорожчі речі, то вони є її немилими, а чоловік без радости тратить охоту до життя. А радість дає чоловікові охоту до життя й великі пляни майбутности.

Павло напминає вірних, щоб з їх сердець ніколи радість не виходила, бо без такої вони стратять охоту й рівновагу до наслідування Спасителя.

Бог є Богом радости, а не смутку. Він бажає, щоб Його твориво — чоловік жив і пробував у безперестанній радости, а той хто такої не має, щоб її скоро віднайшов. Віковичний не хоче, щоб Його нарід жив у смутку, але в радощах, о чім свідчить факт, що при сотвореню перших людей, не післав їх Бог до темниці, а до Раю радости.

Рівнож і до Филипян Павло пише, та просить: „Радуйтеся завсїгди в Господі і знову кажу: радуйтеся!“ (Фил. 4, 4). Це саме до Солунян: „Всякого часу радуйтеся!“ (1 Сол. 5, 16). Отже радість має освічувати й то безустанку серце кожної віруючої людини, котра зможе нею і других у Христі радувати. Життя без радости, то пустиня — подорож, у котрій не має де спочати. Християне мають дуже багато причин до радости, а найбільше, що смертію і воскресенням Христа є спасенні. Вот цим усе повинні радуватись.

Свята християнська радість домінуюча в серцях вірних, буде й других веселити, бо лишень радість у Бозі може нас щасливими зробити. Там де нема радості, там смуток паує, а де смуток пробуває там нема охоти до життя, як у духовному так і життєвому розумінню. Тому дорожим духовною радістю!

Дальше звернім нашу увагу на наступний прикмет, а це:

II. На досконалість чи удобрювання.

Наче продовженням слів, які висказав Христос: „О це будьте досконалі як Отець ваш, що на небі, досконалим є” (Мат. 5, 48), висказує Павло, а радше не мов услів'я ставить коринтській церкві досконалість, на підставі котрої їхній кочтакт з Богом буде затісненим, а не нарушеним.

Це є великою правдою, котрої не можна легковажити, бо Спаситель знав що говорить, коли від своїх вірних вимагає досконалости. Гляньмо на поступовий світ, то бачимо, як він у ріжних царинах життя, старається о досконалість. В кожній царині, культури, цивілізації й техніки, зробив він великий поступ, завдяки невсипучому змаганню до досконалости. Через те безустанне змагання, людина опанувала світ, низину й воздух, та усунула всі давні неможливости.

Так само діється і в духовному світі. Досконалість значить: іти вперед! Робитись з дня на день лучшим, та усувати всі свої відємні нариви й нахили.

Через свою досконалість, світ опанував висоту й глибину, а через духовну досконалість — християнин опанує своє тілесне життя, та при помочі Духа Христового нищить гріх, т. є.: гнів, ненависть, злу похоть, незгоду, зависть, розпусту, блуд, перелюб, п'янство, ворожнечу і таке інше, що то є людині тамою до віковичного щастя. (Гал. 5, 19-21). При помочі безустаннього духовного удобрювання, у віруючій людині, може вкорінитись добродушність, котра є найлучшим ключем до сердець людей, котрих ми стараємось привести до Христових ніг.

Много людей обсервує наше життя, та не дивляться на голі слова, а на саме поведення, котре нераз не може світити, як те сонце, прислонене чорними хмарами. Із нашого прямування до досконалости впливають усі додатні християнські прикмети і добродушність, котрою ми здобудемо ще много більше блукаючих для Христа.

Пам'ятаймо, що Христос сказав: „Хто не збирає зі мною, той розсипає” (Мат. 12, 30). Це значить: Хто не старається себе удосконалювати, той не вперед, а взад іде, розсипаючи все добуते. Така людина замість лучшего, стається чимраз гіршою, та стається не здібною до наслідування Христа.

Дальше звернім увагу на слідууючу прикмету, а це:

III. На потіху.

Цей дуже великий психолог ап. Павло, будучи на службі Христовій, все так влучно подавав духову медицину ще духово слабим християнам, що при приміненню такої недуга зникала. Павло все у всьому визнавав. Бачучи великі переслідування перших християн, він закликає вірних до потіхи, як каже: Тіштеся!..

Діти Божі мають дуже велике Жерело (Ісаї 61, 2) своєї потіхи. Тому вони повинні взаємно потішатись, коли на них приходять ватага смутку, під впливами здеморалізованого світу. Ми знаємо, що потіха для зболілої душі є дуже цінною. Вона дає полекшу в горю. Коли хтось обтяжений смутком, однаєм чи горем, а ніхто йому не дасть потіхи, тоді цей чоловік упадає на здоровлю, а смуток відбирає йому охоту до чинного життя. Ціле життя видається йому чорним. Та зовсім інакше, як хтось у відповідну пору піде до засмученого зі словами потіхи та заохотить; тоді така потіха стається для розбитої душі покріпляючим бальзамом.

Псалмопівець Господній говорить у смутку: „Твоя потіха розкошію сповняє душу мою” (Пс. 94, 19). А дальше каже: „Цей одрада для мене в горю моїм, що слово Твоє оживлює мене” (Пс. 119, 50). От де християне повинні шукати втіхи. Ось чим повинні себе всі потішати!

Як бачимо зі слова Божого, потіха є дуже важною прикметою християн. Вона запевнює розвій церкві Христовій. Без потіхи християнство є сказане на духову смерть, бо сказано: „А потіхою Святого Духа намножувались!” (Діян. 9, 31). Тому ми як поєднані з Богом через Христа, мусимо все і всюди цінити дуже потіху, жерелом якої є Бог! (Рим. 15, 5. 2 Кор. 1, 3-4). Оскільки потіха є такою важною, а в серці християнина немає її, це є знаком, що він є в дисгармонії зі своїм Творцем, від котрого залежить потіха. (2 Сол. 2, 16). Томуто потіха є такою необхідною прикметою, а члени церкви нею не користуються, або такої не мають, хайже спішуть до джерела потіхи, що вічно триває. (Іоан. 14, 16).

Тому то ап. Павло наче намавляв Коринтян до взаємної потіхи, знаючи, що вони без неї не зможуть добре розвинути свійого духового життя. Тому, хайже цю важну прикмету кожна християнська людина візьме під розвагу. Вона у св. Письмі Старого й Нового Завіту пригадувана аж 120 разів. Сам Христос учеників своїх не хотів оставити без потіхи (Іоан. 14, 16), бо знав, як їм буде важко без неї у їхньому горю.

А тепер застановімся над слідууючою прикметою, а це:

IV. Над одностудністю.

Дальше Павло звертає увагу Коринтянам, на одностудність, підчеркуючи і цю прикмету, як велику християнську прикмету чесноти, без якої вони далеко не зайдуть.

Із одностудности впливає єдність, а з єдности сила. Павло пишучи свого листа до Тимотея говорить, щоб він боровся „доброю боротьбою” (1 Тим. 6, 12), а до Єфесян пише: „Бо наша боротьба не з тілом і кровію, а князівствами, і властями і з миродержителями тьми віка сього, з піднебесними духами злоби!” (Єф. 6, 12).

З того бачимо, що християне є не лишень церквою, але й армією Христовою, котра має дуже потужного ворога до поборення. Із досвіду знаємо, що армія, котра має одностудне військо, те відносить над ворогом побіду. Тому то апостол напминає: „Так само думайте!”, знаючи, що одностудність, це ключ до мудрости, при котрім всі однако зрозуміють Бога, та Його волю, а що важнійше — свій обовязок зглядом Всевишнього й своїх ближніх. Одностудність — приводить нас усіх разом до Бога, бо де є одностудність, там нема часу на індивідуальність, а головною цілю Христової церкви, є вірність. (Кол. 3, 1).

Один учений сказав: „Одностудність в нещастю, є півщастям!” Це — велика правда. Як люде бачать свого ближнього в нещастю, а в них є одностудність і милосерде, то вони нещасному поспішають з негайним рятунком. В одностудности, люде почувають себе до чинного обовязку, так в життю суспільнім, як теж в духовнім. Християне покликани до плекання овочів, яких Бог від кожного з окрема ожидає. (Іоан. 15, 5). Все те зібравши бачимо, що одностудність видає гарні результати християнського призначіння. (Єф. 2, 10). Одже в одностудности: одні змагання, один напрям, одна праця, поступ, мужність, сила й побіда.

Християне без одностудности, то подіравлений на морю пароплав, який замість плисти, потопає! Нарід Божий без одностудности — то орел із переломаними крилами, який не може піднятися в гору. Чому? Тому, що там, де нема одностудности, там нема й єдности, а де нема єдности, там нема сили, а до цього там панує взаїмна ворожнеча, яка руйнує християнське щастя.

А на кінець звернім увагу на цю послідню прикмету, котра є не меншою від попередніх, а це:

V. На мирне життя.

І цього апостол не пропускає, ставляючи Коринтянам як би услівля їхньої сполуки з Богом. Це саме писав Павло до Римлян, закликуючи: „З усіма людьми майте мир” (Рим.

12, 18). А в посланю до Жидів пише: „Дбайте про супокій з усіма” (Жид. 12, 14).

Із повищих цитатів видно, як апостол дорожив мирним життям, бо цього він навчився від Того, котрий був, чі по віки буде Князем мира (Ісаї 9, 6).

Христос вельми високо цинив супокій, бо Сам каже: „Майте супокій між собою” (Марк. 9, 50). А до учеників сказав: „Супокій оставляю вам, мій супокій дам вам” (Иоан. 14, 27). Чому ж то так Христос і апостоли клали таку велику вагу на мир і мирне життя? А тому, що мир дарить нас благодатію Божою, для того, що: „Не єсть Бог (Богом) безладу а мира” (1 Кор. 14, 33). Взгіймне мирне життя робить людей богатими, як під зглядом тілесним, так і духовним, так каже Павло: „До супокою покликав нас Бог” (1 Кор. 7, 15). Ніяка людина, ні нарід або держава, не може бути без миру щасливою. Мирне життя — запевнює нам розвій добробуту, богатства й слави, чого світ досвідчив підчас війни. Там де нема миру, там займає місце безладдя, хаос і анархія, котра руйнує наше щастя, а що найважніше наш духовний мир з Богом. А мир можуть мати лишень добрі люде (Іс. 57, 21).

Сучасний дипломатичний світ усіх своїх зусиль докладає, щоби запевнити народам мирне життя, бо знають, що коли забракне між людьми миру, тоді цілий цивілізований світ скотиться у бездонну пропасть.

Отже слово Боже багато говорить про мирне життя, та через усі періоди Бог старався про це необхідне щастя для свого народу.

Ап. Павло у всіх своїх листах поздоровляє вірних миром — супокоюм, а Біблія про мир і мирне життя згадує аж 234 рази.

Дорогий читачу! Застановись над цими прикметами які є необхідними в твоім християнськїм життю. — Чи змагаєш до радости, досконалости, однодумности, потїхи, та мирного життя?

Оскільки так, то твій стан і сталий контакт з Богом буде запевнений, як каже Павло: „Тоді Бог любови й миру буде з вами” (2 Кор. 13, 11).

Хай же Бог через свого Духа Святого навчить сам кожного, як має дорожити повищими прикметами.

М. Лютенко

Святі ризи

(Тяг дальший).

3. Вплив до здержавлення церкви. До здержавлення церкви, поганьська релігія в царстві римським була релігію державною. На чолі всякого божества був цісар римської імперії, котрому священники поганьські склали офіри. Його уважано як найвисщого священника або папу.

Римській уряд тісно звязаний був з релігію, так що священники мали тісний звязок з державою і були дорадниками цісарові і сенаторам. Вони визначували дні договорів політичних, видавали й затверджували вироки судові. Священники були головним апаратом в державі. Як тільки релігія поганьська впала, так священство поганьське мусіло уступити місце священникам ново-християнської церкви.

Урядничі відзнаки. Як церква стала пануючою, всі уряди державні перейшли в руки єпископів та священників. Враз з переходом уряду, церква прийняла всі відзнаки державних урядників.

Право з року 397-го дало підставу, щоби всі сенатори римські носили „colobrium.” Колюбрюм це сукня довга, сягаюча аж до стіп, котру й досі носять діякони в церкві римській. Римські судді справедливости, видаючи вироки, в іменню держави, приодівались до цього в відповідні відзнаки, надані урядом, котрі збігом часу ввійшли в духовенство. Нема ніякої обави, що ці відзнаки вільним шляхом до строїв духовних. Як: перстені, ланцюжки і т. и. без котрих нинішній священник не править богослуження. Але ці традиції незгоджуються с першою церквою.

4. Вплив поганьських обрядів релігійних. За пановання цісаря Теодозія Великого церква отримала найвищі права, а релігія поганьська зістала скасована, і немогла більше виконувати практик релігійних. В ті перемозі церква під натиском права змушувала поганів прийняти ім чужу віру. Тоді священники поганьські не мали іншого виходу, як тільки прийняти християнство. Наколи зістали прийняті церквою і ввійшли в християнство, тоді разом зі собою внесли свої поганьські обичаї, котрі глибоко були закорінені в їх серцях. А себе охоронили від переслідувань, і забезпечили своє життя. Примусове навернення поган, нічим більше не було як зовнішня зміна обичаїв, але їх внутрішність була надаль поганьською. Виобразім собі, скільки обрядів та звичаїв, ввійшло до церкви.

Людина ніколи не може так моментально змінити свій вихований характер. Скоря зміна зовнішня не відповідає зміні внутрішній. Це тільки була нова служба зі старим покривалом. Більша частина таких священників мала на цілі

запроваджувати звязи ризи та обряди, котрі давали їм в поганьстві велику повагу. Далі, окрім священників, котрі ріжнилися своїми строями багато старинних вчених та фільософів, мали відмінний стрій від загалу. До цього прилучим пустельників та товариства законні, котрі щиро боронили стрій, котрий їх рижнив від світа.

Недовго треба було чекати на ріжницю між поганьським світом, а церквою. Показувалось, що церква понесла побіду над поганьством, але в дійсности так не було. Ео всі обичаї поганьські вільним шляхом входили до церкви. В першім кроку святі ризи мали місце в церкві римо-католицькій.

Тож були провідники в церкві римській, котрі бачили її будучність, що она помалу хилилася в світ, і старалися застеречи від впливів поганьських. С таких провідників маємо папа Целестин (423 — 432). Папа Целестин в своїм пастирськім листі написав до єпископів в 428 р. проти святих риз. Зміст його листа, в котрім він пише, ось як: „Отримавин інформацію, що де котрі єпископи більше посвячуються забобонам та захованню одінь, ніж чистої мислі та віри. Нехай вам не буде дивним, що звичай церкви є ломаний через тих, котрі не виховані в церкві. Але вони прийшли до неї іншою дорогою і впровадили зі собою ті річи, котрі мали в своїм життю. Одягнені відмінну одіж та мають підперезані бедра, думають вони, що виконують науку Письма Св., не в духу, але в літері... Ми повинні ріжнитися від загалу людей, наукою але не строєм, добрим життям, але не одінням, чистою думкою а не красою риз. Бо коли тільки зачнемо посвячувати час на річи не потрібні, тоді подопчемо передання отців церкви, а дамо місце безцінним забобонам.” Epist. IV. Так писав в 428 р. неомильний папа Целестин.

Тут бачимо що папа Целестин відкинув святі ризи, а радить щоби священники ріжнилися, наукою євангелії і добрим обичаєм. Хотя папа Целестин погубив ці всі повисше згадані річи, то церква римська й досі заховала, і нині без святих риз, не може відправлятися богослуження. Святі ризи мають велику симпатію в церкві римській, котрі зістали прийняти в IX в. Церква східня (то є грецька) була більше повільна до нових звачаїв, більше мала на цілі ріжнитись чистим життям, ніж одінням. Святі ризи найширшій розвій осягнули від IX-го до XIII віку. То є окрес розвою папівства, як: Григорій VII (1075—85) і Інокентій III (1198—1216). Цей начерк сягнув до найвисшого щиту володіючої зверхности.

В тім начерку, папи та патриарх східньої церкви, так далеко зайшли в церковні строї та обичаї, що перевисшили в тім напрямку поконаних поганів. Ціха цього характеру богатих строїв мала місце в царських палатах. Ця сила папів та єпископів, вимагала від решти духовенства, відповідних строїв до відправ (pontyfikalnych). Тим, котрі протестували

проти цього, відповідь була, що церква все може, бо Христос сказав: „Що зв'язите на землі, буде зв'язано на небі” (Мат. 18, 18). В такий спосіб Святе Письмо прихильники св. риз. А що до цього — що Христос ані Його ученики, не носили подібних строїв, то церква має право старі прикази змінити новими.

С повисше згаданих фактів, читач може зауважити, що поводи до запровадження св. риз були різні. До XIII-го віку св. ризи мали такий взріст, що була конечна потреба ограничити їх, що до барв. Що до посвячування св. ризів, то в X-м віку по Хр. вже було знанням і прийнятим. Всі строї, котрі й досі заховані, не мають дуже великої зміни.

Вимінювати всі строї, які церква римська, та греко-римська уживає, не будемо. Але звернемо увагу на декотрі що побільше знані. „Сутанна”, або сукня священнича, котру священники носять щоденно, она є знана зі святих риз. Побожна людина католицької церкви вважає цю одіж за потрібну, бо Христос носив теж довгу одіж. Тим повинні духовні наслідувати Христа.

Для нас є важним памятати, що довгу одіж, яку носив наш Господь, це була одіж щоденна. Ношення довгої одежі було прийнято аж до V-го віку по Хр. в цілім східнім світі. Наколи би Христос жив у XX-м століттю, напевно носив би таку одіж, яку носять нині всі люди.

Святі ризи не завше були радо прийняті духовними. Богаті світські люди любувались в короткій одежі, як: в забавах, на польованнях і т. и. До таких річий довга одіж була не вигідною. Коротка одіж була вигіднішою до життя. Духовенство ангельське, котре всеби шанувало вільність, не погоджувалось з одежію та звичаями римськими.

Папа Іван VIII в 875 р. пише до єпископів в Кантербурі і Йорку, вимагав щоби ангельське духовенство стосувалось до римської форми. Дальші прикази, котрі тичились духовних, що до строїв, подає нам IV-й собор Льотераньські в 1215 р.

На тім зізді було рішено, щоби духовні носили сукні без всяких окрас, на переді запинано. Дотично того приказу, папа Сиктус V, в 1589 р. затвердив вироком, що всі духовні, котрі будуть уникати довгих одінь, будуть карані. Ця одіж мала сягати довжиною аж до стіп, „*vertes talaris.*” До цього шляху причинився папа Урбан VIII в 1629 р. і побільшив ці прикази що до святих риз. А Бенедикт XIII в 1624 р. заперечив зовсім носити світську одіж духовним.

Бачимо повисше згаданих провідників церкви, що одні з другими не погоджувались. То, що папа Целестин в 428 р. вважав шкідливим в церкві, то традиція вважала це конечним до життя побожного. С таких риз, як епітрахиль, котру священники дають цілувати своїм парафіянам, яко святу ризу.

Ця епітрахил - не була ніколи в життю Христа ані Його учеників. Взагалі до X-го століття не має о ній великого сліду. Ця риза найперше місце має на сході, в церкві грецькі і то в нисшій духовенстві. Але коло VIII в. була прийнята висшій духовенстві. Що до прийняття епітрахилі як святої ризи, були відповідні прикази. Як на синодах в Брага в 563 р. в Толідо 633 р. В Римі в IX віку вже була ця риза загално прийнята.

(Далі буде).

КУТОК МОЛОДІ

МОЛИТВА МАТЕРИ

„Визнавайте один одному гріхи, і моліться один за одного, щоб сцілитись вам. Много бо може молитва праведного ревна“ (Яков. 5, 16).

Уже сонце сховалось за високі гори, начеб пішло й воно на спочинок по дневнім труді, і все що жис замовкло — не чути вже так багацько і голосів людських на вулицях, як буває ясним днем, навіть й птачки поховалися на нічний відпочинок, — стала певна тишина...

Но молодий чоловік на імя Богдан (Бернард) не може кластись на спочинок, його якась нечувана сила тягне з дому, його щось коло серця нудить, його тягне просто до коршми. Уже давно він привик потягати ту отруту; він без неї не може бути. Хотяй молодий чоловік двацятьтри-літний, але уже вигляд його на старого чоловіка. По чолі показались борозди, очі почервоніли, а під очі понависали баньки, лице протягнулося, вид його страшний, так сатана вже змучив, довго він вже служить йому. Але ось й в той вечір замість спочити і дещо помочи свої матери, то Богдан затягнув капелюх на голову і пішов просто до корчми.

Ось уже й його пристань, коло шинько-квасу і закричав голосно — „давай скоро пива?“ Ось вже й товариші зявились коло него. „Здоров, здоров Богдане, ходи сюди, сядь тут коло нас, та заграємо в карти.“ Але Богдан помахав головою, що не хоче, він щось не має охоти сідати з ними, бачать його дуже стрівоженного і питають: „Що з тобою, Богдане?“ — відповідає — „я не знаю.“

І так допив те пиво, затягнув капелюх над очі і вийшов на вулицю. В душі дуже стрівожений, як ніколи перед тим, нема в серцю покою, ані те пиво, що випив, ані товариші, ані карти не можуть успокоїти його серця.

В той час, коли Богдан пішов до корчми, то його віруюча мати зі зболілим серцем о душі свого сина, впала на коліна і звернула свої очі до неба і зачала виливати свої

горячі молитви перед престіл Небесного Отця і зачала мвалляти зі сльозами о рятунок її сина.

О Боже наш, прошу Тебе, доторкнися серця могого сина. В той час не дай спокою аж поки він спічне в руках Твоїх, спаси його душу тепер. Дорогий Отче небесний, ти видиш те моє зболіле серце, яке воно стрівожене за сина мого, прошу Тебе — положи Твою руку тепер на Богдана.

Іде Богдан дорогою, а на серцю чогось так тяжко, чогось воно таке неспокійне, подібне морю, котре філями гонене від берега до берега, іде — аж тут ясні електричні лампи своїми лучами осьвічують далечий вид, приближується і чує звуки музики і таньці. Зайду — подумав Богдан, і ось вже одчинив двері і зайшов у середину. Але та музика і таньці стали йому дивними в той вечір, а серце його ще гірше стрівожилось, нема й ту місця Богдану, знов вийшов на вулицю, щоби віддихнути Божою природою.

Спустивши голову, пустився далі вулицею і сам не знає куди іде, а на серцю стає так слабо, такий змучений, — аж тут дивиться знов, що то так ясно лучі електричного світла далеко освічують дорогу, начеб вийшли йому на зустрічу і провадять просто на місце. І здивовано дивиться і читає напис освічений світлом: „ПРИХОДІТЬ – ВЕЛИКА РАДІСТЬ.” Приходить ближче і бачить на вікні напис: „ДОБРА НОВИНА, ХРИСТОС СПАСИТЕЛЬ.” Двері широко відчинені і так любий голос співу несеться далеко по вулиці. Зайшов в середину і дивиться: всі люде стоять з піднятими руками до неба і співають. Лиця їх веселі, повні радости, виглядають так, якби ніколи не знали про жадне горе. О, які вони раді і веселі! Правдиво ці люде всім задоволені.

І так одно слово з тої пісні попало Богданові в уші, а так він став ще більше і пильніше прислухуватись:

„Я в великих був гріхах
Глибше, глибше потопав,
Мира в серці я немав,
Пришов Христос, радість дав.”

Пер. В. Колодій

(Далі буде).

НАВЕРНЕННЯ ФРИДЛЯ

(циганського хлопця).

Усі люде без різниці стану, віку чи походження, повинні навернутись з гріху до Бога, — з темряви світа до чудового світла. Так через любов Божу була навернена ціла рідня Фридля, т. є. батько, мати, брати й сестри.

Фридль мав за собою, не аби яку життєву минувшу історію відімного життя, з котрого не знав як має вийти. Але він багато чув про Джона Боніяна, перед котрого пам'ятником залюбки зупинявся, бажаючи горячим серцем бути таким в душі як Боніян.

Одного разу вечером усів він на пеньку віддалений від свого воза, думаючи про свою наверхнену матір, котра відійшла у вічність, як також про віруючих своїх братів і сестер, та про їхнє християнське життя; причім задав собі питання: „Фридле! хочеш ти вмерти, або в Ісусі мати свою цілу життєву?” Але дух молитви обгорнув його душу, й він торжественно приобіцяв посвятити ціле своє життя на віки Христу.

Опісля у короткому часі мав він спосібність переходити улицями Комбриджі, де несподівано увійшов на молитовне зібрання методистів, коли вони кінчили молитву. При кінці зібрання Фридль учув, як проповідник просив лишитись усім тим, котрі бажають примиритись з Богом. Остався також і Фридль, беручи уділ у молитві, підчас котрої співаки співали:

1) Рікою свята кров тече,	2) Ісуса кров з хреста текла,
На омиття гріхів:	З Його чола з п'ятьох ран,
Спокій в ній втомлений найде,	Я був в прокляттю без числа,
І віддих від трудів.	Но ньою я спасен.

Один старушок підійшов до Фридля, кладючи йому на голову руки й разом молився з ним: „Ти повинен твердо вірити, що Христос тебе спасе, так, як усіх тих, котрі Його прийняли, дав ім власть зватися дітьми Божими.” Цього вечера Фридль віддався Господеві.

Коли він вернувся до воза, та розказав про все отцеві, то батько від радости аж заплакав.

„Сину, звідкіль ти знаєш, що ти наверхнений?” — запитав батько. Притім важкім запитанню синок засмутився. Опісля по недовгім роздуманню, положив він руку на серце, кажучи: „Ах, отче! як тут тепло.” Так він це відчував, як ученики в Евмаусі: „Чи ж не горіло в нас серце, як Він з нами розмовляв в дорозі.” Так з радісним серцем і думками вернувся він до міста, де знова вступив на зібрання Методистів, в котрім він найшов духовий спокій.

Саля була відчинена, а він увійшов і в кутку зачав молитись; а в салі ще нікого не було. Нараз почув кроки ідучого до нього, котрих він даремно налякався. Се був старенький чоловік окритий сивим волоссєм, котрий, пізнавши Фридля, знова, так, як учора вложив на його голову руки і благословив: „Бог хай тебе благословить мій синку” — сказав він так, як вчора, тихим приятельським голосом. Фридль хотів відповісти, но слова немов цв'яки застряли в його горлі, та не міг нічо відповісти.

Так він радісний вийшов з дому, але більше не бачив старенького дідуся. Але зате побачить його на небі, та подякує за приведення його до Христа.

О читачу! Застановись над тим важним предметом, бо може ти ще не навернений, та не пізнав свого Спасителя, котрий тебе з любов'ю кличе: „Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, Я упокою вас” (Мат. 11, 28). Отож поспіши сьогодні, коли ще жиєш, бо завтра можем умерти без спасіння. —

1) Прославляй Господа завше
О, мій друже памятай,
Словом, життям і ділами,
Його в світі виславляй	4) Може завтра вже збудують
Грїб сосновий для тебе,
І земля навік покріє,
Твоє тіло у себе.
- 2) Ти собі все так думаєш,
Як молодий веселись,
А коли вже постарієш,
Тоді кайся і молись.	5) О душо, душо погибнеш,
Так, погибнеш ти тоді,
Пізно каються буде,
Милий друг тоді тобі.
3) О, нещасний, ти не знаєш,
В якій порі ти умреш.
Може завтра вже не встанеш,
Житти біяше не будеш	6) Треба всі гріхи оставить,
Молодий і юний друг,
Не забудь Христа прославить
За красу Його заслуг.

Памятай Господа друг мій,
В молодих твоїх літах,
Прославляй Христа Ісуса
У твоїх коротких днях.

М. Федик.

З праці на ниві Божій.

Торжество в Раві Руській.

В днях від 30 листопада, до 2 грудня 1928 року, відбулися торжественні зібрання зіхавшихся братів зі всіх зборів нашого району, котрі прибули сюди щоб спільно порадуватися і розказати про великі діла Божі в праці. Брати зіхались з 14 зборів. Вони заступали п'ятсот членів в нашій районі. Славимо нашого Господа за всіх, котрі Його пізнали.

Наші радісні зібрання почалися вже в четвер з вечора. У цьому молитовному зібранню брали участь наші гості, котрі свідкували з св. Євангеліи.

В п'ятницю, 30 листопада рано розпочалися спільні братські наради, що тривали до вечора. Відтак вечером мали знову духово-будуючі промови, спільно молячись до Всевишнього о благословенство на усю працю. В зібранню відчувалисьмо велику радість і присутність Св. Духа. Бр. І. Семенина, котрий прибув від збору в Озеранці співав сольо пісню: „Де чадо моє в сю ніч.” Ця пісня порушувала серця усіх присутних.

В суботу відбулися дальші днівні труди. Тут були представлені всі пекучі справи в об'єднанню. Старі працівники комітету здали свої обрахунки зі своєї праці на протязі минувшото року, а потім був вибраний новий комітет в склад котрого увійшли слідуючі брати: В. Перетятко, гол.; І. Семенина, заступ.; І. Чорні, скарб.; М. Федик, секр.; М. Цюх, І. Підгорецький і М. Струк, члени комітету. По окінченню дневних трудів, відбулося вечірне зібрання, на котрім промовляли приїхавши брати на ріжні теми. На суботу вечір

Конференція укр. баптистів в Раві Руській.

приїхав хор з Грибович, що причинився багато своїми хоровими співами, до нашого торжества. Всі радувались дуже і славили Господа за його велику милість в Христі Ісусі. Зібрання покінчилось пізно вечером.

Неділя була для нас найбільшим благословенням, бо через цілий день діти Його мали велику радість. На ранішньому зібранню промовляли наші гості-брати, котрі не мали спосібности говорити раніше. З самого ранку вже відчили ми Його любов в серцях наших. Сила Духа Св. була над нами, бо відчували ми радість Божу, де серця корились перед Господом. Ми мали також багато гостей, що зі слюзами слухали проповідуваного слова Божого. Хочеться сказати разом з апостолом Петром: „Господи, добре нам тут бути” (Мат. 17, 4). — При закінченню ранішнього зібрання

всі брати спільно відбули Вечерю Господню, споминаючи страждання і смерть нашого Господа Ісуса. На папері описати цього не в силі, що ми переживали як діти Божі того дня радувались. По зібранню всі розійшлись, щоб підкріпити своє тіло, вертаючись зараз назад на пополудешне зібрання. На цім зібранню, як й попередньо говорили різні брати, співав хор, а також відспівав бр. Семенина кілька пісень на славу Господа. Радість була велика.

Всі ті брати зіхались щоби докладніше обговорити справу і працю Божу. Всі заохотились до більшої праці на місійнім полі, щоби понести світло Євангельської правди тим, що у тьмі. І всі ми однако відчули, що наша праця далеко більша, чим ми можемо виконувати і всі сказали, що на ворога Христової правди підемо спільно. Геть з тими, що продумують о незгодах і дбають лише о свої особисті інтереси. Для нас діло Боже є найпершим. Просимо не звертати найменшої уваги на писанини різних осіб, що стрічаємо в деяких часописах про нашу працю. До часопису можемо писати все а навіть найбрудніші відомости, папір видержить все. Є такі, що бавляться подібними фабрикаціями, та це нічого дивного, бо це їхній талант; ми жалуємо часу, такими річами бавитися. Ми хочемо жити в згоді з усіма дітьми Божими і працювати для нашого Спасителя в своїй рідній мові. Будемо ждати аж знову Господь зєднає нас усіх в одну цілість.

В. П.

* * *

В днях від 3 до 6 грудня м. р. відвідав пресв. І. Семенина слідуючі наші збори: Кольонію, Салаші і Гійче. Брати повищих зборів були дуже раді мати бр. Семенину в своїх зборах гостем і запрошують, щоби бр. Семенина частіше відвідував їх і потішав словом Божим.

Р і ж н е

Навернення.

В одному зібранню проповідував один проповідник циганського походження, званий Смідт. Цій інтересній проповіді прислухувався з великою увагою, один прилично одитий чоловік. А це що він так цікаво слухав проповіді, проповідник з проповідниці скоро завважав.

По скінченім богослуженню, коли проповідник зійшов з амбони, то просто підійшов до зацікавленого та запитав: „А чи ви не хотілиб піти зі мною до осібної кімнати та від-

дати в молитві своє серце Господеві?" — „Ні, не піду туди й за сотню долярів" — відповів цей.

„Я знаю, що ви туди не підете за гроші, але з любови..." сказав Сміт. — „Я кличу вас в ім'я Того, Котрий себе віддав за мене і вас." — Молодий чоловік здригнувся і відповів: — „Я вже давно про це чув, але о тим не думав, хочая моя мати часто говорила про любов Христа."

— „Так лучше, що ви вже чули про незмірну любов Божу, тим ви блище до ньої, — відповів Сміт.

Нарешті він згодився піти з проповідником до особної кімнати, де в молитві та сльозах віддав своє серце Господеві.

Він встав з оновленим серцем, наповненим духовним спокоєм, дякуючи проповідникові, за приведення його до ніг Христових.

От так повинні усі діти Божі робити, та послідовно приводити грішників до Христа, через що справимо Господеві радість (Лук. 15, 7), та сповнимо свій обовязок супроти Бога й наших ближніх у грісі блукаючих.

Ми повинні давати приміри про Христову любов, з повною посвятою, — словом, а тим більше нашим життям, щоби люде побачили, та прославили нашого Отця, що на небі.

I. Маяк.

ДО УСІХ ЗБОРІВ.

Всім зборам до відома, що перша неділя в лютім ц. р., по нов. ст. обрана днем молитви про Всесвітній Союз Баптистів.

В цім дню наше всесвітнє братство з'єднається в молитвах до Всевишнього о зіслання благословењств і в благанню, щоб усунув Всевишний всі недостатки, щоб тим приблизити прихід Царства Христового на землю.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди." Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось инше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуячу адресу:

W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

При журналі „Післанець Правди" тепер працюють В. Перетятко і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди" просимо керувати на слідуячу адресу: W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.

Передплату просимо керувати на адресу: W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas".

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas" Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” виносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 2

Лютий 1929 року

Рік 3

Як статися щасливим?

Над повищим питанням роздумє сьогодні не один, бо кожний бажав би бути щасливим. Люде називають цего то іншого щасливим. Тим самим вони доказують, що самі не можуть похвалитися щастям. Але щож, нераз ці, — котрі не мають щастя, уважають себе щасливими. Досвід показує, що ті, котрих уважаємо щасливими, в більшости, суть дуже нещасливими.

Вязень у своїй келії заглядає через закратоване вікно та називає щасливим того, котрий знаходиться на свободі. То оскільки суть ті щасливі, котрі не сидять у тюрмі, то длячого він самий попав у це нещасне місце?

Хорий жаліється: „Ах, колиб я був здоровим, яким би я був щасливим!” Але й тисячі людей, котрі здорові, а однаковож суть нещасними. Як много є таких, щоби віддали своє майно, коби лишень статись щасливими, та мати сердечний спокій!

Бідака, котрий товче каміння на дорозі, споглядає сумно на переїжджаючого автом, та зітхас: „О, які ж то суть щасливі багатчі!” А багатий посивілий старець у вигідному авті глядить на бідного, здалеку, на купі каміння та глибоко думає про себе: „Ах, як охоче я замінявся б з тобою, бідний каменярю, щоб лишень статися щасливим!” — Він свобідний, він здоровий, він багач; але він нещасливий. —

Дорогий читачу! Ти можливо маєш зовнішну вільність, тілесне здоровля, земське багатство, но питаюсь тебе, чи ти є щасливим? Цар Соломон те все мав, та нераз говорив: „О марното марнот! Все марнота!” Серце з великим напруженням шукає правдивої свободи, повного здоровля, сердечного спокою, і слава Господеві, що є Він, що в дійности зможе наше журливе серце спокійним та щасливим вже на цьому світі і навіки зробити.

„Хто ж це такий?” — ти запитасш; То Син Божій Ісус Христос.

Його Бог прислав, щоби нам вязням, дарувати свободу-

Він рішуче говорить о Собі: „Коли ж Син визволить вас, справді вільними будете” (Йоан. 8, 36). І Він каже: „Прийдіть до мене, всі знеможені та обтяжені, а Я заспокою вас” (Мат. 11, 28).

Також Його любов до нас убогих така велика; що за для нас з'убожів, будши багатим, щоб ми убожеством Його збагатились” (2 Кор. 8, 9).

О, так навернись до Ісуса. У Нього найдеш чисту совість, бо Його кров за тебе пролилась на хресті, щоб ти знайшов прощення гріхів, та був щасливим. — Лишень у Нього одержиш ти спокій з Богом, а затим щасливе серце. Так, ще сьогодні прийди з вірою та з прагненням до Ісуса, а Він тебе уздоровить. Він говорить до своїх: „Супокій Мій даю вам, мир мій оставляю вам” (Йоан. 14, 27). І про славу свою Він каже до свого Отця: „Славу, котру Ти дав Мені, Я дав їм” (Йоан. 17, 21).

Так Він кличе тих, котрі вірують в Нього: „Мій Отець — ваш Отець, Мій Бог — ваш Бог” (Йоан. 20, 17). Господь дає на землі для своїх супокій, а в небі славу свою; так, що для землі і неба Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа дійсно стався і їх Богом і Отцем.

В дійсности, лишень серце, котре знає і має Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя є щасливим у дочасности, як також буде й у вічности щасливе.

От же слухай і ще сьогодні спіши на Його привив: „Примириись з Богом!” Він говорить: „Сину мій, дай мені серце твоє!” У Нього мир для тебе і спокій, котрого світ не може тобі ні дати ні відійняти.

Ти можеш все мати, як сирійський гетьман Неєман; золото, срібло, славу в людей, а однакж бути нещасною людиною, бо ніщо в світі не може нікому дати щастя. Дочасне багатство, слава, та земська розкіш, ще нікого щасливим не зробила, бо з тлінними річами кожний муси розстатись. Без Ісуса нема щастя, нема супокою, бо Він є нашим щастям, котре дає усім, що любять Його. Поспіши до Ісуса, а Він і тебе ущасливить!

Л. Л.

Святі ризи

(Тяг дальший).

Відповіді на питання, що було причиною ношення епітрахилі, котру вбирають священники на груди є різні. Одні вказують, що це є шаль жидівських священників, інші знову пояснюють, що спітрахиль була знаком урядництва римської

держави. Найпевнішим є, що ця риза була в старинних римлян платком або серветкою.

Найкращим доказом на це для нас, є латинський вираз „*orarium*” або серветка. А певним є також, що священники поганські вживали таку при вівтарях підчас складання жертв, де конечно треба було мати чисту й гарну хусточку, котра з бігом часу прибрала форму святої ризи.

Стихар — ця свята риза ввійшла в життя найперше в Англії й Франції, котра довжиною сягала аж до стіп, а в XIII в. скорочено її до колін. Ця риза в західній церкві належить также прислугачам церкви (так званим клерикам). Стихар в східній церкві є невикорочений і є він чисто з білого полотна. Є він символом чистоти, а коли є багрянний, то означає терпіння Христа. Саккос є подібним до діяконського стихаря. В старім завіті священники жидівські вбирались до релігійних практик (2 Моис. 28, 39). Подібним також є, що греки й римляни носили довгі сукні, так звані „*tunica*.” Всі ті, котрі цюю одежою послуговувались в священстві поганським.

Фелон є поважною ризою. Колись ця одіж служила ченцям в законах. Встрічаємо це в записках: Монте, Касіно, Теодомаса в 787 р., котрі пишуть братам, як мають ся захоувати підчас молитви.

Нинішній фелон був колись плащем, котрий носили зимовою порою, так званий „*casolla*”, але нічого спільного він не мав з уборами літургічними. Нині ці одяги не мають ніякого значіння. Фелон з наших часів не є навіть близьким до старинних римських плащів.

Старий римський плащ був витятий так, щоб можна було його надіти через голову, подібний до намету під назвою „*casula*” або домик. З бігом часу цей плащ приспособлено так, що нині священник може вигідно володіти руками при відправі богослуження. Для кращого упевнення можемо собі припімнути черкесів, котрі заховали в себе старинну форму плащів. Підчас світової війни можна було їх бачити в середній Європі.

Набедрник, це є хусточка, яку архисреї носить при боці. Вона виображує духовний меч. В старину служила у греків і римлян за хусточку до утирання чола. Таку хусточку звано „*marula*” або „*sudarium*.” Яко св. риза була знана вже в Європі в IX.

Мітра, це є шапка, котру носять архисреї, або корона князя церкви. Вона пригадує шапку старинних єгипецьких священників, о котрих подає історія. Мітра ввійшла в життя до богослуження за папи Ліона IX.

Жезл архисреїський є символом влади: є це палиця висока, золота або срібна, по середині куля земна а на ній хрест, по бокам її вються два змії. Хрест це побіда над

гріхом. В римській церкві ця палиця є відмінна від грецької. По вірі визнаців церков грецько і римо-католицької, ця палиця походить від пастухів овець. Певнішим є, що вона походить від римлян, так званих аугрів. Були це священники, котрі вгадували будучність. Назва цієї палиці „lituus”, котрою також послуговувались державні урядники. Значіння в римській церкві є слідуєчі: горішня закруглена частина — це символ опіки над вірними. Частина долішня символізує карання за непослух. Питання, чи апостоли послуговувались палицею є можливим, але певним є, що вона не служила апостолам за жезло урядове. Жезло має свій початок в перше в церкві римській вже в V в. Вдруге маємо wspomин в XXVII каноні, котрий торкається жезла на соборі в Толідо в 633 р. Найгрунтовніші дослідження історії не подають нам, що св. ризи походять від Христа або Його апостолів. Взагалі до IV в. св. ризи в церкві були незнані. Коли нині, обряд греко і римо-католицький уважає, що св. ризи є в церкві потрібні, то будьмо певні, що Ісус з Назарету цього не вимагав. Але як-що церкви греко і римо-католицькі погордили демократичним життям апостольського часу, а підлягли поганським впливам старинного Риму, то хай дадуть хоч волю тим, котрі бажають йти вслід за Христовою наукою. Коли в наших часах, рух вільно-релігійний розширює свої границі, ми повинні памятати на це, як відріжнювати зерно — від полови поганського походження.

Ці провідники, котрі нині бажають вести наш народ шляхом правди, в вільно відродженій думці, повинні звернути особливу увагу на священників і їх св. ризи. А ці, котрі звільнились з ярма римського попівства та мають на думці заховати св. ризи, хай памятають, що їхні мрії є даремні. І такі підвалини є недобре заложені, тим, що св. ризи були з початку в церкві і, що наш нарід є до них при звичаєний, і що вони дають повагу проповідникови, а при тім, що неможна все так скоро змінити, — ці твердження не погоджуються з історією.

Дальше така підстава, що духовник не може відправляти без епітрахилі та фелону, а єпископ не може бути без мітри й жезла, є шкідливі для здорово-християнської науки. Наш поступ на цім не полягає, щоб заховувати це, до чого наш нарід є при звичаєний, але нашим завданням є йти до правди й науки Ісуса Христа.

Свідомість для людини є конечна, що св. ризи не походять від Христа і є не потрібними до богослуження. Наколи в перших трьох віках церква могла існувати без повище згаданих риз, то чому наш український нарід не зможе без того жити?

Хиба не можна бути християнином без ціловання епітрахилі та архиєрейського пантофля? Чиж не пора звіль-

нитися від пануючого жезла? Є можливим! лише потрібно відваги й енергії до прийняття Христової науки і голошення Його св. слова. Тоді народ напевно зрозуміє, що св. ризи зовсім не потрібні до богослуження.

Греко-католицька церква, котра вважає конечність св. риз, не може рівнатися до науки Нового Завіту. Є велика різниця між церквою греко-католицькою, а Христовою. Коли порівнаємо обряд і обичаї гр. кат. церкви до релігії буддизму тибетанського, то бачимо, що ризи священників Буди, в Індії і Китаю пригадують нам релігію католицьку. Один французький місіонар Гус, підчас своєї подорожі в Тибеті спостеріг ті самі обряди, що й в католицтві. Як наприклад: жезло, мітру, фелон, кадильницю, свячену воду, рожанец до молитви і співи. Друге свідоцтво подає учений француз V. Jaquetmont. Подорожуючи в 1829 р. на сході, пише: Великий гама з Кану є так убраний, як архиєрей римо-католицької церкви. Цей француз описує богослуження лямув, котре є дуже близьким до римської „Служби Божої.” Священник буддиський підчас відправи коло престолу практикує рухи в спосіб католицький: приклякає, обертається до вірних, благословляє, пє вино, дзвонить і т. д. Церква католицька визнає, що обряд буддистів є позичений від релігії католицької. Але з тим погодитися не можна, бо відомо, що Будда жив около 500 літ перед Христом. В часі першого віку церкви Христової релігія буддиська вже була широко розвинена.

Тут бачимо навпаки, що священники християнські позичили убрання до служення від релігії нехристиянської. На це маємо докази від місіонарів, працюючих між поганями. Св. Францішок Ксавери, будучи в Японії, так був захоплений буддиським строєм, що приодягав жовту сукню лявів японських, називаючи себе апостолом Будди. Можливо, що його завданням було, се-то Ксавери, щоб приєднати визнавців Будди до католицтва. Багато інших місіонарів є, що йшли тим шляхом. Тут бачимо на чім полягає потреба св. риз в католицтві. Священники, котрі відійшли від Христа, ці підтримують фанатичний буддаїзм. Така наука, котра твердить, що св. ризи є конечні в церковному богослуженню не має ніякої основи, як в приказах Божих, так й в науці Христовій. Це є останки мінулої поганських народів, котрі вірили в магичні сили духовної одежі, в яких священники складали жертви. Наколи наш нарід і молодь інтелігентна піде за голосом освіти і поступу, напевно релігія нічого не стратить. А церкви греко і римо-католицька натомість стратять характер поганський, а зближаться до живої церкви Христової. Як би це було б чудово, колиб духовенство й молодь, котра мріє бути будучим педагогом народа, дали місце св. ризам в музею, для історії будучого покоління. А самі з

чистим серцем щоби пішли за голосом Божої науки, котру голосив Спас світу Ісус Христос з Назарету.

(Кінець).

Новорічне поздоровлення:

Від президента Всесвітнього Баптиського Об'єднання.

Членам і приятелям Всесвіт. Баптиського Об'єднання. Радуйтеся! Моїм першим новорічним посланням до Баптиського Братства по цілому світові, я бажаю виразити мою глибоку вдячність за виражене до мене довіря і симпатію, що дає мені спосібність вас привитати яко вашого президента. Я з глибокою покорою почуття цюї високої чести і поняттям над важністю відвічальности, яку це місце обіймає. Тому хай моя перша просьба буде поважною і сердечною до моїх братів, о молитви для мене і моїх співпрацівників, щоб Милосердний Господь правив нами в усіх наших напрямках провадження Його царства і справами усього нашого Братства в цілім світі.

Черговою подією в історії Баптистів був четвертий конгрес, котрий мав місце в червню м. року в Торонті, Канада. В многих відносінах можна назвати це згромадження самим значним в нашій історії, не лише числом зіхавшихся, але й виглядом торжественности нашої єдности і солідарности. Понад 60 країв було представлених і тисячі делегатів і гостей, ясно відчули свою щирю вірність, вищу ціль непохибного служіння баптистів відносно що до особи Христа, як свого Господа і Спасителя, в далеко сягаючій ділі Його царства.

Під знаменитим керовництвом др. Е. Ю. Муллінса, котрий — загальному уболіванню — по причині хворости не міг прибути на зїзд в Торонті, обєднання через весь час його управи значно поширило свою діяльність духового обєщення серед баптистів цілого світу. Значну діяльність указав в забезпечені прав гоненим братам, а особливо в Румунії. Особливий крок був зроблений в Торонті в назначенню др. Я. Г. Рушбрука головним секретарем обєднання. Др. Рушбрук є великим організатором. Вся баптиська праця є під його надзором і його кермуюча геніяльність багато причиниться до поширення і зміцнення наших духовних сил.

Ніколи перед тим світ не мав такої нужди в наших заповіданню, як сьогодні і ніколи перед тим не були наші завдання так висвітлені, як сьогодні. Ми є народом Нового Завіту. Авторитет Його Святого слова, Божественність Хри-

ста, достаточність Його викупничої жертви, конечність відродження, чудесність Його воскресення, сила Його живої присутності, особисте відношення душі з Богом через Христа, всі ті в баптизмі зібрані великі правди, котрі Він Сам нам залишив, мають бути представлені всім людям і народностям — і в цім є головні замітки нашого засвідчення.

З покорою покладаюся на Його благодать в вірнім злученню один з другим і цілковитою довірчістю триумфу цих великих засад, віддаюся з цілковитим посвяченням для нашої Богом назначеної місії.

Торонто.

Джон Макнейл.

* * *

Від головного секретаря Всесвіт. Баптиського Об'єднання.

При нагоді першого дня в Новім Році, після обрання мене головним секретарем Всесвітнього Об'єднання, осмілююся просити баптиських редакторів о дозволення переслати через їх журнали братнього поздоровлення для урядників і членів баптиських конференцій, обєднань і зборів в усіх частях світу.

Наша деномінація має велике минуле й сучасне, а майбутнє буде ще більшим, коли наше значіння зрозуміємо і відчуємо братнє завдання, а довірчивість перевисшить усе. Нехай людність баптиська учинить всі завдання для слави Божої, до котрих Він нас покликав.

Лондон.

Я. Г. Рушбрук.

Коротка історія хр. Баптистів у Войткові, добромільського повіту

Майже всі церкви Єван. християн Бапт. в Галичині подали свої історії до євангельської преси, одні до пресвітеріанського часопису „В. і Н.“, а другі до нашого журналу „П. П.“ Тому й ми на Підкарпаттю у Войткові, де рівнож знаходиться церква хр. Баптистів, хочемо за прикладом первих, подати свою коротку історію до євангельської преси.

В селі Войткові до 1918 р. ніхто не інтересувався словом Божим і не шукав правди Божої. Не було такого, хто би відчував конечність духового відродження. Усі жили байдужно та не по християнськи, через що між народом запанував гріх, а це: п'янство, розпуста, блуд, нечистота, злочинство і т. п. Таке діється ще й досьгодні, між тими, котрі

не прийняли й не пізнали Христової правди після Св. Євангелія. Але на великий жаль „отці духовні” на це лихо не звертають найменшої уваги, та недбають про відродження нещасливого народу, бо не мають на це часу, задля безустанної погоні за особистою користю. (Ісаї 56, 10-12).

Страшна світова війна принесла мільонам народу багато нещастя, смутку та неописаного лиха, але тих, котрі були призначені до спасення, вона знищити не могла. Христос сказав: „Кожен, хто шукає, знаходить” (Лук. 11, 10). Отже не один шукав заспокоєння свого духа, та не знайшов, а все щось темного стояло на дорозі до щастя.

Так і душа Ф. Махника шукала правди, та мріяла про чисте християнське життя, та нарешті по тяжкій праці, несподівано знайшла чого шукала. Підчас світової війни, д. Ф. М. попав у російський полон, в котрім запізнався з віруючими, та від них під впливом голошеної Євангелії і їхнього примірного життя увірував в спасенну „веселу новину.” Неомешкав Ф. М. і зі зміною грішного життя, через що стався „новим сотворінням у Христі” (2 Кор. 5, 17). Отже, новим і щасливим повернув він додів, та від 1919 р. став першим світлом для темного світа. (Мат. 5, 14).

Держачись твердо слова Божого (1 Сам. 7, 3-4; Ісаї 30, 22), зараз повикладав із своєї хати мертвих богів (образи), та зачав проповідувати живого Бога, Котрому належить від нас поклін духом і правдою. (Йоан. 4, 23-24).

Таке сміле поступовання, викликало в людей чимало здивування та страху, „що цей недовірок наробив!” Але д. Ф. М. з великою радістю свідчив про свого Спасителя із вдячності, що Він його спас. Він просто, але з глибини серця проповідував Христові слова: „Сповнився час, і наближлося царство Боже; покайтесь і віруйте в Євангелію” (Марк. 1, 15). „Хто буде вірувати і охреститься, спасеться, а хто не буде вірувати, осудиться” (Марк. 16, 16).

Але чи всі послушали тої правдивої проповіді? Ні! Мало хто, бо заледви три родині й жена Ф. М. рішили зрвати з гріхом і піти в слід за Христом, а другі на дальше остались в службі гріху. Отже, ті нещасливіці насміхались з цього, що бр. Ф. М. їм проповідував себто з його „нової віри”, та дали йому прізвисьце „малахана.”

Одні його вельми зненавиділи, другі мали його за людину неповного розуму, треті стали неутральними, а четверті прийняли слово Боже, й зробились во Христі братами й сестрами бр. Ф. М., а дітьми Божими.

Місцевий піп, коли ствердив, що слово Боже шириться більше й більше, тоді постарався о кількадеденну кат. місію, з котрої один „прлат” прийшов незапрошений до хати віруючих на диспуту, в котрій брати побідили словом Божим

його філософію. Місіонар завстиджений лишив віруючих в спокою і відійшов. (Мат. 4, 9-11).

Громадка віруючих часто сходилась до бр. Ф. М. на спільні збори, де утверджувались у слові Божім та в однодушних молитвах як перві христіяне. (Д. Ап. 1, 13-14). Так вони зростали в благодати й упізнанню Господа нашого і Спаса Ісуса Христа. (2 Петра 3, 18).

36 р християн Баптистів в Войткові, Галичина.

В році 1923 прибув до Войткови бр. І. Підгорецький, котрого післав до нас львівський пропов. бр. І. Петраш, щоби нас відвідати, та розглянути діло Боже. Тоді у Войткові було вже чотири родини віруючих. Вони прийняли бр. І. П. дуже урадовані, бо він їм показав примір в організації інших зборів, через що ми навязали сталий контакт з цілим об'єднанням, о котрім до тепер ще нічого не знали, що воно в Галичині існує. Отже правильні збори у Войткові розпочав бр. І. Підгорецький, котрі незмінно й досьогодні відбуваються. Опісля прибув до В. бр. І. Петраш і бр. І. Підгорецький (вже по раз другий), сс.: Ю. Чарнецька і М. Кобрин. Було це в липні 1923 р. Тоді відбулося у Войткові перший раз торжество св. хрещення і Господньої вечері, через котре прийнято 14 душ. Вісім з Войткови, а

шість зі Станькови. Хрещення і Господню вечерю уділив І. Петраш. Був це день великий у історії войтковських віруючих, котрий зістав глибоко записаний в серцях дітей Божих. Одні від радости плакали, а другі співали духовні пісні.

Також належить згадати і бр. М. Лютого, котрий в осени 1923 р. часто навідував нас, діло Боже у Войткові, та чимало поміг в поширенню Христової правди, за котру був битий, арештований, та вкинений до в'язниці.

Хотяй переслідування продовжувались, то бр. бр. проп. І. Петраш і І. Підгорецький майже кожного року на запрошення нас відвідували на торжества Св. хрещення, Господні вечери, шлюби та біблійні курси.

Переслідування зі сторони адміністрації і світових людей були дуже часті та вельми тяжкі. Католики нас нападали, розганяли з молитовних зборів, нераз били до крови, арештували, декотрих замикали до в'язниці, та карали грошовими карами. За прочитання вірша з Біблії (2 Мойс. 20, 2-6) противного одному католикові засудили бр. Ф. Махника і сестру Ладзінську по місяцеві в'язниці. Однак, те все не могло спинити діла Божого. Коли найбільше нас переслідували, тоді наймогутніше слово Боже з успіхом ширилося.

Так Господь поблагословив працю своїх слуг і побудував свою живу церкву у Войткові, котрої ворота пекольні не переможуть. (Мат. 16, 18).

Сучасно войтківська церква числить прийнятих 27 членів і 5 прихильників, та около 15 діточок, котрі учащують до недільної шкілки. Звідси Євангелія розширилась до Тростанця, Грозови, Юркови та Лісковатсго.

Слава нашому Богові за Його благодать даровану нам через Ісуса Христа.

Ю. Кубрин

сво

Румунія.

Кишинів, 21 лист. 1928 р.

Дорогі во Христі браття і сестри. Мир Вам! По случаю неврожаю в південній частині нашої Бесарабії, де знаходиться кілька тисяч наших братів і сестер, ми змушені прохати о скору поміч для голодуючих. Рівночасно з подібним завізванням, ми звертаємося до своїх по всім нашим краю, лише тому, що посуха засягла ту часть Бесарабії скільки років по черзі, то потреба так конечна, що своїми зусиллями, при всіх бажаннях, абсолютно нема можности й на половину задоволити голодуючих, не маючи зерна навіть на посіви.

Потреба дійшла до величезних розмірів, о котрих засвідчать делегати, котрі були в Кишиневі на зїзді. Лучались справді жакливі случаї, котрі можуть змягчити навіть черстве серце.

Шукаючи праці наші брати лишають свої родини без прожиття, віддаляються в різні місця цього краю й інших країв. В декотрих селах потреба доходить до того, що продають робучий товар, котрим обробляють землю, а опісля при ораню самі запрягаються до плугів, щоб хоч як небудь обробити свою частину землі. Брак засіву для засіяння поля грозить на будучий рік ще страшнішим голодом, ріжними епідемічними хобрами і навіть смертю.

Числячись з тим, що наша Бесарабія є багатою духовними плодами, ми сердечно просимо наших співвизнавців ввійти в положення наших голодуючих братів і сестер, та причинитися, як своїми молитвами, так і офірностями.

В надії скорої братньої помочі, остаємося в горячій молитві про Вас перед Господом, прохаємо не забувати нас, а особливо голодуючих. (Яков. 2, 15-16).

З братнім поздоровленням і любовю, Заряд Бесарабського Союзу Еван. Христ. Баптистів. Слідують підписи.

Дорогий в Христі Брате Редакторе журналу „П. П.”

При сім залучаю відозву о помочі голодуючим в Бесарабії (Румунія), просимо Вас сердечно, надрукуйте це в Вашім журналі „П. П.”

Від серця просимо Вас прийміть на себе труди в збираню всіх пожертвовань і скеровуйте їх на адресу: W. E. Craighead str. Berzei 29, Bucharest Romania.

Господь хай благословить Вас і пішле успіх в усім. Моліться за нас.

З братньою любовю: Управа Бесарабського Союзу Еван. христ. Баптистів. Слідують підписи.

К У Т О Р м о л о д і

МОЛИТВА МАТЕРИ

(Закінчення)

Ці слова знов стиснули серце начеб шнурами і думас собі: „як я далеко зайшов!” — і горячі сльози покотились по бороздах блідого лица. Приходять Богданові на память його минулі молоді літа, який він був тоді щасливий, а яка велика переміна з ним тепер. Яка нечувана сила зворушила

Його цілого, а серце ще гірше попало в одчай. — „Чи буде ще вихід для мене? — І знову чує чудовий спів:

„Як я голос Христа вчув,
Просив серцем Його я, —
Мені руку Він подав
І спасенний тепер я.”

І думає Богдан: коли це правда, то для мене є ще вихід! О, який той Христос добрий, що Він спасає грішників. Чи спасе Він і мене такого нещасного і опущеного грішника?

І знов всі разом заспівали весело дивну пісню:

Він спас мене, Він спас мене;
Він вічний мій Спаситель,
Він спас мене.”

„О, як радісно! Видно, що вони спасені. Недармо вони такі веселі і щасливі. Вони співають, що Христос їх любить і вони Христа. А я не знаю, чи Він любить мене? Мене ніхто не любить, я великий переступник” — так думає собі Богдан. І знову почали співати:

„Душе, гляди усе до неба,
Христос любить все тебе;
Він спасе тебе від горя,
Коли буря надійде...”

І Богданові почали горячі сльози плисти з очей. — О, який добрий є Той Христос, чи спасе Він і мене? Мої гріхи такі великі... І знову великий тягар обійняв його серце. — О, яке болюче воно стало! Та в цю хвилину чує слова проповідника: — „Так говорить Господь, колиб гріхи ваші були, як багрянниця — Я мов сніг їх убілю; колиб, як кармазин були червоні, — обмию їх, як вовну” (Ісаї 1, 18). Ці слова попали Богданові глибоко в серце і начеб голос Божий заговорив: — „Ходи тепер до мене, я хочу бути з тобою! — Відтак знову чує слова проповідника, котрий дає запитання: — Хто чується змучений у цьому старому життю? Хто немає впокою в своїй душі, а хто хоче спокою і радості знати, бо Христос прийшов відшукати і спасти погібших (Лук. 19, 10). „Христос прийшов спасти грішників. Він любить усіх. Його любов виводить бідну душу з гріха на волю. Прийдіть до Христа.” І знову задзвеніла пісня:

„Христос тебе нині зове
Чого ж чекаєш ще ти?
Він любо тебе так кличе...
О грішнику, прийди! прийди!”

Богдан не може вже довше сидіти, горячі сльози заливають його очі, встає і йде вперед, падає на коліна і з розпукою звиває до Бога: „О, Господи! Будь милостивий до мене грішника!” І в той час спокій Божий і радість напо-

внюють його змучене серце. Йому стає весело на душі. Богдан тепер чується радісним, як ніколи перед тим. Душа в радості несеться аж до висот небесних. Аж тепер Богдан пізнав що Господь зробив з ним. І так обертається лицем до людей, лице його повне радості. І бачить він свою сивоголову матінку, що безперестану вже дякує Богові Творцю, що Він вислухав молитви і спас її сина.

Вона приступає до нього, обіймає сина своїми старенькими руками і притискає до свого материнського серця, а серце її повне любови і радості, що Господь спас її сина. А діти Божі знову заспівали пісню:

„Він спас мене! Він спас мене!
Він вічний мій Спаситель,
Він спас мене.”

Оттак радість буде на небі, що один грішник кається...
(Лук. 15, 7-10).

Дорогий читачу, може й ти не маєш спокою в своєму серці? Може тобі вже й життя не миле? Може ти є подібний тому Богданові? Може й ти шукаєш спокою для своєї душі, як це шукав Богдан: в коршмі, на баях, музиках, в картах і т. п. Знай, дорогий читачу, що ти в цім світі спокою не найдеш, бо супокій тільки у Христа. Він тільки один вспокоює бідну змучену душу. Знай, дорогий читачу, що нема в нікому другому спасення, бо й нема іншого імени під небом, даного людям, що Ним спастися нам. (Діян. 4, 12). Знай, дорогий читачу, що іншої бо підвалини ніхто не може положити окрім цієї, що положена, а котрою є Ісус Христос. Алілуя. (1 Кор. 3, 11).

Пер. В. Колодій

Християнка Перпетуя

Ти вів колись своїх героїв,
Вони так мужно в бій пішли
Красу їх мук, молитв і крови,
для нас століття зберегли.

I.

Мене думи несуть з України
у давнину минулих віків
до сумної над морем руїни.
Шумить вітер там журно швидкий.

В день весняний, давно, в Картагені...
нарід пляни цікаві снував.
Розлетілись турботи буденні; —
комусь смерть вже кат готував.

— Християн будуть знову карати —
Картаген, як у дзвони дзвонив,
А судді поспішались кінчати...
... одречись і Христа прокляни!..

Жирні судді кроваві сиділи,
на підмогу прибув старий кат,
та підсудних злякати не вміли,
така сила була в них страждать!..

Я плету вам вінки, мої друзі,
І пошани, і чести й любови.
В боротьбі ви вмірали так мужно,
Які любі й близькі ви мені!

І між ними сестра Перпетуя,
посвятив Я їй щирі рядки.
Бачу сяйну її, молодую,
Коли присуд почула тяжкий.

II.

Її бліду ввели до суду,
струнна, висока... А в очах...
на спокій впали тіні суму;
але не був то смерти жах.

Стоїть... і чує і не чує,
блукають очі голубі —
де діли доню дорогую, —
А серце в сумі і журбі.

Суддя: — Тобі ще жити треба!
покинь, забудь твого Христа,
клянися нашим Богом неба
і ми дамо тобі життя...

Жалій малу свою дитину,
З ким буде батько твій старий?.. —
В очах їй стало чорно-синьо,
щемліло серце... Сум рясний...

— Спасибі вам! — їм Перпетуя —
за вашу ласку, за любов,
що вам злочинного роблю я,
на що вам наші муки й кров?..

Пустіть мене, я вірю в Бога,
в живого Бога, серцем всім,
Він є Один, нема другого
І кличе всіх до Себе Він!

Мале дитя у мене в дома . . .

Вона не скінчила сказати —
у Суд ввійшов отець — і доню
приніс в останнє показати.

В очах старого мука й сльози,
колише вітер чуб йому.

Дрижить старечий тихий голос
— кому віддам дочку, кому? —

— Моя єдина Перпутус,
поглянь на янгола твого,
невже ж ти не жалкуєш
і чуба сивого мого?

Моя голубко дорогая,
проси суддів, нехай простять,
старий твій батько у одчаї,
Нащо тобі тепер вмірати? —

Тиша у суді враз настала —
чекає суд. А вона
без ката змучена стояла,
шептала . . . й була, як стіна . . .

На доню ніжно подивилась,
брілянти — сльози у очах . . .
— прости, татусю, я навчилась
любити Ісуса . . . Це не чад — . . .

Христос умер колись за мене,
ну й що, коли за Нього вмру?!
Мене турбує це найменше,
прошу — люби мою Мору.

— Пізніше може їй розкажеш,
як мати вмерла за Христа,
була безвинно вбита катом,
один Христос — є світ життя.

— Прости, татусю, не журися,
візьме Господь дочку твою.
А суд сліпий не змилюється,
йому не жаль зорю мою . . .

Слабі в старого ноги мліли,
в сльозах з онукою стояв.
Старший з суддів так скаженію
Отступнице, твій час настав . . .

— Вона моїх богів хулила,
І через них — на смерть скарать! . . .
— Ой, дочко, що ти наробила! . . .
Як так, то хочу й я вмірати.

Старий ридав, а Перпетуя
Хотіла доню цілувать
та кат не дав! Її святую
За віру взяли покарать.

1927. III.

Ів. Кмета Єфимович.

Що пишуть про „Післанця Правди“

Пресвітер Іван Фрайнак, пише з Америки. „До тепер я получав 10 ч., за що від імени місії щиро дякую. Тепер тут українців нема тільки я сам, тому прошу висилати лише одно число, нащо висилаю передплату одного доляра. — Я дуже люблю читати „Післанець Правди“, тому що це одинока Українська Балтиська газетка і що вона несе правдиву науку нашого Господа і Спаса Ісуса Христа, нашому українсьму народові в старім краю і за океаном.

Витаю Вас веселими святами Різдва Христового і желаю веселого Нового року. Щоб через Ваші уста Христос міг народитися в многих серцях. Нехай вас Всевишній благословить і допомагає вам в вашій праці на ниві Його.

Передайте від мене привіт братам і сестрам, де будете проповідувати. Ваш менший в Господі (а навіть син, як Онисим Павлів)

Іван Фрайнак.

* * *

Мир Вам нехай умножитья, любі брати працівники при „Післанцю Правди“ і „Маяка.“ Сердечно вам дякую за надіслані вами журнали, котрими я так радувався і підкріплявся через цілий рік. Нехай Господь благословить вашу працю і на 1929 рік. Я буду молитися за вашу працю. Прошу надсилати на дальше, я передплату вишлю. Слава Йому за Його поміч в праці над спасенням погибших душ. Просимо о молитви за нас при війську. Остаюсь в Господі

Петро Шевчук.

ПОКВІТОВАННЯ.

На закупно площі в Раві Руській жертвували слідуєчі збори і поодинокі особи: Грибовичі — 60 зл.; Вальдорф — 30 зл.; Озеранка — 29 зл.; Забіре — 40 зл.; Салаші — 16 зл.; Ковалик Д. — 10 зл.; Вільки М. — 44.25; зі збору в Детроїт — 20 дол.; І. Підгорецький — 20 зл.; Ев. Івануса — 20 зл.

Збір всім щиро дякує за щирю поміч. Просимо нас на дальше не запоминати.

Комітет.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуєчу адресу: **W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.**

Передплату просимо керувати на адресу: **W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.**

Redaktor i wydawca Włodzimierz Gutsze.

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, И ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” виносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 3

Березень 1929 року

Рік 3

Л. ЖАБКО-ПОТАПОВИЧ.

„Я-ж і мій дім...”

(Іс. Нав. 24, 15).

Мимоволі зворушується серце, коли читаєш в Св. Письмі хоч коротенькі, але такі красномовні нотатки *) про один такий дім.

Святим Луці й Павлові завдячуємо відомостям про нього; це — дім Авкили й Прискили. Багато імен, багато родин знаходимо на сторінках Нового Завіту, та Господеві було вигідно, аби про цю родину було згадано в різних місцях Св. Письма найбільше, аж шість разів. Господь волів, аби аж до наших днів донеслися спогади про цю взірцеву християнську родину, яка повинна бути вічним ідеалом для наших родин. Вони обоє, і чоловік і його дружина були з Жидів. Де вони пізнали істину Христову — невідомо, та, правдоподібно, що живучи ще в Римі, були вони вже християнами.

Суворий декрет імператора Клавдія примусив їх разом з іншими жидами залишити в 51 році „вічне місто” й переїхати до Греції; тут то в Коринті й стрінув їх вперше ап. Павло. Можливо, що вони були його земляками по Киликій, бо як і він, знали те ремесло (виріб наметів — silicia), від якого сама батьківщина ап. Павла дістала свою назву.

Можливо, що тільки тому, прийшовши під час своєї другої подорожі до Коринту, ап. Павло, відшукав це подружжя й помістився в нього; разом вони жили, разом працювали, здобуваючи щоденний хліб. Що суботи ап. Павло виголошував свої промови в школі жидівській — й нема сумніву, що Авкила й Прискила були там серед слухачів.

Півтора року перебував ап. Павло в Коринті; багато трівог і турбот пережив він там; були менти, коли сама смерть зазірала йому в вічі, й можливо, що власне в цей час Авкила та Прискила за апостолову „душу шию свою

*) Діян. 18, 2-3, 18-19, 26. Рим. 16, 3-4. 1 Кор. 16, 19. 2 Тим. 4, 19.

клали" (Рим. 16, 4); вони залишилися вірними Богові й апостолові й коли останній покидав Ахайю й в Кенхреях сідав на корабель, аби пливати до Сирії, разом з ним сіли до корабля й Авкила з Прискилою.

В Єфесі всі зійшли на берег, Авкила й Прискила залишилися там, а ап. Павло попрямував до Палестини.

В цей час прийшов до Єфесу красномовний знавець Писання Аполос, який „навчав пильно про Господа, знаючи тільки про хрещення Йоанове. І почав одважно говорити в школі." В числі слухачів були звичайно й Авкила з Прискилою. Вони зауважили, що цей палкий проповідник сам ще не знає про науку Христову, а тому „прийняли його, і виложили йому докладніше путь Господень."

Таким чином, довідуємося, що ці дві особи були цілком свідомими християнами, активними діячами на ниві Божій.

Якись незвичайні події примусили їх покинути Єфес. Навіть та обставина, що в Єфесі ще було до дванадцяти чоловік, не знавших науки про Духа Святого, не затримала їх там.

Або ці події були винні, або нестримана спрага діяльності раптом охопила цих двох людей, але бачимо, що від цього часу вони не затримуються на одному місці: коли під час третьої подорожі ап. Павел прибув до Єфесу, їх вже не було там; апостол мусів сам викладати дванадцяти чоловікам різницю межі хрещенням Йоановим і Христовим.

Авкила й Прискила в той час були вже в Коринті; Павел, прибувши до Филип і, посилаючи листа до Коринту, вітає в ньому наше подружжя. А прибувши до Коринту, вже не застає їх там і, пишучи послання до Риму, вітає Авкилу й Прискилу на новому місці їхнього перебування, вже в „вічному місті."

Це було в 58 році; в 61 році апостол прибув до Риму. Чи знайшов він там подружжя, не знаємо, — можливо, що ні; зате певно знаємо, що тоді, коли з холодних мурів Туліанума писав апостол своє останнє послання, свій заповіт „лебедину пісню" — друге послання до Тимотея, Авкили й Прискили вже не було в Римі: він послав їм своє коротеньке привітання, своє останнє „прости" до Єфесу.

Після цього уста Св. Письма закриваються й жадним згуком не згадують про цих людей.

Вірні діти Христові, що віддали Йому на служіння все своє життя, коли вони любили, то від щирого серця, коли вітали, то „много" (1 Кор. 16, 19), коли служили, то до самопожертви, готові душу свою віддати за близьких своїх (Рим. 16, 4). Ап. Павло і всі церкви, насаджені ним, признавали великі заслуги цих двох людей і з вдячністю згадували їхні імена.

Ці імена зі смертю ап. Павла зникають зі сторінок Св. Письма, та записані в вічній книзі життя, вони золотими літерами повинні бути видрукowanими в серцеві кожного українського подружжя, бо для нас вони являють собою вічні непохитні приклади живих, діяльних, активних християн, до яких во істину можна прикласти слова їхнього приятеля: „по вірі померли ті всі, не прийнявши обітниць, а оддалеки видівши їх, і вірували, і витали, і визнавали, що вони чужезниці і захожі на землі” (Жид. 11, 13).

Великий призив

(Мат. 22, 1-14. Лук. 14. 16-24).

Все готове. Таке закликання є добра вістка від Бога. Правдивий проповідник Євангелії є Божим вістником, котрого ділом є, щоб передавати Божі запрошення грішникам усіх верств і станів. Ці запрошення відносяться до всіх людей, повсюди, прийти і прийняти участь в тім великім і чудовім спасенню, котре є „готове” і чекає їх. Божа Євангелія є для цілого світу, і Христовим вістником приказано дати знати „усякому твориву” (Марк. 16, 15).

Завдяки Євангелії, погибаючі грішники пізнають, що Бог не бажає, щоб хто-небудь погіб, а приготував ціною Свого життя велике спасіння, обіймаючи прощення усіх гріхів, подарунок вічного життя, місце сина в домі Божім, славне наслідство, нове безсмертне тіло і інші чудові дари, котрі перевищують людське розуміння.

Це велике спасіння отримує всякий віруючий даром, благовістя Боже в Сині Своім, тому, що коли грішний чоловік („всі бо згрішили”, Рим. 3, 23), вірить серцем своїм словам, котрі проголошують воскресшого Спасителя, і коли той чоловік звертається серцем своїм до Спасителя, то говорить о нім, що він „прийняв Його.” „Котрі-ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в імя Його” (Іоан. 1, 12). Ця проповідувана правда, через котру мільйони чоловіків і жінок пробудились до „покаяння перед Богом і віру в Господа нашого Ісуса Христа” (Діян. 20, 21), показаною нам ясно самим Спасителем в чудовій причті о „званих на вечерю” (Лук. 14, 16-24).

Він там говорить о чоловікові-цареві, котрий улаштував весільну вечеру для свого сина і післав слуги свої на розхідні шляхи та вулиці, звати всіх людей на весілля. Цар, певна річ, все приготував з царським величиством і щедрістю для запрошених.

Ця часть причти ясно нам показує, що все це є гарним, до чого нас Бог запрошує. Ним приготовлене і на свій рахунок. Ще ніколи не було, щоби цар вимагав від запрошених заплати за угощення, на котре Він Сам запрошує. Тут нам представлено, що спасіння зрівнюється до весільної гостини, що є приготовлена самим Богом і було все готове для нас наперед, заким ми отримали ласкаве запрошення „прийдіть” і поділіться благословенством того спасіння.

„Все готове.” Так все приготоване, не лише гостина, але і весільна одіж Божої святости, щоб нас удостоїти ввійти в Його святу присутність. Тільки бракує нашої згоди на той призив: „приходіть.”

Ми також видимо з цьої причти, що призив Божий є звернений до усіх однаково, тому що властитель гостиниці говорить своїм слугам: „вийдіть хутко на дороги та на вулиці городські, та вбогих, та калік, та кривих, та сліпих поприводіть сюди” (Лук. 14, 21). Слуги вийшли на дороги, зібрали всіх, кого тільки знайшли, злих і добрих. Як ясно це показує, що коли хто жаждує, „нехай прийде до мене, та й пє.”

Мілість Божа звернена до всіх. Ця причина також вияснює нам, хто є ті, котрі не отримують цього спасіння від Бога. Причта говорить нам о деяких, що віднеслися до цього призиву з погордою, а над іншими знущались. Були і такі люде, котрі чули призив, та легковажили ним. О, як много таких! Погордити призивом Божим і віднестися до нього рівнодушно також небезпечно, як би віднестися до нього з погордою.

Ми віримо, що велика небезпека для людей під цю пору криється в байдужности до слова Божого, котре то велить залишити свій шлях, а прийти до Ісуса Христа. Ми часто стрічаємо людей, котрі ставляться вельми поважно до слова Божого і вельми чемні до слуг Христових, котрі поредають це запрошення. Та поважність і чемність, хоч вони і добрі вдачі, та непоможуть тим, що ухилиються Його призивові. Ввічливий відказ замикає нам двері на великий весільний Божий бенкет, так як і відказ жорстокий або споріднений зі знущанням і богохульством. Длятого ми щиро попереджуємо читача від рівноваги, а рівнож від відкладування прийняття спасення Божого, котре Бог пропонує „всім людям повсюди.” Відкладування в цім вельми важкім ділі рівняється безумству. Все інше може заждати, та це діло власного нашого спасення, котре є дуже важким і не дозволяє на відкладування. Чомуж є потрібне відкладування? Наколиб нам потрібно було зробити якісь приготування, себе приготувати, то Бог говорить: „все готове.” І це справедливо.

Одна найбільша правда о великім спасенню Божім то це, що Він приймає нас таких, як ми є. Той призив —

„приходіть” звернений до бідних, кривих життям, говорить до нас прийдіть, які ми є, з місць, де би небули клич Його, і прийди зараз. Смерть і воскресення Господа Ісуса Христа знищили усі перегороди і виготовлено святим Богом все для прийняття грішників. Хвилина роздумування переконає всякого чоловіка, що проступком буде відкинута дар, куплений пресвятою кровю Христовою.

Словом своїм говорить Бог до нас о великім спасенню в Христі Ісусі, Котрий умер за грішників і воскрес, і тепер вічно живий, щоб спасати. Його слово „приходіть” зове до сердець всіх тих, хто чує. Відповідь на той милосерний клич повинен бути від щирого серця. Бо серцем чоловік вірить на спасіння. Відповідь на котру Бог чекає і на яку Христос довго жде, може бути даною сейчас, там, де ти знаходишся. Не рівноважте ним ні на одну секунду. Прийдіть зараз з повним довірям до живого і кріпкого Спасителя. Спасення Боже це жива особа, а не релігійна система. Христос не говорить „прийдіть до церкви.” Можливо, що ви не в силах то зробити. Він сказав: „Прийдіть до Мене” і це ви зможете учинити зараз.

„Все готове” для вашого цілковитого спасення і благовенства. Тому не чекайте довше, но зараз прийдіть.

Пер. В. Перетятко.

Діяння Святих Апостолів

Євангельська історія в формі гомілетичній.

(Потужне свідоцтво святих апостолів про воскресення Христове. Діян. 4, 1-22).

Апостоли переповнені запалом Духа Святого (Рим. 12, 11), з великою силою передавали народові свідоцтво про воскресення Ісуса Христа. Так, як в апостолів горів огонь Духа Святого і любовь, як до Христа так і до свого народу, так у фарисеїв та священників загорівся огонь злоби. Для-того в них:

1. Збудилася протів апостолів велика ненависть. (вір. 1-2).

Бо в їх свідоцтві про смерть і воскресення Христа містилося їх страшне вбивство, яке також є оскарженням кожного грішника, бо кождий гріх є причиною Христової смерти, а воскресення Христове є для них доказом суду і осудження. Сумління, той внутрений суддя, не спить ані не дремає.

Свідоцтво апостолів є непобідимим. Жадна сила не

зможе його ані стримати, ні ослабити, навіть убійці Христа не могли цього зробити, бо Христос Сам в совісті грішника дає свідоцтво, що Він жиє.

Ця божественна сила є в слугах Христових.

II. Відкриває безсилля затятих ворогів.

Жадна зовнішня світова сила не може побідити ні стримати правди, але під натиском сатани і під кулаком ворога тим більше потужніє (в. 3-16). Церква росте й підчас гонень і страждань (2, 44). Слово Боже було тим охотніше проповідане апостолами.

Обвинувачення ворогів Христових вміщує в собі признание, що ці великі діла діються силою Христовою (в. 5, 16-18). Апостоли щораз з більшою відвагою давали свідоцтво про Христа і Його діла (в. 7-10). І тим самим:

III. Апостоли окупили спасаючу науку Христову.

Предметом спасаючої науки і віри є Той, через ворогів правди, зневажений Камінь, Скеля Христос, без Котрого нігде і ні в кім нема спасення (в. 11-12).

Свідоцтво о Христі і сила Христа не складається лише зі слів, але де є Його слуги, Євангелія і сила Божа, там завжди уздоровлені і спасенні люде, котрі стають перед очі невір і своєю вірою побіджають безбожний світ (в. 13-14, 16, 22). Чим більше сіється Христова правда, тим більше засліплюються очі безбожників, бачать силу Божу, бачать смілість і радість страждаючих апостолів, бачать перед собою тею силою оздоровленого чоловіка, однак духовні їх очі були для Христа зачинені (в. 17-18). Але світло бореться з темрявою і побіждає її (в. 19-20).

„Клич мене в день тісноти; я визволю тебе і ти прославиш мене” (4, 24-31). Та заповідь і та її дана обітниця сповнилась дослівно на апостолах, котрі від суду ворогів правди прийшли до своїх і впали на коліна і молилися до Бога. Повід до молитви, котрий зігнув святим коліна була грізьба ворогів (в. 17-18) з боку архиєреїв та старших, а радість з того, що прославили Христа. (в. 20-22).

Правдива віра ніколи не шукає оборони ні посередництва у людей, бо вона знає, що правдива сила і оборона лиш в Бозі.

I. Петраш

(Далі буде).

Алькоголь — та його руйницька робота

У минулому 1928 р. майже вся українська преса вела завзяту боротьбу з відвічним нашим ворогом алькоголем. Треба за це вельми цінне діло висловити на цьому місці:

признання та щирю подяку всім тим, котрі приложили своїє праці в протиалькоголевій акції.

Так, як преса є найбільшим викладником суспільного життя, та відограє першорядну ролю в кожному напрямку людських змагань; добреби було, щоби вже започатковану акцію й далі повела. Бо доки алкоголь буде обильно розливатись, доти наш нарід буде: слабим, нездібним та невільничим, а темнота своїм походом піде безперешкоди скороходом вперед. —

Можливо, що хтось з читачів запитає: Пощо ту в місійному часописі пишеться про алкоголь, як ми віруючі християне його не вживаємо, бо знаємо, що: „п'яниці царства Божого не наслідують” (1 Корт. 6, 10).

Так. Це пишеться не на пересторогу, але для загального усвідомлення віруючих, чим є алкоголь, та яким він є великим ворогом нашого народу, щоб наші брати взяли живу участь в протиалькоголевих плєбісцитах, які ту і там під цю пору по цілому краю переводяться.

Тому поступенно хочемо застановитися, що таке алкоголь, та які суть наслідки в тих, котрі його залюбки уживають.

1. Алкоголь — це дуже міцний спірітус, котрий витворюється з ферментації (киснення) цукру, овочевих соків, бараболь та збіжжя. Витиснений сік, ставиться на кілька годин у тепле місце, котрий зачне ферментувати, почім витворюється алкоголь, який є дуже великою отруєю для людського організму. Так само повстає алкоголь при ферментації бараболь чи збіжжя. Так як алкоголь витворюється з різнородних субстанцій, так і його напитки є ріжні. Є горівки прості й штучні. Просту роблять зі спірітусу розпущеного водою, а часто та густо шинкарі додають до горівки тютюн і вапно щоби лутше пекла. — Жаден „Шльома” чи „Моть” на це не уважає, що вимочене вапно чи тютюн є отруями, але йому ходить о це, щоби „міцною” більше наївних до себе зваблювати, бо це ж „гешефт.” Така звикла горівка має пересічно 30-35% алкоголю. Штучні — себ-то лікери (солоджена звикла горівка цукровим розчином або іншими солодощами) мають менше трійло. Але слід зазначити, що так як горівка немовби „чортова сестриця” має багато назв, так і алкогольевих напитоків є багато, як: мід до пиття, овочевий мід, вино, пиво то що. Наколи алкоголь дістанеться до людського тіла, негайно викликує фальшиву радість, а zarazом відбирає силу здорово думати, та чинить людину нездбною до праці. —

От маємо приклад з часів панщини. Людям школи не давали, але зате кожний власник при своїм фільварку мав коршму. Длячого коршму? Длятого що коршма відбирала людям здібність до здобуття лучшого завтра, помагаючи вла-

сникам поневолювати оморочених людей. Отже умові спосібності алькоголика є вельми тупі; навіть коли він є тверезий, не може здорово думати, понеже його мозок одурманений збовванів.

Маємо також живий доказ руїницької роботи алькоголю в Росії. Небіжка Росія держалася одної і тої самої політики, що будувала церкви, при церквах коршми, та в'язниці замість школи. Тому її державний апарат не видержав натиску. Бо алькоголь є причиною і коренем всего зла та нещастя. Коли побилися соперники? Тільки по п'яному? — Коли розпочали вороги між собою різатися? Лишень під час одурманення горячим напитком — алькоголем. Коли кого замордували на весіллі чи забаві? Також по п'яному. — Отжеж те, чого людина не зробить тверезою, то поповнить по п'яному. Навіть як хтось хоче на кімось помститися, то перше йде напитися для меншої почитальности. Але якіж із цього наслідки? Дуже сумні та жахливі. Сотки та тисячі людей, свої найкращі літа за свої чини марнують у в'язницях, терпячи при цьому голод і холод. —

2. Алькоголь — як невмолимий кат людського тіла. Алькоголь має в собі ту властивість, що сполучується з водою, а коли дістанеться до людського організму, витягає з тіла воду яка в ньому є, та сполучується з нею, через що палить тіло. А що людське тіло складається з дрібненьких клітин, то алькоголь винищує ці тканини. Отже: палить ротову плівку, через що чоловік тратить смак. Дальше, алькоголь палить усі плівки, котрими вистелені кормові проводи від губи до жолудка, які далеко делікатніші чим губна. Алькоголь діставшись до жолудка розпускає жолудковий сік необхідний при травленню, через що жолудкова плівка грубіє, а відтак перестає виділювати жолудковий сік. Дальше, алькоголь дістається з поживою до крові, та в жили як кровноносні органи, котрі розширюються, а відтак вапніють. А що кров постійно переходить через серце, то й затроюється алькоголем серце, котре вже не може сповнити свого завдання.

Тому то п'яниці часто терплять серцеві недуги, як: затовщення серця та почасти умирають на удар серця. Від алькоголю нищиться печінка, якої завданням чистити кров занім вона дійде до серця. Наколиж печінка є хора, то в серце дістасться нечиста кров. П'яниці хорують рівнож на нерки, а найстрашніше знищення алькоголь приносить мозкові. Мозок управляє цілим тілом, а до цього є найделікатнішою частиною тіла, діставши затроєну кров, затрююється та перестає правильно думати. Тому то наймудріші люде під впливом алькоголю тратять розсудок, здорові поняття, а відтак часто стаються немов дикими звірятами.

Дальше, вкоренилося блудне поняття у більшості загалу, що горівка дає тепло. Цеж неправда. П'яки часто змерзають у великі морози, лишень по п'яному, бо алкоголь забрав їм теплоту, та невхоронив їх від несподіваної смерти. Отже горячі напитки нищать людське тіло як самі лікарі хірурги ствердили при частих операціях' алкоголиків. Ось що вони бачили:

1) Жили п'яниці які допроваджують до мозку кров, замість бути тоненькими, є розширені, а їх стіни дуже тоненькі, які можуть під найменшим натиском тріснути.

2) Серце алкоголика є велике і обросле товщем, біле замість бути червоним; поямковане немов лице від віспи та крахке. Тому воно може тріснути навіть при маленькому напруженню.

3) Печінка велика немов бохонець хліба, обросла салом та чорна.

4) Нирки від стиснення малі, немов засушені, через що вони не можуть перепустити мочі; а зібрана вода викликає пухлину ніг.

Як бачимо, алкоголь приносить вельми велику руїну нашому тілу, задаючи болючий удар нашому здоровлю. Тіло п'яниці є слабе, а відтак не має сили опиратися недугам, пападаючи у різні хвороби, а головно в чахотку (сухоти), божевілля, то-що. Алкоголь не лишень причинює численні недуги, але наклонює многих до гидкої смерти. Статистика виказала, що більше чим 30% самогубців припадає на алкогольиків, які відобрали собі по п'яному життя.

Алкоголь не лишень шкодить самому п'якови, але й дітям; бо найбільше калік, ідіотів та епілєптиків, то діти алкогольиків. Це зовсім природна річ, що тільки здорові родичі, можуть видати здорових дітей. Тому п'яниці не лишень себе кривдять, але і своїх дітей аж до четвертого покоління.

Тому ж як християне повиннісьмо других перестерігати перед хочби найменшим уживанням алкоголью, бо ті налогові п'яниці зачинали від „одного”, а цей „один” вже міліони людей зробив дідами, котрі опісля марно як не люде померли під чужими плотами. П'яница не вмєє над собою запанувати, бо хотяй знає, що зле творить, то не має сили зхилитися до доброго.

В 1926 р. міська вистава в Лодзі виставила статистику, котра виказувала, що найбільше злочинів поповнюється в суб'єту та в неділю, бо в ті дні мають гроші та найбільше упивають.

То ж нашим завданням є на правній підставі помагати перепроваджувати протиалькоголеві плєбісцити по своїх громадах, через що викинется зі своїх сіл коршмарів, та поз-

будемося розточуючого, відвічного ворога нашого народу, який спричинив тільки лиха нашому бідному народові. —

Великий геній, проповідник Сперджен, сказав про алькоголь ось що:

Пянство — виганяє розум, розстроює організм, зменшує сили, запалює кров.

Завдає рани: внутрішні, зовнішні, вічні і неулічимі.

Є: підбуренням змислів, дияволом для душі, злодієм для кишені, найпевнішою дорогою до жебрів, розпусти і злочину; нещастям жінки, смутком дітей; робить з людини звіра і дурня.

М. Лютий.

З праці на ниві Божій.

Дня 7 січня ц. р. відбувалисьмо радісні зібрання в місті Перемишли. Було це перве з ряду зібрання в цім великім місті, котре є розкинене по узгірхх і долинах, а посередині котрого протікає велика ріка Сян. Це місто є знаним і прославленим своїми сильними фортами в часі великої світової війни, коло котрих погибло багато молодих сил, як з одного так і другого боку. Нині ці кріпості не мають великого значіння, бо світ приготовляється в інший спосіб до братоубійчої війни.

Місто є залюднене Українцями, Поляками і Жидами. Жие тут велике число народа, але вірних дітей Божих замешкує тут лише кілька осіб, а ними є брати рідні по крові В. і Ю. Ярошевичі, котрі працюючи в Карпатах, познакомилися з віруючими в селі Середниці, де пізнали Святу Євангелію і увірували в Господа Ісуса цілим своїм серцем. Опісля повернули домів новими людьми. Зараз після свого увірування стрінули їх переслідування, не лише зі сторони, але навіть від своїх. (Мат. 10, 21-22). Але вірні правді, не страхалися жадних угроз, знаючи, що Євангелія мається проповідувати і в їх місті, котра є сильною спасати грішників і виводити їх з тьми гріховної, до котрої завели сліпі провідники. Зараз в Перемишли вони вже не самі, а є їх маленька громадка, котрі цілим серцем бажать служити Ісусові. Лише бракує відповідного приміщення, деб моглося проповідувати Євангелія Христова. Наразі працюють брати самі, свідкуючи о правді своїм знакомим.

Зібрання розпочалося околo 10 години рано в домі бр. Ярошевича. Були тут гості з Карпат, зі Львова і Рави Руської. Зібрання розпочав брат Ю. Кубрин, а продовжив бр. І. Підгорецький, представляючи коротко в своїх словах про

смерть нашого Спасителя, після чого відбулася Вечера Господня. Послідній забрав місце бр. В. Перетятко, котрий продовжив зібрання, виголошуючи проповідь на тему: „Важність родинного життя” і іділюючи шлюбу братові Ю. Ярошевичу і сестрі Настуні з Вільшаниці. Всі гості були дуже задоволені видіти вінчання віруючих. Після шлюбу декотрі гості змінили свої погляди, що до віруючих, видячи як гарно і приємно віруючі відбувають свої шлюби після слова Божого. Молодій парі бажаємо як найліпшого щастя в їх новому житті від Господа.

На зібранню вечірнім відбулисьмо іменування маленької дитинки і так перевели цілий день на славу нашого Господа Ісуса. Будемо молити Господа за працю в Перемишли.

Присутний.

НОВИНА В САЛАШАХ

Дня 25 листопада, 1928 р., відбулося радісне зібрання дітей Божих в селі Салашах, на котрім були присутні гості з Рави Руської і Гійча. Зібрання відбувались рано і пополудню, на котрих відчувалисьмо велику радість Божу серед його вибраних діточок, котрих Він викупив Своєю причистою кровю на Голгофі. Духовні пісні лунали в устах і серцях вибраних Божих.

Крім нашого зібрання було в Салашах ще інше „зібрання”, на котрім показалися великі смутки. Було це зібрання у вилученого брата. Присутними гостями на тім зібранню були ось такі особи: К. Павлюк, від євангельських християн, котрий працює під прапором бр. Шендеровського, С. Білінський, котрий ходить від одної кошари до другої, шукаючи щастя для свого життя і високого становиська і був тут гість З. Бичинський від пресвитеріян, котрий приїхав з Білінським. Були тут також гості з Кольонії, як П. Олишко, котрий робить замішання між тими, котрі є покликани Господом Ісусом, шукаючи іншого царства для свого тіла, та інші. Всі ці гості прибули аби уділити вилученим В. К. і М. К. шлюбу, котрі були вилучені 4 лист. 1928 р., за нехристиянські діла після слова Божого Св. Євангелії (Мат. 5, 28; 1 Кор. 5, 11-13; 2 Сол. 3, 6, 11-14) і до того були непокірними і непослушними церкві Христові. Церква їх назначила для покаяння і їхнього спасення, але приїхавші гості, з котрих одні вилучені, другі шукають за своєю користю, а треті відрєклись Правди Христової, не зважаючи на слово Боже, приїхали вінчати вилучених, указуючи, що перелюб не є гріхом.

Першим керівником до цього діла був К. Павлюк, котрий працює вже дозший час для Шендеровського і повинен хоч трошки знати слово Боже, але на жаль ми цього не видимо,

але такі люде тільки й шукають такої спосібности щоби з таких засновувати свою працю, але така праця ніколи не зможе встоятися, бо будується на піску. Бр. Павлюка збір перестеріг писменно, посилаючи двох братів, та послідний не клав на це ваги і уділив шлюбу вилученим. Це чудо появилось дваццятого століття в Салашах, під проводом повище згаданих осіб. Слово Боже таких називає лжебратами, котрі кривяться під Святим Євангелієм і ідуть дорогою несправедливости, сіючи незгоди між вірними дітьми Божими; але ми знаємо, що Господь милосерний подасть нам побіду над лжебратами, котрі хочуть аби діти Божі не мали вічного життя.

Звертаємося до вірних дітей Божих о молитви, щоби нас Господь хоронив від подібних людей, котрі місто будувати царство Боже на землі, розрушають Його і стаються великим згіршенням для праці і для заблудших грішників. (Рим. 16, 17-18).

З ради зборової: В. Дмитришин. М. Стародуб. Т. Стародуб. М. Федик, гість.

ПОХОРОН В ЗАБІРЮ

Дня 12 лютого ц. р. відійшов у вічність старенький в Христі брат Турчинський, проживши около вісімдесять літ свого життя. Покійний при кінці свого життя тут на землі прийняв до свого серця Ісуса, як особистого свого Спасителя. І в Нім заснув, будучи вірним Ісусові аж до смерти. (Одрк. 2, 10).

На похорон були запрошені В. Перетятко і М. Коростіль з Вільок М. Похорон розпочався в першій годині пополудні, де передовий бр. Д. Маяк, починаючи похоронне зібрання, прочитав слово Боже з Колосян св. апост. Павла З голови, на тему: „Одягнувшись у нового чоловіка“, себ-то, щоб нам приготовитись до подорожі в нашу небесну вітчину — вічність. По окінченню короткого слова відбулася молитва до Всевишнього, почім зайняв слово бр. М. К., продовжуючи зі слова Божого з 1 посл. до Сол. 5 гол. В своїй промові бр. М. К. пояснив, що день цей прийде, як злодій у ночі” і кождий жиючий на цьому світі мусить чувати. На дальший тяг зібрання зайняв слово бр. В. П., котрий прочитав з Єван. Йоан. 14, 1-6 і Діян. 9, 36-43 і говорив на тему: „Небесна оселя“, зазначуючи, що наше життя тут на землі немов той цвіток на траві. Потім вийшли на подвірє, де відспівали пісню: „Засни, наш брате дорогий, засни“, а бр. В. П. перечитав Єван. Йоан. 5, 24-26: „Істино, істино, глаголю вам: що прийде час, і нині єсть, що мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть.“ По цьому

відправились в похід на кладовище. Дорогою хор співав пісню: „Несемо тіло на покой” і так прибули на цвинтар, де прибуло багато братів, сестер, як рівнож й гостей, котрі з зацікавленням приглядались баптиському похоронові.

Над могилою розпочав зібрання бр. М. К., котрий прочитав слово Боже з посл. до Гал. 6, 7 і говорив на тему: „Що бо чоловік сіє, те й жати ме.” По короткій промові

Збір християн Баптистів в Куляві, Галичина.

забрав слово бр. В. П., читаючи зі слова Божого з Одкр. 20, 11-15 і сказав проповідь на тему: „Книга життя.” По проповіді, спускаючи домовину до гробу, відспівували пісню: „Я нове небо і землю увиджу по слову Творця.” Відтак кінчаючи похорон молитвою і співанням пісні: „Хай буде Отцю”, розійшлися з вдячністю Господеві, що допоміг Його працю звершити. Хотяй сильний мороз був, але благословення Боже було над дітьми Його.

По похороні вдалися браття, сестри і хор до дому нашого вже старенького бр. Гнідця, котрий задля слабенького здоровля не міг бути в зібранню, то попросив нас до свого дому, де відбулося вечірне зібрання і Вечера Господня. Наш брат говорить, як. апост. Павло: „На останок готувиться мені вінець правди” (2 Тим. 4, 8). І тут ми мали велику радість з Господом. В слові служили вище згадані брати.

Наші радісні зібрання окінчилися в год. шестій вечерсм. „Жнива багато, робітника ж мало” (Мат. 9, 37-38).

Дорогі браття і сестри, не забувайте нас в ваших молитвах перед Господом і наших стареньких братів, до котрих приходять такі люде, як говорить апост. Павло в Діян. 20, 29. О, давби Господь, щоб ми всі могли почути ті слова, що сказав Христос: „Прийдіть, благословенні Отця могого, осягніть царство, приготовлене вам од основання світу” (Мат. 25, 34).

М. Федик

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

10-го лютого цього року відійшла у вічність старенька наближуючися сестра К. Перемибіда з міста Зборова, котра упокоїлась покількох неділях своїх недуг, на 63-му році свого життя. Зіставила вона мужа, сина і дві дочки.

12-го лютого відбувся похорон, і помимо великого морозу і попівського старання, який наказував своїх прихожан, щоби нейшли на наш похорон бо не висповідає, було багато присутних. О першій годині пополудні вже трумна стояла на стільцях посеред великого подвіря, а навколо неї стояли брати і сестри зі слідуочих сіл: Озерянки, Коршилова, Зурудя, місцеві брати і сестри і також многі бажаючі бачити, як ми хоронимо умерших. Похорон почався піснею: „Я новое небо і землю.” По скінченю хорової пісні я це діло передав під опіку Господа нашого Ісуса Христа, і прочитав з Одкриття 7, 9-17. По короткій промові, Озерянський хор виспівав пісню: „Там далеко ми бачимо край”, а відтак ішли в дорогу. Згаданий хор йшов насамперед, за хором йшло кількох старших братів, позад у них вінок з написю: „Блаженні умираючі в Господі”, а відтак тіло і вся публика. Ідучи по при костел, ринок і церков, згаданий хор співав пісні, котрих відгомін скликав прагнучих бачити правдиво християнський похорон.

Над могилою перед многими зібраними я показав рукою на могилу і представив всім присутним, що кождий родившийся на сей світ перейде ці двері смерти.

В кінці тіло було опущене в могилу і передане землі.

І. Семенина

Як свящ. Клубок з Боремельської парафії обходив з кропилом своїх вірних.

Свящ. Стефан Клубок обходив з кропилом свій приход с. Шибине, зайшов до одної хати, де була одна дівчина віруюча, навернена до живого Бога, а ціла родина ні. Коли свящ. скінчив свою церемонію з кропилом, то як звичайно після церемонії попи дають цілувати всім своїм вірним хрест. Коли всі присутні перецілували, крім цієї віруючої дівчини і свящ. Клубок зауважив, що ця дівчина не цілувала хреста, то тоді звернувся до неї щоби й вона поцілувала, та дівчина сказала: це не є Христос, а звичайний залізний хрест, тому я, як правдива християнка, його цілувати не бажаю. Тоді свящ. на слова дівчини сказав: — „Що ти мене будеш вчити? Я 16 років вчився.” Після цих слів молоденька сестра відказала священникові Клубкові, що Христос сказав: „Прийдіть до мене й навчіться від мене” (Мат. 11, 28-30. Тут священник розлючений від цих слів Євангелії ударив сестру два рази в лице, а вона сказала попові у відповідь: Христос сказав: „Хто вдарить тебе у праву шoku твою, повернись до него й другою” (Мат. 5, 39). Після цих слів наш піп не гірше розлютився і каже до дівчини: ти мені всю церкву опоганила! — По цьому „добрий пастир” скінчив свою церемонію з кропилом. (Шкода цих 16 років, коли свящ. не знає, як любити своїх ближніх, а школа любови є лише у Христа Ісуса).

Присутний

слю

Молитва

Отче небесний! Тебя я благаю,
 Поглянь на край наш, із святих небес,
 Правдою й духом Тебе хай прославить,
 Увесь наш нарід, — Боже чудес!

В Тобі мій Боже він знайде щастя,
 Ти всі загоїш рани його,
 Визволиш серця людей із неволі,
 Хто тільки прийде до трону Твого.

М. Абрамович.

ВІРУЮЧИЙ ХРИСТІЯНИН Є ДЛЯ ХРИСТА:

1. Розумом — через який Христос роздумує.
2. Серцем — через яке Христос любить.
3. Голосом — яким Христос промовляє.
4. Рукою — котрою Христос помагає.

ПОКВІТОВАННЯ.

В минулому році вплинула пренумерата від слідуючих осіб, як й рівнож пожертвування для видавництва „Післанця Правди.“

З. Юркевич 2.— зл., Б. Жовнірук 3.60 зл., А. Тимошенько 3.60 зл., Т. Цибульські 3.60 зл., І. Карчевські 3.— зл., В. Пенцарські 5.— зл., А. Ничипорук 3.60 зл., Я. Сокол 1 дол., Г. Хомич 2.— зл., І. Шамотко 1 д., М. Зеленько 1 дол., К. Негрей 1 дол., Ю. Кубрин 16.— зл., М. Демко 1 дол., П. Бартків 40 дол., Я. Михальчук 7.20 зл., Н. Савчук 6.— зл., І. Гусарук 3.60 зл., С. Закалюк 10 дол., В. Букін 30 дол., Ю. Яршевич 3.60 зл., І. Семенина 32.40 зл., М. Холевка 11 дол., М. Капля 1 дол., М. Дуць 1 дол., М. Колєда 1 дол., М. Цюх 3.60 зл., В. Войдило 3.60 зл., Г. Гнідець 10.— зл., В. Колодій 35.— зл., І. Штокало 3.— зл., Ф. Панасюк 10 дол., Ю. Дума 4 дол., В. Андрусак 1 дол., В. Мазур 3.60 зл., Х. Сляк 5 дол., М. Ничипорук 1.20 зл., П. Мацюк 3.60 зл., І. Гусарук 4.— зл., П. Фединич 15 дол., А. Власюк 3.60 зл., Е. Свобода 3.60 зл., Ф. Кіричів 5.40 зл., І. Ковальчук (Аргентина) 1 дол., П. Корнейчук 3.60 зл., А. Пуховська 12 дол., І. Чорні 10.— зл., Збір в Форт-Ворт (Америка) 10 дол., Е. Р. Венске 3.60 зл., І. Федик 50 гр., К. Ноймаловські 3.60 зл., В. П. 3.60 зл., Т. Кочан 3.60 зл., Н. Лучек (Америка) 1 дол., І. Пятковські, Фріголд 10 дол., І. Бойко 1 дол., Драшпіль, для бідних 1 дол., Д. Іванків 1 дол., С. Чікінда 1 дол., М. Сорант 4 дол., С. Зацухні 1 дол., І. Шаваровські 1 дол., Г. Хомич 1.80 зл., Д. Ковалик 3.— зл., В. Пенцарські 6.— зл., Г. Кішчук 7.20 зл., П. Рудий 3.60 зл., М. Вивроцькі 3.60 зл., І. Цапляк 1 дол., К. Ширко 3.— зл., А. Тимошенько 3.60 зл.

Всім нашим читачам і жертводавцям щиро дякуємо за надіслану суму, на поширення нашого журналу. Просимо надальше надсилати нам передплату, а щоб ми могли дальше видавати П. П.

Рівнож звертаємось до наших довжників і просимо надіслати вашу залежність. Просимо о щирі молитви братів і сестер для П. П., а щоби Він міг многим отворити очі для пізнання св. Євангелія.

ВІД ВИДАВНИЦТВА.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось иньше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуячу адресу:

W. Pereliatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуячу адресу: **W. Pereliatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.**

Передплату просимо керувати на адресу: **W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.**

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ”, (Йоана 14 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 4

Квітень 1929 року

Рік 3

Христове воскресення — побідою

Богуж дяка, що дав нам побіду через Господа нашого Ісуса Христа. (1 Кор. 15, 57).

Слово побіда ми наводимо в звязку з війною, коли одна сторона перемаже противну сторону. Але ми не беремо собі за підставу і примір якусь війну в цім світі, а хочемо звернути нашу увагу на побіду, яку відніс Ісус Христос, наш Господь.

Знаємо, що наш Спаситель, будучи на тім світі мав багато ворогів, себто неприятелів, котрі всіма силами старалися знищити Христа. Він прийшов, щоби показати світови Бога, Свого Отця небесного і Його предвічну любов для людства. Він прийшов заснувати всевітнє брацтво любови і єдности. Та це неподобалося грішникам, бо Христові слова різали їхні грішні сумліня, тому вони старалися, як би того противника згладити з лиця землі, шукаючи спосібности в ріжний підступний спосіб. Але не змогли знайти на Нім причини зла, то постаралися підступом Його взяти і осудити невинного Сина Божого. Чи можемо ми собі уявити, який злий і зіпсутий був тодішний світ? Лише мала горстка людей гуртувалася коло Него, та і ті хилялися своїми серцями, але Христос, наш Господь, хоч Сам один, однаково побідив. Розсіяв тьму, потряс гордими і зарозумілими серцями: „У ставі” (Марк. 16, 6).

Дорогий читачу, чи і ти є по стороні ворогів Христових? Подумай! Коли вони невстояли то і ти невстоїш проти св. правди — Євангелії.

Кого-ж Христос побідив? Щоби себе і свої зіпсуті уми забезпечити, вони сказали зробимо, як найліпше знаємо. Поставимо сторожу над гробом, щоб Він не устав, як перед днями говорив. Найголовніше ми вже зробили — вже нема Його в живих. Вже не буде витикати і дразнити наші брудні сумління. Поставмо сторожу над Його гробом, щоб ученики, Його спільники, прийшовши, не вкрали.

Сторожує слабонька людська сила, над великим і сильним божественним Спасителем. Але вся їхня сила показа-

лась марною. Вони самі себе не змогли забезпечити від страху та затрусившись немов мертві (Мат. 28, 4). О, ти стороже, кого ти стережеш? Де є твоя римська відвага? Деж є твоя слава? Нема її. Він воскрес. Аллилуя!

Не лише сторожа римського війська стерегла гробу, де був Ісус, але була там і печатка положена, бо гріб був забезпечений печаткою і тяжким каменем наложений. Думали, що той тяжкий камінь з печаткою не дозволить воскресенню Христовому. Але ні, бо і це було даремне, бо Христос „ував“, а камінь лежить на боці і ангел Господень сидить на нім, голосячи вічну перемогу Христового воскресення — аж до нині. Слухай, брате, це і твоя перемога! Бо по стороні Христовій небеса, а хто по твоїй стороні грішнику?

Христос переміг також смерть, котра входила в дома різних верств: високих і низьких, багатих і бідних. Всі під її силою дрижать. Але „Христос ував з мертвих; первістком між мертвими стався“ (1 Кор. 15, 20). „Як бо в Адамі всі умирають, так і в Христі всі оживають“ (1 Кор. 15, 22). Христос переміг і для тих що вже були в гробах, бо в хвилину, коли Ісус зітхнув духа, тіла усопших святих повставали. Яка велика радість нині для тих, що знають Ісуса, що Він і для них переміг. Останній ворог зруйнується — смерть (15, 27). Яка велика буде це радість, для Його народа, коли вже смерті не буде.

Наш Спаситель переміг також гріх, котрий є причиною смерті. Від коли гріх появився, від тоді панує смерть. „Тим же то, як через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так і смерть з усіх людей увійшла (через того), в кому всі згрішили“ (Рим. 5, 12).

Як багато людства підпадає під ці прокляття гріха, котрий нині наносить страшні наслідки, від котрого то страждає цілий світ. Цей смуток може видіти лише відроджена Христом людина, бо не для всіх Христос воскрес. Умерші — святі лише встали.

Христос рівнож стався нашою перемогою. Ми самі не можемо мати перемоги над смертю й гріхом. Все, що ми посідаємо є з Його св. помочі. В злуці з Ним Його нарід отримує перемогу. Всякий чоловік без Христа є поза межами перемоги. Як многі, чуються нещасливими під тим тягаром життя і шукають якоїсь пільги, але все даремне. Перемога є лише в Христі Ісусі.

Дорогий читачу, чи ти маєш ту перемогу в твоїм житті? Чи Христос переміг і для тебе? Чи може ти під цю пору спомину про Його смерть знаходишся переміженим гріхами? Сумним є твоє життя.

Є багато людей, котрі нині живучи на цім світі майже цілком нічого не знають про силу Його воскресення. Радуються поверховними і матеріальними річами; многі упиваються

і пересичуючись, переводять свій час в такимже товаристві. Мовляв, та це раз в рік „паска.“ Нещасливий ти чоловіче, коли ти так розумієш Христове воскресення. Ні, це не так! — Христос воскрес для того, аби й тебе воскресити до нового життя. Щоб і ти воскрес твоїм життям. Поганські звичаї такі, як свячення хліба залиши, бо наша паска — Христос.

В. Перетятко.

Великодня подорож жінок до гробу Ісусового

(Луки 24, 1-13).

Вельми велику ревність до Спасителя обьявили жінки підчас Його місії на землі через служення Йому своїм майном (Лук. 8, 3). І справді; та їх ревність не ослабилася у найтяжчі часи, коли всі ученики виреклися Христа, а навпаки вона зміцнилася. Та ревність є великим взором і для всіх нас.

Коли Спасителя розіпняли, а Його найблищі розсіялися по всім усядам, без надії воскресення Христа, то жінки опалилися в цій сумній хвилі найлучшими Його визнавачиннями та приятельками. Жінок ми бачимо під Христовим хрестом, хочай вони були наражені на утрату власного життя, чи хочби неприємність, однак, не міг їх спинити жадний жах, ані вороже становище фарисеїв та підбуреного народу. (Лук. 23, 49).

Щож їх так за Ісусом йти спонукувало?

Вдячність, вдячність, за оказану їм через Ісуса поміч в недузі, та за даровання їм духовного спокою. (Лук. 8, 2). От-жеж, жінки йшли за Ісусом з Галилеї, аж на Голгофу Його терпінь. — А коли Ісус помер та поховано Його, жінки вибралися в подорож, щоби віддати свому любячому Спасителеві свою послідню послугу.

І. З чим вони в цю подорож вибралися?

У жидів був тогочасний звичай натирати тіло помершого ріжними пахучими мастями. Однак, це практикували лишень багаті сфери, бо ці масти були вельми дорогі й не кожному приступні. Наколи жінки, як ревні насліднички побачили де Спасителя поховано, вибралися в подорож із алябастром пахучих мастей, щоби намастити поранене та скатоване тіло Ісуса. Треба додати, що такий слоїк алябастру був вельми дорогий, на котрого тогочасний робітник мусів цілий рік працювати. Однак, ревність перевисшила все, та ізза вдячності нічого не пожаловано.

Але жінки не лишень вибралися в подорож із дорогоцінним олійком, але й з великим клопотом. При гробі Спасителя стояла ворогами поставлена сторожа, яка їх могла не допустити до гробу; евентуально арештувати, о чім ревнительки добре знали, то одно; а друге: при гробі лежав великий камінь, котрого вони своїми силами не могли відвалити. Але любов получена з ревністю, не знає жадного страху, ані не числиться з ніякими перешкодами.

Хотяй вони клопоталися, „хто відвалить нам камінь від дверей гробу“, то всетаки не покинули свого підприняття, але йшли з повною вірою та великою жаждою до гробу. Вони про все забули, аби лишень сповнити своє завдання супроти свого розпязтого Відкупителя. Все таки, помимо перешкоди жінки дісталися до гробу свого Учителя.

II. Кожж вони при гробі застали й що там чули?

Дібравшись до гробу, їх охопило здивування, та великий жах. У гробі свого люблячого Господа, вони не застали так, як цього сподівалися, через що вони дуже засмутилися, що не можуть віддати Господеві своєї услуги, чого цілим серцем бажали. У цьому страсі та переймаючій тревозі, замість Христа, зобачили двох Ангелів, котрі їх тривогу усунули радісною новиною: „Його тут нема; Він воскрес!“ „Не шукайте живого поміж мертвими, Його тут нема“, сказали вони.

О, якаж велика радість. „Він воскрес!“ — звучала вістка, котру засмучені жінки, яко перві почули. Так! Їх труд був недаремний. Вони любили Спасителя над своє життя; тому й почули перві про воскресшого Христа.

За це Спаситель підніс їх до високої гідности, та зрівнав їх з пониження, на рівно з мущинами. Женщини одержали від Ангелів приказ (Марк. 16, 7) нести веселу новину Христовим ученикам, а відтак і ворогам, що Христос воскрес, та побідив смерть; ставшись Спасителем світа; що жінки охочо виконали. —

III. З чим жінки повернули від Ісусового гробу?

О, вже не зі смутком ані з боязню, але з великою радістю — з вельми важною й потішаючою новиною: „Ісус воскрес!“ Тревога зі серця пропала. Настала невимовна радість: спішать до засмучених учеників з потрібною потіхою. От-жеж початковий смуток жінок перемінився у невимовну радість, боязнь — в бадьорість, тревога — в мужество; клопоти — в побіду. Все це сталося через воскресення Христа, Котрому жінки хотіли віддати свою пошану. Це є для нас велика наука.

Для Ісуса не треба нічого жаліти, як не жаліли ці ревні жінки. Задля Ісусового діла, не треба жаятися ворогів

і стрічних перешкод. За Христом треба завше йти, навіть і на Голгофту.

Жінки розпочали свою подорож зі смутком, та покінчили з радістю. Початок наповнював їх серце тривогою, а після поборення перешкоди, кінець був тріумфальний. Господь зробив їх своїми місіонарками. — Ми в земській мандрівці маємо різні перешкоди в наслідуванні Воскресшого, але коли так будемо ревні як ці жінки, то наш смуток обернеться в радість; коли прийдемо в обняття воскресшого Христа. Христос воскрес, а з Ним наше життя, радість, надія і перемога!

М. Лютий.

Моя молитва

Більш святости дай мені!
Більш Божих утіх,
Більш терпцю в терпіннях,
Більш жалю за гріх!
Більш віри в Ісуса,
Більш ціли в мольбі,
Більш радости в чинах,
В служенню Тобі!

Більш вдячності дай мені, —
Христову любов!
Більш ревности в праці —
Для вічних основ!
Більш сліз за страждання,
Які Він терпів,
Більш тревкості в пробах,
В життя мрачні дні.

Чисте серце дай мені,
Більш сил хрест нести!
Більш вільним від світа
Мене учини!
Більш здібним для царства
Мене учини!
Більш покірним Богу —
Таким, як був Ти!

Пер. Я. П. Зінків.

Спогляньмо на Ісуса — Пастиря!

„І поставлю над ними єдиного пастиря, що пасти ме їх... він буде їх пасти, він буде пастирем над ними“ (Єзек. 34, 23).

Вже від одержання закону, Ізраїльський нарід дістав своїх духовних пастирів, у виді священства, котрого завданням було стояти на сторожі духовних потреб, повіреного їм Богом народа.

З початку, ще за Арона було менше більше все в порядку, так довго, як мали в пам'яті образ своєї подорожи з Єгипту до обіцяної канаанської землі. Цілий цей священничий апарат перестав належно функціонувати, коли стали приносити постійні жертви до збудованої єрусалимської церкви. Від тоді священники мали, як каста, пастирство в недоступному монополію, то все колись живе — завмирало. Колись жива і свята постанова замінилася у мертвій формалізм, а священники сталися всевладними панамі людей.

Священство, котре було колись поставлене для пастирської праці, перестало дбати про потреби своїх овечок, а зате зачали відумувати різні догми, постанови, щоб тим більше обтяжити людей (Мат. 23, 4), що легше було їх матеріально визискати. Прийшло до того, що вони своїм ласкіством так людей оморочили, своїми додатками до закону, що нарід не міг витримати тих драчок на своїй шкірі. Та на тім не кінець. Священники на тім не змінилися, але в погоні за земськими богацтвами, зачали „безчестити“ Бога (Єзек. 13, 19), та „обкрадати Його в десятинах“ (Мал. 3, 8). Розуміється, що за їхнім приміром пішли їх овечки шляхом крадіжи та беззаконня. А тому то лукавство над пастирями взяло верх, на котрих люди як давно так і тепер дивляться, тому Господь дав свою обітницю, що пішле йому доброго, святого, старанного та справедливого пастиря.

Те, що Господь обіцяв, те й сповнив. Прийшов Пастир Христос до „своїх, але свої Його не прийняли.“ Прийняли інші, але взялися продовжувати працю старинного ошуканого режиму. Тому хочемо розрізнити:

1. Науку Пастиря Христа, від науки й життя сучасних пастирів.

Ми бачимо, що поступки Спасителя йшли в парі з Його божественною наукою милосердя, через що хотів Христос визволити зі смутку, поневолення, та несправедливих драчок обтяжений нарід. Його ціла наука містилася разом із життям у безмежній любові до всіх людей без різниці стану й походження. Він, як Пастир хотів мати одно стадо, тому й учив: „Люби близького твого, як самого себе.“ Але та

Його наука не подобалася ненасиченим та жадним влади над людьми священикам, бо це спротивлялося їхнім інтересам.

Наколи церква Христова у 313 р. по Христі сталася державною, тоді попівство пересталося дивити на Пастиря Христа та на Його науку, та обернуло свої очі на державні каси, та на імператорські інтереси. Замість Христу, зачали служити державній політиці. Нечислячись з народом, помало, але поступенно зачали науку Христа с практичного життя усувати, а натомість вносити свої видумки, а все то для опановання людей, та побільшення своїх доходів.

Отжеж так сталося, що сучасно мають більше попівських видумок у практиці людей, чим Христової науки. Внесено в 778 р. по честь образів, до котрих тепер моляться, хотяй це противиться Богові. (1 Мойс. 4, 15-19. Рим. 1, 22-23). Христос учив благословити ворога та молитися за него (Мат. 5, 44), а папа Григорій VII в 1077 р. установив церковну клятьбу (анатему), якою для зміцнення свого авторитету та постраху проклинається людей, котрі упоминаються за свої слушні і духові права. Христос учив любити ворогів, а попи вчили і вчать: „йдіть, бийте ворога!“ „Хто його більше буде вірно бити; той піде до неба, бо в противному разі не уйде він вічного пекла.“ От що за очевидна та нахабна лож. — Попи дають після своєї вподоби послушним своїм рабам небо, а непокірним їхнім приказам пекло. Гаразд! Горе ж тобі вільний народе, наколи попи мають у монополі небо й пекло. Вони ж пани всесвіту. Взяли також і за викуплені грамоти випроваджувати померших з пекла, але тільки за викуплену грамоту, бо невикуплену днуть, як це напр. зробив священик О. Цинановські. От нема доброго приміру в тих пастирів.

II. Накогож маємо споглядати?

На це питання маємо лише одну відповідь: — На Христа! На Нього гляділи всі Апостоли. На Нього казав глядити ап. Павло, кажучи: „Дивлячись на Ісуса починателя і совершителя віри“ (Жид. 12, 2). На Нього перші мученики у своїх терпіннях споглядали, як Стефан (Діян. 7, 55-56). На Нього не переставалися дивити Апостоли навіть у вязницях. На Нього перші христіяне гляділи, коли їх переслідувано й мордвано за віру в Христа.

Чомуж ми маємо на Ісуса глядіти?

1) Тому, що Він є нашим від Бога даним Пастирем, якого Бог приобіцяв (Єзек. 34, 23). 2) Длятого, що Ісус є нашим Архисереєм, Котрий за нас заступається перед Богом (1 Иоан. 2, 1. Жид. 4, 14; 9, 15). 3) Длятого, що Він є Сотворителем всего та що все для Нього є сотворене (Колос. 1, 16 20). 4) Тому, що Його слово сповнилося, та й ще сповняється у наших часах, аж до йоти (Мат. 24, 35).

Він сказав, що будуть задля Його імені гонені й переслідувані, так і сталося. Почавши від Його вознесення за апостольських часів, та через цілі віки вірних Христови жорстоко переслідують, та сотками тисяч палено на кострах за віру Христа. Шей до сучасних часів ненависть панує до тих, котрі хочуть не кому іншому, а лишень Христу служити. Але „добрий Пастир” Христос через усі віки стеріг своє стадо, даючи йому побіду над ворогом.

Цей обіцяний Пастир знову прийде, щоби відняти свою отару від наємних пастирів, а Сам буде їх пасти. Він замінить плач у невимовну радість, усуне всяку неправду й несправедливість, а тоді многі пізнають Його пастирське серце, в котрому знайде для себе помилювання.

Отжеж любий читачу! Не перестань взирати на одного Пастиря Христа. Бери від Нього примір у своєму життю, вчися від Нього тихости. Слухай Його голосу. Станься вірною Його вівцею, а тоді будеш безпечним у Його обіймах, без жаху й певний свого щастя в небесах.

С. Кречмаровські.

Кров Ісуса Христа очищає

Кров Ісуса Христа очищає нас від усякого гріха (1 Іоан. 1, 7).

Одного разу раненько я виходила з хати і найшла коло порога моїх дверей оголошення: „Чудовий спосіб! Вичищує всякі плями на убраню. Вислід гварантується.” Мимоволі, подумала про плями більш страшні чим плями на яким-небудь убраню. Плями, котрі нищать життя, залишуючи свої сліди на душах і характерах людей — про плями гріха і порока.

Ах, як хочеться, щоби їх закрити від людського взору, щоб як небудь обмитись! Та ці плями не піддаються ніяким зусиллям — не хочуть вступатися. З великим трудом часом удається їх затаїти і показатися чистим і порядним перед світом. Та вони на кінець виявляються, виходять на яв і поступенно приносять чоловікові неспокій і тривогу. Часто власні зусилля їх закрити роблять їх ще більше видними. Ніколи не прикривай своїх гріхів, вони і так вийдуть на зверх.

О, колиб можна було віднайти подібний спосіб для нищення гріха, то що за скарб наживби той, хто винайшовби цей спосіб. Гроші не допоможуть, сповідь перед чоловіком є нічим, нема способу для нищення гріха. Страшний ворог людини. Він подужує вченого і невченого, бідного і багатого, молодого і старого — шукай способу для подужання гріха.

— Чи є подібний спосіб?

— Так. Є „криниця на змиття гріха і нечистоти” Зах. 13, 1.

— Деж є вона?

— Дуже близьенько і до цієї криниці так легонько можна підійти.

— А що ж треба буде дати за це uzдоровлення?

— Нічого. Сказано: „Ідіть усі до вод... йдіть купуйте без срібла й без плати” (Ісаї 55, 1). Всякий найбільший грішник і несправедливий, що зануриться в ній, буде очищений.

— Що ж це за жерело?

— Це кров Ісуса Христа. Вона очищує від усякого гріха.

Бідний погибаючий грішнику, чи не хочеш ти спробувати цього жерела? Коли умиєшся в нім побачиш, що воно є сильним тебе обмити від усякої нечистоти. Ти знайдеш в нім власне це, чого потребує твоя душа. „Прийдіть — і розсудимось, — говорить Господь: Коли б гріхи ваші були, як багрянниця — я, мов сніг їх убілю; коли б, як кармазин, були червоні, — обмию їх, як вовну” (Ісаї 1, 18).

Читачу дорогий, чи не прийдеш й ти до цього жерела? Чи не обмиєшся в Тій криниці? Тоді душа твоя заспіває:

Дивний день, щасливий день,
Коли Христос мій гріх омив,
Блажен той час, блажен той час,
Коли мене Христос сам спас.

„Хто приходить до мене, не вижену геть” — говорить Господь Ісус Христос. (Іоан. 6, 37).

Зіб. В. П.

Відкуплення

(Йова 19, 25).

Майже від початку сотворення світа, через усі сотки й тисячі літ, через упадок Адама, всі люде найбільше цікавилися справою відкуплення з неволі гріха. Так, що повище питання через усі віки тяжило на усіх патріархах у перше, а опісля на всіх мужах старого Завіту. Неменше, а то звеликим напруженням ожидано Відкупителя, після Божої обітниці.

Так, як Адам через свій упадок запродався у неволю гріха, а тим самим підпав під владу князя тьми, утрачуючи право до вічного життя; так і Господь по превеликій своїй любові через усі віки, старався про викуп цього на смерть сказаного чоловіка.

Ціла Біблія, як свята книга, в котрій Бог обявив людем своє слово й волю, виключно займається судьбою понево-

леної людини, котру бажає бачити свобідною, щасливою, полученою зі своїм Творцем та вільною від смерти.

Адам був справедливо засуджений на смерть за свою байдужність до заповіді Божої, котру переступив, через що не лишень на себе стягнув жало смерти, але й на своїх потомків, котрі без викупу не могли, а навіть не мали права увійти до вічного життя. Позаяк людина, як незвершена, носила на собі знак смутку й духовної тривоги, не мала зполюки з Богом, була позбавлена ласки Божої, то через те тим більше відчувала потребу рятунку з цього жахливого стану, та бажала за необхідним Відкупителем. Тому то, патриарх Йов, котрий жив около 1550 літ перед рождеством Христа, з великою тугою очідав Відкупителя, Котрий мав визволити нарід від упадку, та зеднання його в відвічним Сотворителем. Длятого Йов з такою непохитною певністю очідав Відкупителя, кажучи: „Я знаю, Відкупитель мій живе, й Він у послідний день підійме з пороху отсю розпадаючу кожу мою. І я в тілі мому побачу Бога” (Йов. 18, 25-26).

Отже ж це дуже потішаючі слова. З такою певністю висказав Йов, що він побачить свого Відкупителя на власні очі. Чому він був такий певний? А тому то, що він знав, що Божі обітниці є імовірні, котрі мусять здійснитися. (1 Мойс. 3, 14). Над цю важною річею нелишень Йов застановлявся, але й усі інші мужі старинних віків. І так, цар Давид, з котрого покоління прийшов Христос, коли ще в 1010 році до Христа вступав на ізраїльський престіл, теж багато задумував над пляном відкуплення. Він вже був упевнився у цьому, що грішний чоловік є безсильним спасти людей, наколи каже: „Ніколи не здоліє чоловік спасти брата свого, і не може дати викуп за него” (Пс. 49, 7).

Тому Господь післав свого єдинородного Сина, котрий будучи святим, непорочним і без гріха, щоби спасти людей, як написано: „Та я вибавлю їх з потали пекла, відкупив їх від смерти. Де жало твоє, смерте? А ти пекло, де твоя побіда?” (Осії 13, 14). Отжеж масмо наглядний доказ, що Бог є завше вірний у всіх своїх обітницях, які дав людям, такі і в точности сповнив. (Ісаї 41, 14; 49, 7; 59, 20. Марк. 10, 45. 1 Кор. 1, 30).

Любий читачу, чи ти вже коли застановлявся над тим, що ти є потомком Адама і знаходишся під властею гріха? (Іоан. 8, 32-36). Чи ти подумав коли, що ти є у неволі „князя тьми” (Єфес. 2, 1-2), та потребуєш відкупу? Про тебе Господь старається ще й сьогодні, хочачи тебе спасти — відкупити, тільки ти мусиш цей викуп охочо і з вірою прийняти. Христос прийшов тебе увільнити з рабства, щоби ти мав життя з подостатком. (Іоан. 10, 10). Він — Відкупитель, за твою свободу своє життя на хресті положив. Він стався одиноким Твоїм виходом з неволі — „темряви до чудового.

світла." Він звершений за тебе невільника вмер на хресті, щоб своїм воскресенням тебе воскресити до нового життя — до вічного, за яким твоя душа безперестанку тужить. Чи маєш ти ту певність бачити свого Відкупителя як Йов? Чи очікуєш ти Його в простоті твого серця? А що найважливіше, чи цей Відкупитель вже тебе відкупив? Оскільки ні, то ще сьогодні поглянь з вірою на Голгофту, та візьми дармо, без грошей цей викуп і негайся прийти до Христових обнять. (Мат. 11, 28. Йоан. 6, 37).

І. Сохань.

сво

Святе Письмо — Біблія

Перше і найважливіше джерело біблійної історії є Святе Письмо Старого і Нового Завіту. Нема і не буде на світі книжки дорожчою і хосеннішою над Святе Письмо. Це лист всемогучого Бога до свого сотворіння, — неоцінений дар Божої любови. Святе Письмо, це правдиве слово Боже, бо через нього говорить Дух Святий, несотворена і вічна мудрість. Воно обявляє нам в людській бесіді найбільші і найнедоступніші тайни, яких ніякий людський розум не в силі був зглибити, ніякий мудрець придумати. Святе Письмо є скарбницею правди, де скриваються відвічні пляни, заміри й діла відвічної мудрости, любови й провидіння Божого. Воно є живим джерелом, з відкіля всі покоління черпають слова правди і життя, а яке ніколи не зменьшується; це райський огородин сад насаджений Божою рукою, що все родить пахучі цвіти і солодкі овочі, це дерево життя по середині раю, а його листе служить до улічення народів. (Одрк. 22, 2),

Один учений, що сам умів так глибоко роздумувати над Святим Письмом, говорить, що Святе Письмо се скарб дорожчий. Можна би скоро збогатитися, колиб вільно було взяти собі бодай частину якогось великого скарбу, це саме можемо сказати і про Святе Письмо. В кождім, навіть коротеньким висказі міститься ціла повнота думки, невисказане багатство. Не лише до багатого скарбу подібне Святе Письмо, але подібне оно і до джерела, до криниці, що много видає води і все має достаточний доплив. Як великий це скарб і як велика скількість цього духового джерела! Ці, що жили перед нами черпали з цієї води і ці, що жити муьт по нас, можуть брати скілько забагнуть і не уменшитися її, а противно тим більше її буде. Дальше каже: „Гарна є розцвіта лука і приємний є сад, але далеко милішим є читання і роздумування над Святим Письмом. На луці подибуємо цвіти, що вянуть, а тут думки вічно живої сили. Там маленький вітрець повіває, тут віддих Святого Духа. Там

тернистий пліт охоронює від шкідників, тут провидіння Боже є охоронним муром. Там око бавиться, тут при читанні Св. Письма душа черпає поживу. Сад знаходиться звичайно лиш на однім місці, Св. Письмо стрінеш на цілій землі; сад підлягає змінам пори року, а Святе Письмо чи зимою чи літом все зеленіє і все доспілі приносить овочі."

В цих словах нема ніякої пересади. Святе Письмо є дуже дороге, бо заключає в собі слово Боже. „Не самим хлібом живе чоловік, а всяким словом, що виходить з уст Божих" (Мат. 4, 4). Без слова Божого ми проводили б найнужденніше життя на цій пустині світа, як вівці без пастиря, як сироти без куска хліба. Слово Боже, як нам подає Св. Письмо, се наука спасення, горюча лампа і світло на темнім місці, це закрита тайна, небесна манна, щире золото, мудрість Святих, наука духа і правди. Ті, що уміють користати з Святого Письма, стають учениками Божими, духовими людьми, розумними і праведними, приятелями і наслідниками Бога. В цьому власне лежить ціла вартість і велике значіння Святого Письма, що воно є правдивим словом Божим. А що ділає, що Св. Письмо є дійсним словом Божим? Надхнення. Є це правда объявлена Богом, що книги Св. Письма були під особливим і надприродним діланням Св. Духа. Люде, що писали, були тільки розумним знарядям в руках Божих і писали лиш те і так, як хотів сам Господь Бог. Подібно, як цісар диктує листа свого секретареві, але цей лист не є секретаря, а самого цісаря, так і Святе Письмо. Хоч є писане людьми, це не є словом людським, а словом Божим, бо писане за натхненнем Св. Духа. Тому то вже шоста тисяча літ минає, а Св. Письмо ніколи не змінюється, всі багато книг посчезало, Святе Письмо немов фундамент, на котрому усі сили скріпляються. (Тим. 2, 19. Жид. 3, 4).

Дай Боже, щоби Святе Письмо, Біблія, оживило серця людські і світло слова Бомого відвічної правди розігнало темряву і брехню, яка нераз так густо прикриває християнські душі.

М. Федик.

„З одного дерева хрест і лопата“

„З одного дерева хрест і лопата“, каже народня пословиця, котра трафно унята, та своїм багатим змістом дає багато до думання. Та на жаль ніхто цим змістом не інтересується. Може не один з читачів запитається, що хочу тим сказати?

Отже хочу всім сказати, що Господь по великій своїй любові освітив мене своїм промінням чудового світла (Иоан. 8, 12), та відкрив мені очі, так що я змінився в основах та

більше тепер бачу. На кожному кроці бачу все зло, котрого я давнійше не бачив, завдяки оточуючій темноті,

Так воно було, що я давнійше молився у несвідомости, без жадної цілі — з привички, так, як це робить т. зв. християнство, без найменшого застановлення, до кого, чи до чого воно в свої байдужности молиться.

Отак, прихожу одного разу до мого сусіда Костя, котрого застав на молитві, в котрій набожно зложив руки й перед образами молився. По скінченню молитви, взяв він образ ріжнородного малюнку, на котрім був зображений і „дітько”, та сердечно його поцілував. Цей вид мене дуже здивував і я спитав у сусіда: „Як, то ви всіх хочете вдоволити? Бачу, молитесь до Бога зображеного на образі, та й „дітька” не поминаєте. Чогож ви так привязано тай безнадумчиво молитесь перед тим дуалістичним образом, замість до Бога? Таким несподіваним питанням завів я, мого сусіда в неабиякий клопіт, з котрого він неміг вивязатися.

Але сатана не спить. Він вміє скоро учити. Мабуть він К. мав дати підшептом інструкцію, що має зробити.

Отжеж мій сусід впав на оригінальну думку, а це: рішив він замазати „дітька”, а до образа дальше молитися, бо ж шкода його знищити, бо на ньому у горі є Бог. Але не мало клопоту мав Кость із замазанням „дітька” бо фарби не мав, а купувати не оплатиться, бо треба день гаяти, йти до міста нарочно за фарбою. Тому, щоби показати своє щире християнство, пішов до своєї шопи, та приніс з возівні шміру, та й давай шміром замазувати „дітька”, а до образа дальше молиться по старому звичаю. Бачучи релігійність Костя, я рішив його більше навідувати, порушуючи духовні теми, читаючи при тім св. Євангелія. Між іншими показав я йому Христові слова, де говориться: „Бог є Дух і поклоняючіся Йому духом повинні поклонятися” (Іоан. 4, 24).

Мій сусід таким чином більше зацікавився св. Євангеліям, та зачав сам його читати, й уважніше дошукуватися в йому Божої правди. — Отже він зрозумів кудя йде дорога, та зі соромом глибоко зітхнув, що так довго жив в байдужности та темряві, а по образі на котрім був зображений „дітько” лише дим покурився.

Так зробив мій сусід з тим, перед котрим так довго складав руки та молився, котрий його не чув і вислухати не міг, а від тепер хоче лишень одному Богові служити й Йому невидимому кланятися. Оджеж нашим обовязком є освідомлювати людей, щоби вони лишень одному Богові служили, а не жадному твориву, й тоді кожна людина зрозуміє правду та дорогу до щастя, вириваючись з релігійних пересудів, котрі наш нарід від Бога небес віддалюють, та затемнюють.

Тоді напевно вознесуться молитви до Всевишнього, а життя поліпшиться, бо нарід буде не двом панам, а одному — Богові служити.

В. Сліпчишин.

Церква Христова

Якою вона повинна бути. Діян. 4, 31-35.

Перший рядок задачі написаної рукою учителя в зошиті ученика є доти оригіналом, доки ученик на него дивиться і так пише, але коли оберне записану картку і вже дивиться на своє письмо, тоді щораз менше буде подібне до оригіналу. Так є і з церквою Христовою. Ісус Христос був Сам звершеною церквою, в якій „живе вся повнота Божества тілесного” (Кол. 2, 9).

Доки апостоли і перші християни дивилися на Христа, то церква була славна, сильна, свята і плідна. І нам треба дивитись на оригінал „на Ісуса починателя і звершителя віри.” А тоді будемо церквою такою, якою ми повинні бути. — Правдивою церквою Христовою.

I. Вона мала одно серце й одну душу (вірш 32).

І чим іншим могла вона бути? Віруючі, котрі через одного Духа в одно тіло хрестилися (2 Кор. 12, 13) могли і мусіли мати одно серце і одну душу, бо в одному тілі лиш одна душа і одно серце може бути. Де є одна віра, там є один дух, а де один дух, там є одно серце, одна душа, одна думка і одна ціль життя. Любов була, є і буде завжди основою і звяззю церкви, лиш рівний з рівним можуть бути одно у всім. Де — згода, там є добро. Там оден для другого жиє, один про другого дбає і один одному довіряє.

II. Всі давали свідоцтво про воскресення Христове і своє спасення (в. 33).

Християне, над котрими ласка Божа і в котрих є Дух Святий є повні сили і запалу для Бога (33), суть повні добрих діл, чим дальше людське серце від світа і свого „я”, тим є ближше Бога і царства небесного. Діти Божі признають, що усе, що мають, взяли від Бога і знову все повинні віддати Богові (34).

Де є жива віра і щира любов в серці, там є і довіря до слуг Божих (в. 35-37). Чи так у нас, чи й ми дітьми того духа? Читаймо слідуєчі слова: „В котрих бог віку сього осліпив думки їх, невірних, щоб не засіяло їм світло благовістя слави Христа, котрий єсть образ Бога” (2 Кор. 4, 4), то ми звикли думати, що це говорить лиш про безбож-

ників, але коли ми подивимося ясними очима на апостольську церкву, на її дла, життя і на її характер, а на сьогоднішніх християн, котрі діляться на різні партії, підозрюючи один одного, ненавидяться, чернять і зраджують один другого, то чиж ці поступки не свідчать о тім, що бог віку цього і їм засліпив очі, щоб дивились і не бачили, щоб слухали і не розуміли і щоб ішли тай і не знали куди? А це все для того, що не є Богові свому „вірні” (в. 4).

Який був повід до молитви, такий був їх: Зміст молитви (в. 24).

Коли громада віруючих вислухала вістки від апостолів, тоді всі однодушно підняли голос до Бога, підняли очі, серця, мислі, руки і голос до Бога, а не в журналах, ні до комітетів, не до ліги народів, ані до найвищого суду, але до Бога, до гори, звідкіль вірним всяка поміч приходить. (Пс. 121, 1). Вони молилися про царство Христове і просять Його помочі, а щоб Його рука зробила все те, що вороги євангельської правди устанавлять, служило на збудовання церкви. Просять о ще більшу відвагу для свідчення про Христа, аби щораз більше спасеників прибуло до церкви (в. 27-30).

Які поклонники, яка молитва, така і відповідь на молитву (вірш 31).

Захиталося місце, Дух Святий землею, на знак, що євангельська сила так захитас многими серцями на землі Духом Святим, то значить, що Дух Святий ще більше візьме їх в своє розпорядження, щоб промовляти слово Боже з відвагою.

Чим більше віри, тим більше діл, чим більше діл тим більше страждань, а чим більше страждань, тим більше молитви тим більше Святого Духа, а чим більше Святого Духа тим більше відваги до євангельського благовістя.

А як є з нами, дорогі брати і сестри? Правдиве і живе християнство то не союзи, ні комітети, ні статути, то не гарні і шумні справоздання, а лиш діла, плоди, страждання, молитва і сила Духа Святого.

Дай Боже цього й нам!

І. Петраш.

Скільки ти винен?

Є такі довги, що ми невсилі їх віддати. Але це не значить, що ми є вже від них вільні. Ні! Треба його віддати до „последного шельюга.”

Такий довг має кожний чоловік у свойго Господа й Спасителя.

Можливо, що читач запитас: „щож я Йому винен, наколи я в Нього нічого не позичав?”

Так. Ти в Нього нічого не позичав, але Він тобі все дав даром, т. є.: усі необхідні житєві скарби, бо „Ним і для Нього усе сотворене.” Тому то, Йому ми винні ціле наше життя, т. є. любов, покору, працю, услужність і безперестанну радість.

Господь сказав: „Будеш любити Господа всім серцем, і близьнього твого, як себе самого.”

Так! Ціла наука Христа є оперта на любові, бо сказав: „Коли любите мене, то сповняйте мої заповіді.” Тому ми Йому винні нашу любов і послух до праці. —

Спаситель сказав: „Ідіть, навчаєте всі народи...” Ми усі не можемо йти, але можемо помочи у висланню других, бо можемо, та й єсьмо обов'язані дати поміч, бо це є наш довг супроти Спасителя та погибаючих наших ближніх.

Наш Спаситель приніс Себе в жертву, щоби „своїм убожеством нас збогатити.” Як що Він для нас не жалував своєї дорогоцінної крові, то ми не сміємо жалувати нашої лепти в ділі спасення, як це робили за часів Ісуса „сцілені та багаті жінки” (Лук. 8, 3).

Наколи це зрозуміємо, то тим докажемо, що ми любимо Господа; наших ближніх, як також Його слово. Памятаймо, що „все устане, але любов пробуде на віки.” Нехай же вона в нас буде чинна в усіх ділянках нашого християнського життя, а тоді почнемо віддавати наш довг.

Напр.: Одна магометанська дівчина була переслідувана своїми родичами за віру в Христа, тому старалася вивчити ціле Євангелія на память, щоби мати слово Боже в серці, на випадок відібрання від неї Євангелія.

Чи ж не повинні всі віруючі старатися, щоби слово Боже перебувало в їх серцях і думках? Це є теж довгом кожного християнина. —

Пер. І. Маяк.

З праці на ниві Божій.

Господь свою працю благословляє серед нашого Українського народу і допомагає нам сіяти Його св. слово в різних селах. Славимо Господа, що нам допомагає голосити св. Євангелія, але відчуваємо великий недостаток в працівниках, щоб ще більше засвідкувати про Христа Ісуса, Котрий прийшов на цей світ „щоб шукати й спасати погибше” (Лук. 19, 10). Господь працює через своїх вірних діточок,

котрі своє життя віддали для Него. Мусимо признати, що світ цей має дуже багато своїх проповідників, але щирих і правдивих проповідників стрічаємо дуже мало, котріб служили Христові не ради визиску, але ради спасення погибших і піднесення бідну людину до щасливішого життя. Євангелія — це є добра новина від Господа для упавшого людства.

Біблійні курси в Рави Руской

Перший рядок в горі, з лівої сторони: Г. Куцько, О. Стародуб, І. Мазан, І. Маяк, Д. Трущ, І. Ковалик. Другий ряд: М. Вивроцькі, Г. Гладкій, М. Кочан, М. Федик, Ів. Сверид, А. Підгорецька, М. Коростіль, А. Глива, М. Рудий. Третій рядок: А. Глива, В. Сліпчишин, В. Перетяко, В. Гутше, М. Глива, М. Брунець.

Отож ми відчуваємо великий недостаток в подібних благовістниках під цю пору і за Божої помочі рішили назначити два тижневі курси тут в Галичині.

Ми повинні памятати про наш великий обовязок, котрий нас накликає до тої великої задачі. Ми остаємо винні перед Господом і перед нашим народом і ми є довжниками св. Правди для нашого брата. Мусимо памятати, що жиємо лише раз і це життя ми повинні викоростати для вищої цілі, котра ніколи неможе бути стертою. Не дивімся лише на сучасність, але промощуймо добрий шлях майбутности. для тих, що по нас настануть.

Отже з великою вдячністю Господеві, що допоміг нам відбути курси наші, котрі відбулися від 11 по 27 березня ц. р. в місті Рава Руска. На курса зібралось 19 осіб молодих братів і дві сестри, котрі з великою радістю сиділи і слухали своїх викладників. Ці курси обіймали виклади слова Божого і ноти себ-то співу. Біблійні виклади уділював брат В. Гутше, а нотного знання уділював брат Перетятко. Господь благословив свою працю, бо вже від самого початку відчувалисьмо Його присутність с нами. Хочемо зазначити, що подібні курси приносять велике благословенство для нашої праці. Тут мусимо надмінити, що декотрі наші брати із-за недостатків матеріяльних не могли бути на тих викладах. Але віримо, що на будуче Господь нам допоможе ще в більшім числі відбувати наші курси.

А зараз одно остало, а то це, щоб Милосердний взяв ті молоді сили і ужив їх на Його славу. Щоб посіяне зерно принесло великий плід благословенства в праці місійній в наших зборах.

Учасник.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 12 березня ц. р. в селі Забірю відійшов у вічність старенький брат Іван Гнідець, котрий прожив 80 років свого життя. Два роки назад пізнав свого лютого Спасителя, увірував в Нього і віддався в Його руки. Св. хрещення прийняв 28 серпня 1927 р. Прожив він для Христа коротенько, бо лише два роки, але Він для него приготував життя вічне. (Мат. 20, 14).

В четвер дня 14 відбувся похорон під керівництвом бр. В. Перетятка і гостей з сусідних сіл і місцевих братів і сестер. Читання слова Божого і проповіді малисьмо в хаті, на подвір'ю і на кладовищу. День був погідний і сонечко світило ясно, лише легенький вітрець провівав по тілі дроз. Але в серцях і душах віруючих дітей Божих горів вогонь радости, бо кожний чув слова Ісуса: „Я воскресення і життя. Хто вірує в мене, коли й умре, жити ме. І всякий, хто живе й вірує в мене, не вмере по вік” (Йоан. 11, 25-26). Цей день був днем радости для віруючих, бо всякий чув слово Боже, котре указує дорогу по смерті і який засуд в вічності для тих, що вірують (Йоан. 5, 24) і для тих, що не вірують (Йоан. 3, 36). Цей день був також смутним для декотрих з родини покійного, бо це похорон і думали: не знати куда піде душа покійника? А місцевий священик маючи свій похорон в той самий час, бачив, як всі присутні віруючі і з родини покійного в поході йшли на цвинтар. Отже слідуючої неділі з казальниці кидав грізбу на „штундів” і ка-

зав, що буде провадити боротьбу проти віруючих в Євангелія.

З прибувших наших гостей з других сіл служили нам деякі словом Божим, молитвами, деклямаціями і піснями на славу нашого Господа і віддаючи в послідне нашу услугу покійникові.

Хай дасть Господь всім так пізнати св. євангелія, як цей брат пізнав, увірував і помер згідно зі словом Божим: „Блаженні мертві, що в Господеві вмирають” (Одрк. 14, 13).

Присутний.

Лист з Румунії.

Чорногузи, 18 березня, 1929.

Тут подаємо уривки з листа, що отримали з Румунії від брата В. К. „Я знаходжусь тепер хорий, мені відступник побив голову на 8/III/29, а 11/III вибили всі десять вікон і двері; чотири дні були без вікон в страшнім зимні, пять осіб захорувало і стогне від перестуди і страху, дитячко гине від перестуди і переполоху. Жінка теж хора, а батько розрізав ногу на вибите шкло, зриваючись в ночі. Власти слідства не роблять. Розбійник упевнився і напав на мене знов, на дорозі 16/III і побив та явно грозить смертю, за це, що жінка його полюбила Господа цілим серцем, котра рівнож побита тяжко лежить хора. Жени моєї мати також хора. Просимо о молитви, щоби Господь через своїх дітей за границею, що щасливіші тілесно, допоміг нам в нашій тісноті. Най вас Господь благословить і хоронить від тісноти, в якій ми знаходимося. Амінь.

Остаємо в молитвах до Бога за вас і за всіх вірних в Господі. Меньший брат в Христі В. К.”

Цей лист свідчить про листа, що подаємо повисше. Дорогі і любі браття в Христі! В нашій Буковині голоситься євангеліє від 1920 р. Є нас тут невелика горстка дітей Божих, котрих Христос покликав і постановив, щоб йшли і овоч приносили (Йоан. 15, 16). Отже між нами Українцями є старший брат з села Чорногузів В. Кравчук. Цей наш в Христі брат живе дуже вбого, бо є їх 10 осіб під одним покриттям; а ще й це, що відколи Господь його покликав за сівача на ниві Своїй, то з між нас усіх він найбільше потерпів за імя Христове. Чимало був він увязнений, в голоді, в холоді, битий, гонений по постерунках і браний під військовий суд, — і немало перейшов таких огнених переслідувань. Однак, Покликавший додавав сил все перенести терпеливо. І на далі відгомін слова Божого доходить до сердець наших, де говорить Христос: „Ідіть і проповідуйте євангеліє” (Марк. 16, 15). Правда, що гонення і переслідування ще не покін-

чилися, але нас потішають слова нашого Спасителя: „Блаженні ви, коли вас безчестити муть, та гонити муть” (Мат. 5, 11-12). Любий брате, прошу примістити ці слова нашої просьби в „Післанцю Правди”, щоб усі діти Божі знали, що сказав Ісус Христос в еван. Мат. 7, 13-14 і 10, 16-18, 22).

І так, любі браття і сестри в Галичині, моліться за нашу працю в Буковині і за нашого любого брата В. К., котрий найбільше переніс ради Христа.

Отсим кінчу і здоровлю Вас сердечно, нехай Вас Господь Ісус Христос благословить і допоможе на всякому місці боротись з противниками нашого дорогого Післанця Правди. Нехай цей Післанець Правди розходитьсь по цілій земській кулі, і щоби говорив лише Правду. Правда, котра була, є і буде по вічні віки, а це Правда Господа Ісуса Христа. Здоровить всіх любячих Господа. Остаюсь найменший ваш брат в Господі, А. Скрипник, Петра Қиселів, Буковина.

- * * *

П о д я к а .

Фил. 4, 18-23. Дорогим братам і сестрам в Америці і Канаді. Ми, брати і сестри в селі Середниця, на Підкарпаттю складаємо Вам сердечну подяку, за прислану нам поміч братом Бартком в сумі 50 дол., яко поміч для братів і сестер потерпівших від градової бурі. Ще раз дякуємо за Вашу любов, котру маєте до нас зі щирим серцем і що ви прийняли нашу просьбу довідома і нам помогли в нашій нужді. Милосерний Отець небесний нехай Вас благословить і в сотеро надгородить. Ми молимося за Вас до небесного Вітця і просимо о молитви за нас тут на Підкарпаттю.

Як що хто є від нас там, то просимо до нас написати і познакомитися з нами. М. Кеньо, с. Середниця, о. п. Устрики дольні, пов. Ліско.

Члени зборової ради: Михаль Кеньо, проповідуючий, Стефан Чупа, Іван Антонишин, Стефан Фіс, Миколай Шквара.

* * *

Для голодуючих в Бесарабії.

Слідуючі збори зложили для Бесарабії свою лепту: збір в Грибовичах зл. 50; збір в Раві Руській зл. 39, 40 гр.; збір в Каменці зл. 20; збір в Гійчу зл. 14.

Р і ж н е

Радість світа замінюється смутком.

Трагічну картину малює нам великий пожар театру, в столичному місті Іспанії. Читаючи цю статтю в дневнику одної газети, котрою бажаю поділитися з нашими читачами нашої газетки П. П. А переважно хочу звернути увагу, як світ радується і чим кінчиться та радість. Очевидець цьогі трагічної ночі в Мадриті зазначає цими словами: „Можнаб було писати цілі томи.”

В дні 27 жов. минулого р. відігралась славна опера: „La Major de Puerdo” в головному театрі при вул. Толідо. На сцені відігравалась останна дія і на годиннику була вже 9 год. і 10 хвилин вечера. Театер був переповнений публікою по береги. При кінці останної дії нараз на сцені показався огонь, але присутні хвилево не могли зрозуміти страшного гостя. Але пожар розбирає чимраз ширші розміри. Нараз повстає велике заворушення... Керовник музики бажав хвилево притишити зворушення, показав знак, а музика почала грати оперу: „Шлягера”. Настав спокій... Але огонь не успокоївся, валяє колюмни на сцені один за другим, рятунку не було ніякого. Пожар шириться страшенно, захоплюючи балькони, на салі між тисячами повстає страшна паніка, крик — рятунку! Товпа тиснеться до дверей та вікон. Рятунку!.. — бо життя дороге, але трудно нараз спастись і тут настає дійсне пекло, починає друг друга гризти зубами, різатися ножами, щоб лиш через других дістатися на волю. З балькону почали вискакувати і падати вниз, ломаючи собі ноги та руки. А хто видобувся на волю був зімлілий або оглушений. — Радість змінилася в зойк та сльози... Отже та радість принесла свої наслідки. Одна родина складаючися з вісмох осіб, з котрої отець був при житті, але коли зобачив свою рідню та діточок в неживих, та на пів спалених, відібрав й собі життя. Цікаве, як одна старушка, котра теж була в театрі з двома своїми внучками і підчас цьогі страшної хвилини якимсь чудом змогла витиснутися за двері з двома діточками. Старушка, приклякнувши, по своїму звичаю і тримаючи діток почала дякувати Пречистій Діві за вирятування, але коли прочунялась зобачила, що це не її внучки, а чужі діти, а її внучки погоріли. Один бідняга в честь своїх іменин пішов з цілою родиною до театру, котрий ніколи в своїм життю там не був, де полишив він свою рідню і діточок, а сам нині сиротою. Багато більше таких смутних випадків можнаб було навести,

до чого привела та радість. На слідуочий день ціле місто Мадрид було в жалобі і цілий рух був закритий. В похороні брало участь около 40 тисяч осіб. На переді йшов караван в котрім чорніли чотири малі домовини, а позаду пять караванів в котрих було 15 домовин. Так закінчилась радість тих, котрі шукали її в театрі.

Цікавим є те, що Іспанія є краєм християнським, де повинна практикуватися любов до ближнього, але католицька релігія не зуміла виховати своїх підданих в цій любові, що людина впоює свої зуби в ближнього, шукаючи рятунку свого життя. Пригадаймо собі слова Христові: „Більшої сієї любови ніхто не має, як щоб хто душу свою положив за другів своїх” (Іоан. 15, 13). Але наука Христова не має місця, наколи діються такі події, які й досі не відкривають людям шляху до любови Христової. Мусимо вспінути, що в цій країні в минулих століттях тисячі мучеників полягло на стосах та тортурах за голошення правдивої любови Христової.

Дорогий читачу! Зверни свою увагу на цю страшну картину, котра відіграла так нечувану ролю. Чи ти також шукаєш радости в цім світі, як театрах, музиках, танцях, пянстві та інших? Там радости тобі не знайти. Рятуй себе і своїх ближних від подібних річей цього світу. Йди за Ісусом і Його святим євангеліям, та покажи їм крашу радість, а ця радість є в Ісусі Христі.

Г. Д.

Б о ж а о х о р о н а .

Один проповідник в Австралії був прикликаний відвідати одного умираючого чоловіка. Він відвідав його, а відтак верхом на коні вертався сам один через невеличкий лісок. Нараз його обняв страх, щоби не напали розбійники, так як він мав при собі досить велику суму грошей, котру умираючий поручив передати своїм кривним. Страх огортав його більше й більше, так що він накінці зліз з коня і став біля нього, почав просити в Бога віри і сьмілости. Успокоївшися і покріпившися по молитві, він знову сів на коня і щасливо доїхав до дому.

За якийсь короткий час, він знову був прикликаний відвідати одного хорого чоловіка. Хорий сказав йому, що в один день він слідив за ним з наміром зрабувати його і вбити, але що-то було на перешкоді йому. Це було, як раз в той день, коли проповідник вертався з грішми умираючого старика, а самий рішучий момент був, коли проповідник в лісі був став і зліз з коня. Проповідник заінтересувався, чому він не напав на нього, як він стояв біля

кона. „Я не міг тоді, тому що ви не були один“, була відповідь. „Що, що ви хочете сказати?“ спитав проповідник. Таж я був тільки один між корчами, і був склонив голову, молився. Ви могли тоді убити мене! — „Ні, ви не були тоді сам один“, сказав умираючий розбійник. „Я бачив вас стоячим, як ви говорите, але там був ще якийсь чоловік.“

Справді, з ним не було там нікого з людей, але повидимому, Господь відчинив очі розбійника, щоби бачив Божу охорону.

Дві фотографії.

Жінка одного п'яниці одного разу знайшла свого мужа в п'рваній одежі, з распатланим волоссям, з побитою головою, заснувшого після звичайної п'ятики. Вона покликала фотографа, котрий здійняв її мужа в такім гидким виді, в яким він знаходився, а опісля повісила цю карточку на стіні побіч зі шлюбною. Коли муж виспався і витверезився побачив тих дві карточки, то прийшов до себе, бачучи своє положення, покаявся і почав нове життя. — Призначення закона не спасе людей, але показує людям їх положення, порівнюючи якими вони малиб бути по волі Божій. Це є подібне до зеркала, де кожний може бачити самого себе.

Пер. І. Г. Семенина.

Що пишуть про „Післанця Правди“

Киселів, Буковина. 9 лютого, 1929,

Дорогий і любий брате Перетятко. Мир Вам. Я кличу Боже помагай і благослови Вас і Вашу працю. Нехай Господь Ісус Христос благословить цей духовний журнал „Післанець Правди.“ Щоб він був правдивим духовним післанцем для кожного українського чоловіка, як там, так й тут в наших околицях в Румунії, на Буковині. Я бажаю, щоб цей Післанець виступив, як воїн, — котрий проник би в усі темні кутики нашого Українського Баптиського християнського народу і завоював кожне серце для Христа. Хай цей Післанець буде, як голосна труба, щоби пробудити сплячих в гріхах і припровадити до Христа. Такого Післанця, як цей, то я люблю і давно ми в цих сторонах на Буковині бажали його мати. Я стараюся і буду старатися в наших сторонах його підтримувати. Отжеж любий брате в Христі, прошу Вас щиренько написати нам докладно, чи зможете нам висилати 4 чис. на мою адресу?

Сподіюся скорої і радісної відповіді.

С миром оставайте. А. Скрипник-Петро.

Хто жадний нехай прийде

„Хто жадний, нехай прийде, а хто хоче нехай приймає воду життя дармо“ (Одкр. 22, 17).

О, ріко мого спасення
З тебе воду я все пю.
Мене Отець веде туди,
З Ним на віки я буду.

О, ріко мого спасення,
Широка і свободна.
По ній злину в небеса,
Бо там радість вся моя.

Хотяй я бідний, безсильний,
Божі очі на мені;
Сміло попливу рікою
Буду в Божій стороні.

Спушу лодку я на води
І безпечно попливу,
Бо ця ріка то спасення,
Радість, мені грішному.

Попливу я вздовж водою
Прапор віри підніму, —
І дам гасло: „Я спасеним”,
Скоро з вами вже буду.

До пристані я прибуду,
Де Царом Спаситель мій,
Там zobачу своїх много
Буду і я вже їм свій.

З англ. пер. В. Колодій.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось иньше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуєчу адресу:
W. Peretiатko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуєчу адресу: W. Peretiатko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.

Передплату просимо керувати на адресу: W. Gutzze, Łódź,
ul. Gdańska 130 „Kompas“.

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutzze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130,

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ“, (Йоана 14 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 5

Травень 1929 року

Рік 3

Для кого це все приготував Бог?

„Якож написано: Чого око не виділо, ні ухо не чуло і що на серце чоловікові не зійшло, те зготував Бог тим, хто любить Його“ (1 Кор. 2, 9).

Був колись час, як ще не було нашої планети на якій живемо, тоді й не було ще жадних небесних тіл, тоді існувала ген високо, широко й глибоко Слава Божа в безмежній щасливості. „Дух Божий уносився“ над землею, в якій зачинає приводити все з анархії до належного порядку, взявшись до сотворювання свого творива. О цім нам докладно зясовує книга Божа, котра звется Біблією. Вона нам говорить ясно, як то Бог сотворив гарні й величаві творива, котрим дав життя, а зних найлутшим творивом був чоловік, як совершенний по образі Божому.

Кожне сотворіння Він обдарив різними прикметами, по своїй божественній мудрости, для слави своєї, та для ріжнородної служби й функції в Його царстві. (1 Кор. 12).

Так само, той самий Бог і нас у „последних“ віках обдарив, — нужденне людство, яке носить тягар упадку праотця Адама, своєю великою любовію, в котрій дарував нам свого „єдинородного Сина“ (Йоан. 3, 16), в ціли вказання нам дороги до тої щасливої країни.

Для спасення людини, Цар і Бог опустил свою славу небес; зійшов на землю, щоби почавши від убогого народження перейти всі стадії земського горя, яке пережив через 33 роки свого божественного післанництва. Він ходив з місця на місце, шукав „те, що було загинуло“, помагав, учив і трудив; даючи сліпим прозріння, глухим слух, німим мову, а мертвим вертав життя. Одним словом: всему людству привертав щастя, за котрим ціле людство глибоко зітхало.

По числи години в 33 роках Христового життя, та уяви скільки то було на годину болючих зітхань над упавшим людством. — Так. Його життя було гірке: повне сліз і ран від тернового вінця, побоїв та ран хрестних від копія і цвяхів... Чи може хто почислити всі каплі крови, яку Він про-

ляв у жертві за гріхи людства? О скільки це все уявши собі, що Христос для тебе й мене учинив, тоді зрозумієм, яку велику вартість в очах Божих має твоя душа.

Бачиш, що Господь Бог дав нам для спасення душі не якесь величаве світло небесних планет, ані жадні багатства землі, але свою власну дорогоцінну кров — своє життя. (1 Тим. 2, 3-6). Це була ціна твоєї душі. Хоть тяжка була ця дорога для Спасителя Христа, але і Його послідователі мусять йти по тій трудній для тіла вузькій дорозі до слави (Мат. 7, 13-14). Він і для нас стався одинокою дорогою до неба. (Йоан. 10, 9; 14, 6). Хоть на дорозі до вишнього Єрусалиму є багато каміння, терня, бодяків, болю і сліз, то все таки ми з нашим Спасителем її перейдемо, бо цю дорогу всі люде переходять. Життя туземське зайняте журбою, клопотом, терпінням вже від давних давен (Пс. 90, 10), то Господь хоче тим терпінням положити кінець через наближення людей до Себе. —

Колиб наше життя і людська радість чи добро так скоро не минало, можнаб тоді було оправдати людську байдужність до щасливої майбутности, котру Бог через Сина свого хоче нам дати. Однак, Господь не призначив нас до змиловости цього світа ані його утіх, але до щасливого життя. На це дав нам подобу свого образу, що ми були до Його подібні; лиш Йому одному служили в любові й чистоті серця. Він обдарив нас свобідною волею, щобиśmy її уживали для нашого добра, а відтак осягнули вічне щастя.

Приятелю, чи ти знаєш, що Господь приготував для тебе через свого любого Сина? Чи подумавсь до чого Він тебе призначив і що тобі дармо хоче дати? Чи подумав ти коли над тим, що Господь обдарив тебе розумом, волею, життям; а ти повинен знати де і до кого ти належиш? Сам Спаситель каже тобі: „Коли мені служить хто; то де Я, там і слуга мій буде” (Йоан. 12, 26; 14, 3; 17, 24).

Тепер залежить від тебе, кому ти хочеш служити: Божі слави, чи світові загибелі? Але памятай о тім, що Бог за твій опір гнівається, кажучи: „Я виховав синів і дав зріст їм, а вони зворохобились проти мене. Віл знає господаря свого, й осел ясла пана свого, а нарід мій не знає мене і не розуміє мене” (Ісаї 1, 2-6). Чи віриш ти тим словам Божим? Можливо скажеш, що я можу в інший спосіб вірити, як мені каже слово Боже.

Но я тобі скажу, що є лиш одна віра, а та означає: прийняти слово Боже, слухати його, вповняти те, чого воно нас навчає і бути певним свого спасення. Христос каже: „Хто (в мене) вірує має життя вічне” (Йоан. 6, 47). „А хто не вірує Синові не має життя, а гнів Божий пробуває на йому” (Йоан. 3, 36). Перегляни ж ці докази святого Письма, котрі тобі про це говорять, та застановись над тим, що Бог

купив тебе своєю кровію, то, що обіцяв наготовив. (Іоан. 4, 36. Тим. 4, 8. Одрк. 3, 21). Уважай, щоб тобі не прийшлося почути слів: „Ідіть від мене прокляті...” (Мат. 25, 41; 25, 30).

Одже ж раджу тобі приятелю, щоб ти увійшов на святу Христову дорогу, котра дає радість душі негаючись, ще сьогодні поспіши, бо завтра буде запізно. (2 Кор. 6, 2).

• О. Федик.

Чого ми хочемо?

Один укр. інтелегент по довшому читанню Св. Євангелія, котре я йому дав до розважання, сказав мені: — Я сам незнаю на правду, чого ті віруючі хочуть? Яж Євангеліє читав, та дочитав до кінця, й переконався, що воно те саме, що ми маємо в церкві. Не знайшовем в нім нічого цікавого, що моглоб мене до него манити, та й дивно мені, що віруючі ним так займаються, а мені неясно о що їм ходить?

На це я відповів йому: — Це й ваша біда, що ви не знайшли в Євангелію нічого цікавого, а воно є головною підставою християнства. —

А знаєте пане добр. чому ви в Євангелії не найшли нічого цікавого? Тому, що ви читали й прочитали, а не студіювали, та й само по собі не зрозумілисьє його, так само, як і євангелицьких змагань. Євангеліє не є до читання, а до студіювання, бо й Сам Христос не каже читати, а „прослідіть писання” (Іоан. 5, 39).

Тому то я рішив дати відповідь у „П. П.”, чого ми хочемо від людей, або о що нам ходить, на підставі Св. Письма, котре є головним правилом нашої віри й науки в туземському життю. (2 Тим. 3, 16-17).

От же ми віруючі не вимагаємо від людей, якогось мертвого шаблону чи режіму в їх дочаснім життю, а лише:

І. Щоб люде пізнали самих себе.

Вже лежить у характері кожної людини те, що вона себе завше бачить у якнайлучшому світлі, та нема такого чоловіка, котрий би о собі говорив щось злого чи відємного.

Один великий філософ сказав: „Найбільшою мудростю у чоловіка є, це пізнати самого себе.” І справді, це не легка справа пізнати себе таким, яким чоловік в дійсности є. Кожна людина бачить все відємне у другого, але зате ніколи в себе. Длятого вийшла правдива народна пословиця: „Чуже бачим під лісом, а свого не видим під носом.”

Нераз приходиться з людьми балакати про любов Божу до грішного світа, та про краще життя на землі, і коли грішний світ навернеться до Бога. На це не один: „От то би добре було, щоб усі люде так поступили, але щож зробити, коли люде такі злі та лукаві.“ От бачите, як дана особа звалює всю вину на люде, але зате себе виключує з тих злих, бо вона бачить себе якнайлучшою, та як найчеснішою. От хто може бути добрим приміром для нас, у правдивім пізнанню самого себе: то ап. Павло. Він визнає всім, що Ісус Христос прийшов у мир спасти грішників, між котрими я первий. (1 Тим. 1, 15). Тому то, ми хочемо, щоб усі люде, котрі ще не примирились з Богом, пізнали те, — що вони суть погибаючими грішниками. (Єрем. 17, 9. Рим. 3, 10-12. Яков 3, 2. 1 Йоан. 5, 19).

Наш нарід хотяє є номінально християнським, але цего не пізнає, що він є грішним, та що за него Христос на хресті вмів, але все уважає себе за доброго, без смертельного гріху. А у світлі слова Божого кожна людина має пізнати сама себе, та визнати з вірою, що Христос не за світ, але за мене й за мої гріхи страждає. Тоді правдиво людина пізнає себе, як так буде визнавала особисті переступки.

Сучасно кожний сам себе оправдує: „Я нікого не вбив, нікого не підпалив, нікого не обікрав і нікому кривди не вкоїв, та й єсьм не послідний.“ Оправдується, як Ева в Раю: „Змій скусив мене“ (1 Мойс. 2, 12). Натомість слово Боже говорить, що: „Всі згрішили“ (Рим. 3, 12 і 23).

Одже ми бажаємо, щоби всі наші побратими католики, чи православні правдиво пізнали себе, що знаходяться на дорозі погібелі, та що потребують ратунку в Христі, бо є у ранах гріха. (Ісаї 1, 5). Наш нарід є байдужний о свою позагробову долю, бо аж на ложі смерті опам'ятується, коли вже запізно.

Ми бажаємо, щоби всі блукаючі грішники пізнали це, — що „ніщо нечисте не ввійде до царства Божого“ (Єзек. 18, 4. 1 Кор. 6, 9-10. Йоан. 3, 5. Одкр. 21, 27). А найголовніше ходить нам о те: щоб завчасу люде пізнали Христа, як чудового Лікаря, бо Ісус Христос і сьогодні може уздоровити всіх духово глухих, котрі приходять до Нього з повним довірям. (Марк. 7, 31-36). Сучасні люде і то не мало всі є глухими на Божий призив, та не хотять прийти до Христа як до чудового Лікаря, Котрий бивилічив глухих до вислухування Бога. Є також міліони сліпих, котрі не бачать великої благодати Божої, котру уздоровлений Христом, видить на кожному кроці свого життя. Спаситель уздоровлює ще й сьогодні від духовної сліпоти (Мар. 8, 22-26. Йоан. 9, 1-7), бо Він є з нами. (Мат. 28, 20). Чимало маємо таких сліпців і між високо вченими? Христос високоучених священників, та писменників назвав сліпими. (Мат. 15, 14. 23, 24.)

Ми рівнож і за сучасних сліпців молимо Бога, щоб вони прийшли до Христа, щоб їм дав духовий зір, та щоб вони більше не ошукували людей.

Також нашим бажанням є, щоби наш нарід не ходив більше за спасенням по т. зв. відпустових місцях, але щоб пізнав Ісуса як свого Спасителя, Котрий кожному дає спасення даром без грошей. (Іоан. 4, 10. Рим. 6, 23. Єф. 2, 8-9. 1 Петр. 1, 18-20).

Христос дає спасення кожному через віру вже ту на землі (Йон. 3, 36; 5, 24), а наш нарід у своїй несвідомости дає суму грошей на спасення, а попи беруть гроші, а позаплечі в кулаки сміються, що їм гроші дають.

Все взоруємося на слові Божому, й тому як любимці Христа й Ним ущасливлені, бажаємо, щоб усі люде прийшли до пізнання Правди, та навернулись до Бога завчасу, а не аж на смертній постели. (Іоан. 3, 3-5. 2 Кор. 5, 20; 6, 2).

От чого ми хочемо від людей.

II. Що до їх вічності — загробного життя.

Нераз питаюся не одного: — Де твоя душа буде вічність пробувала, як розстанешся зі світом? На це відповідь: — А бо я знаю де? Хто ж це може знати? — Як, ти не знаєш? — Як собі заслужи — звучить дальша відповідь. — А як же ти служиш? Дальша мовчанка. Хотяй запитана особа християнином, то й так не знає, що далі казати.

Бажаємо, щоб усі люде прийняли Христа в своє серце вірою, Котрий зробив їх горожанами царства Божого, як сказано: — Котріж прийняли Його (Ісуса) дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в імя Його (Іоан. 1, 12-13. Рим. 6, 23; 8, 16-17. Тит. 2, 14; 3, 5. Жид. 7, 26).

Ходить нам о те, щоб наші близьні впевнились у своїм спасенню, котре мусять мати, як що хотять бути спасеними, вже ту за життя на землі. (Іоан. 3, 36; 5, 24. 1 Тим. 2, 4. 1 Петр. 3, 9). Ми хочемо сказати всім людам, щоб не далися більше ошукувати, а звертаємо їх очі на Христа, Котрий зробився для нас:

1) Одиноким нашим Спасителем (Лук. 2, 11. Йоан. 10, 9. Діян. 4, 12. 5, 31. Филип. 3, 20. Тит. 3, 4-7).

2) Одиноким Відкупителем (Йов. 19, 25. Іс. 41, 14; 49, 7, 59, 20. Марк. 10, 45. 1 Кор. 1, 30).

3) — Первосвященником (Жид. 4, 14; 5, 10).

4) — Посередником (1 Тим. 2, 5. Гал. 3, 19-20).

5) — Заступником (Іс. 53, 12. 1 Йоан. 2, 1. Рим. 8, 34. Жид. 7, 25; 9, 15; 12, 24).

6) — Приятелем (Йоан. 15, 13-16).

7) — Порадником (Іс. 9, 6).

8) — Вибавителем (Іс. 19, 20. Рим. 11, 26).

- 9) — Пастирем і Владикою душ наших (Йоан. 10, 11.
1 Петр. 2, 25).
- 10) — Дверима до царства Божого (Йоан. 10, 9).
- 11) — Начальником і звершителем віри (Жид. 12, 2).
- 12) — Хлібом життя (Йоан. 6, 35-48).
- 13) — Приносом (Жид. 7, 27; 9, 24-28; 10, 12-14).
- 14) — Оправданням (Єрем. 23, 6. Рим. 5, 18).
- 15) — Учителем (Мат. 23, 8).
- 16) — Приміром (Йоан. 13, 15. 1 Петр. 2, 21. Фил. 2, 5).
- 17) — Нашим життям (Кол. 3, 3-4. Филип. 1, 21).
- 18) — Дорогою до царства Божого (Йоан. 14, 6).
- 19) — Освяченням, Премудрістю і Справедливістю
(1 Кор. 1, 30).
- 20) — Царем над царями (Лук. 1, 33. Одкр. 1, 5; 15, 3).

Потребуєш відкуплення — Христос відкупить тебе, а не Пречиста, або святі, бо це лож! Бажаєш бути спасеним удайся до Христа, бо лишень Він спасає (Діян. 4, 12).

Хочеш мати сталого і певного Посередника, удайся до Ісуса (1 Тим. 2, 5), а не дайся обдурити попам, що якісь там святі моляться за тобою. Бракує тобі заступника, то Христос може тебе оборонити перед прокуратором, який безперестанно оскаржує тебе (Одкр. 12, 10. 1 Йоан. 2, 1). Немаєш приятеля, навернися до Христа а Він станеться твоїм Приятелем (Йоан. 15, 14). Хочеш знайти Двері до неба — Христос ними є, та других не має (Йоан. 10, 8).

Блудиш по пустині гріху, візьми Ісуса за свою просту дорогу, а зайдеш в небеса (Йоан. 14, 6). Хочеш чогось навчитись учися від Христа (Мат. 11, 29).

Ось цього ми хочемо від усіх людей, щоби вони в кожний царині свого життя брали Ісуса, без Котрого не можуть бути щасливими, а тим більше спасеними.

Нашою метою є очистити християнство від поганського ідолопоклонства, пересудів, забобонів, ошуканства, брехні, а звернути очі всіх людей тільки на Бога в Христі, через Котрого кожний віруючий може бути спасеним.

Хай же читач візьме ті слова під свою увагу, та зрозуміє, що ми хочемо щоб усі люде були спасенні й сам хай підпорядкується під вплив слова Божого, котре може тебе вмудрити на спасення вірою (2 Тим. 3, 16).

М. Л.

3 історії образів

Образи сучасного християнства, як продовження поганського балвохвальства.

Нераз люде ставлять питання відносно образів, та віддавання їм божої почеси. Є багато таких, хотяй у двай-

цятому столітті, що приписують образам якусь чудотворчу силу, та до Бога без образу бояться звертатись. Мільйони людей, хочай є т. зв. христіянами, котрі знають, що Бог є живий та всюдисущий, поповнюють балвохвальство, завдяки своїй навичці та байдужности. Поповнюють його почавши від святинь, а кінчають аж у власних домах наповнених, як і церква образами. Більшість є таких, що вони так свято переконані (?), що волею Божою є те, щоб Богові віддавати честь через образи, та їх завше мати, як спомин перед очами.

Дивлячись на це зі здивуванням, мусить свідомий христіянин дивитись так, що це нічим не різниться від поганського продовжування балвохвальства.

Це дійсне ідолопоклонство, також, кали мало що не на всіх роздорожжах християнського світа, ставиться фігури, каплички, в котрих як день так ніч палять свічки, та віддають їм через уклони й поцілунки Божу честь. Не один думає, що це полишив Христос у свої науці, та й так мусить бути. Честь образів — болвохвальства, має також свою історичну та вікопомну подію.

Усі поганські народи змагалися до цього, щоб уявити собі якісь подобини своїх богів. Тому в старинному Єгипті поклонялись рукотворенному божеству, хочай їхня культура, як на тодішні часи стояла на досить високому рівені.

Також читаємо в історії Греції, то й там було розповсюджене ідолопоклонство на дуже широку скалю, хочай греки були носіями культури та цивілізації. Маємо рівнож і в біблійі багато про балвохвальство, та про людську склінність до нього.

Вже дві тисячі літ до Христа, Тара батько отця Авраама в Ур Халдейськїм, поклонявся чужим богам (образам), хочай знано живого Бога небесних сил. (Іс. Нав. 24, 2). Також маємо багато згадок, що ізраїльські царі були рівнож склінні до ідолопоклонства. Між іншими визначився цар Ахаб, котрого, Ілия за це гостро наминав. (1 Цар. 18, 17-18). Часто Бог наминав Ізраїля за його балвохвальчу прихильність, перестерігаючи через своїх пророків перед ідолослуженням. (Ісаїя 44, 9-20). Із багатьох місць біблійного змісту маємо доказ, що Бог небесних сил, противився виображінням, котрим віддавано божу честь. Це тягнеться через усі епохи та періоди аж до наших часів.

Так, як нарід був на цьому полі темним на чотири тисячі літ перед Христом, так й у двацятomu столітті в порівнанню до колишнього поступу, є ще темнішим.

А можливо, що де хто з приклонників почитування образів скаже: Так колись було, що люде собі робили образи чи болвани, ми христіяне цього тепер не маємо, щоб ми робили з желіза, дерева божків на подобину якогось звірати

і т. и. На се дамо питання. З чого сьогодні роблять сучасні християнські художники образи та всякі рукотворені божества? Чи не з такого ж матеріялу, як колись погане? Із чого-ж, як не з желіза, міді, каменя, дерева й усіх подібних таких самих матеріялів з яких роблено поганських божків? Тож желізо, камінь, гіпс, глина, шкло, дерево, полотно і папір в сучасних художників є в горячій роботі.

Але полишим усе, прийдім до історичних початків, відколи почали християне віддавати божу честь образам, то переконаємося, що цього не було в первм християнстві.

Історія нам каже хто був тим головним чинником, який дав причину розповсюдження дійсного ідолослуження. Отже честь образів була розповсюджена не від часів апостольських, ані від первих християн, але приблизно 900 літ по Христі, відколи вже ніхто з духовників ані з людей більше не протестував проти почести образів.

А все сталося то не без причини.

Отже відколи церкву Христову сполучено через Константина Великого в р. 313 з державою, тоді церква зачала завмирати та занечищуватись ріжними впливами на її некористь, який мали на неї вельможі, князі а найбільше держотичні царі. Так то церква збочила від правдивого християнства, так, що під натиском володітелів, впровадила образове ідолопоклонство.

З цього приводу, що некомпетентні люде втручувались до церковних справ, та силою чи нахабством накидали якісь свої погляди до Христової церкви, то й не міг дух Христовий кермувати тою церквою, котра була під впливом світських людей. З цього виходили ріжні непорозуміння, як також розпочався спір між церквою, а її безпосередніми зверхниками. Замітним спором є в історії церкви, спір о честь образів (образоборців або іконоклястів), який розпочався за цісаря Льва Ізаврея.

По прогнанню Сараценів, котрі напали на Константинополь (718), цісар видав в р. 726 едикт проти почести образів, бажаючи таким способом притягнути музулман (магомедан) до християнства. Против цього едикту виступив старенький константинополітанський патріарха Герман, нарід та законники, а догматик Іван Домакенський, будучи під опікою Сараценів виступав у Палестині проти цісаря в обороні образів.

Лев другим едиктом в р. 730 наказав образи повикидати з церков у Константинополі. Його син Константин V пішов слідами свого батька.

Скликаний Собор в Константинополі в р. 754 при участі 350 єпископів, кинув клятву на всіх тих, котріби робили образи Христа, або віддавали їм божу честь. Син Константина Лев IV пішов рівнож слідами свого батька,

але його дружина Олена була за віддаванням честі образам. По смерті свого мужа, як вдова, обняла правління державою. Як вельможа, скликала вона по смерті мужа семей вселенський Собор до Нікеї в 787 р. Собор уневажив постанову попереднього відбутого в р. 754 та й затвердив під натиском цариці Олени честь образів. Наступні царі противились цій постанові, але за пановання Теодори, вдови по ц. Теофілю, честь образів на Соборі Константинополітанським в р. 842 зістала наново привернена.

Від цьої пори, вже у східній церкві перестали противитись образам, віддаючи їм по сьогоднішній день божу хвалу. Натомість у західній церкві, противились образам, не лишень вірні, але й самі папи. Карло Великий, франконський цісар в р. 790 противився віддаванню почеси образам, наказуючи строго віддавати їм якусь пошану. Полишено образи по церквах для їх прикраси, та для науки людей, а не для якоїсь почеси.

Тепер даймо собі питання: Чи правдивий християнин повинен віддавати честь образам хотяйби вони були виображеням Христа? На підставі св. Письма рішуче ні! У слові Божім ясно є заказано, щоби щось подібного робити, а кожний свідомий християнин повинен сам це відкинути і других повчити.

Бог при поданю своїх заповідей ясно й рішучо спротивився робленю образів, або віддаванню їм божої слави, говорючи: („Пам'ятайте ж добре), пильнуйтеж добре душ ваших, бо не бачили ви ніякої постаті в день той, як із полум'я промовляв до вас Господь на горі Горєб. Щоб не зледащили ви, та й не почали собі тесати постаті, жіночу або чоловічу і т. д.” (II Мойс. 20, 4. V Мойс. 4, 15-19; 5, 7-9. Пс. 97, 7). „Не будете собі робили болванів ні вирізувати образів ні ставити стовпів і каменів з образами, щоб перед ними бити поклони, Я Господь, Бог ваш” (III Мойс. 26, 1). Так в подібний спосіб, через усі пророчі віки напинав нарід, щоб вони стереглись образобалвохвальства.

Пророки нарід усвідомляли, а навіть щоб огидити народові рукотворене божество, часто критикували та висміювали образи, називаючи це ідолопоклонством, як це читаємо у пророка Єремії (10, 3-9).

В подібний та й ще в гостріший спосіб критикував рукотворене божество пророк Ісаїя, котрий жив 750 літ перед Христом. Звертаючись до народу в імени Божім, говорив: „Кому ж то ви мою подобину вподобите, з ким порівняєте?” (Ісаїя 40, 18-19 і 25; 41, 23 і 29; 46, 5-7). Ісаїя дуже подрібно описує спосіб і вид на який роблено образи, та підкреслює, що „на вид гарної людини” (а не на вид якось звір'яти), Ісаїя 44, 13. Він картає всіх за такі погані вчинки. (Ісаїя 44, 10-19).

Псалмопівці Господні рівнож противились всяким обра-зам, чи подобинам, висміюючи їх та приставляючи людям їхню гидоту та безсильність, як мертвого матеріялу. (Пс. 115, 1-8; 135, 15-18).

Вже вище надмінено, що Карло Великий противився почести образів, але полишено їх „для науки народа.” Тут маємо на це якби згори упляновану відповідь, яку висказав пророк Аввакум (около 400 літ перед Хр.), котра поступку науки з образів не усправедливиює, а навпаки. Пророк називає образ „ложним учителем”, та дорікає тим, котрі там чогось для своєї науки шукають. (Аввак. 2, 18-19. Зах. 10, 2).

Таких примірів з Біблії можна навести ще багато біль-ше, але на закінчення хочу навести пару примірів, що го-ворить Новий Завіт, та довідаємось, що сказали апостоли о образах. Великий апостол поган і вірний свідок Христа ап. Павло рівнож противиться образам, против котрих ви-ступав. Він пише до римської церкви свого листа, називає се „туманством” говорючи: „Славлячи себе мудрими, поту-манїли, і славу нетлінного Бога обернули на подобину образа тлінного чоловіка, і птиць і четвероногих і гаду” (Рим. 1, 22-23). Як би образ був таким милим Богу, тоби через цілі віки за се Бог не напоминав з докорою усіх народів.

Тут бачимо, що як в Старому так і в Новому Завітах Господь цьому через своїх пророків і вірних мужів тому не протививбися.

Як що ми любим Господа, то будемо Йому послушні, віддаючи Господеві честь „духом і правдою” (Иоан. 4, 23-24. 2 Кор. 2, 17), разом скажемо кожному нашому побратимові, як колись сказав наш апостол Иоан: „Діточки, хонїть себе від ідолів” (1 Иоан. 5, 21).

М. Лютенко.

Що чувати в Снятинщині?

Нарешті по довгій та трудній праці, котра натрапляла на різні перешкоди зі сторони кат. попівства, Господь отворив мені двері до людських сердець, помимо ріжнородних інтриг, за що хай буде Йому дяка з уст і сердець наших. Справді дивні є дороги Божі, по яких нас Всевишній веде, а котрі для нас часто невідомі. (Ісаї 55, 8-9).

Таке саме було й зімною минулого літа, коли я зачав сіяти насіння слова Божого в Снятині та околиці. Там де найбільше було надії на розвиток праці та на скорі її суті овочі, там найменше їх було.

Через цілих 6 місяців при помочі Божій, ту і там всіми

силами я старався позискати заблудивших грішників для Христа, та годі було діждатися бажаних овочів. Це однаковож мене не знеохочувало до дальшої праці, але навпаки: з молитвою і повною вірою в поміч Божу безустанно змагався до дальшого завдання, переходячи з одного місця на друге. Бувем певний, що Господь і ту має своїх дітей віри, призначених до спасення. Так і сталося.

Дня 30/X/28 р. прибув я пораз первий до с. Підвисока, віддаленого о 17 кільм. від Снятина. Там прийнято мене до дому брата І. Романюка, котрому Господь відчинив серце до прийняття св. Євангелія. (Діян. 16, 14). Вислухавши євангельської науки, по недовгім часі бр. І. Романюк яко первий віддав своє серце Господеві, шлюбуючи Йому довічну вірність у туземській мандрівці. За приміром бр. І. Р. ще других десять душ покаялося, наvertsаючись з темряви до чудового Господнього світла. То був гарний та вельми радісний початок. Відтак і в другім с. Стецеві рівнож 3 душі яко перві у своїому селі наvertsалися до Господа.

Але й сатана не заснув, та бачучи своє царство захиране, зачав побіч Христової церкви і собі капличку будувати. У Підвисокій люде масами зачали горнутися до Христового євангелія та з радістю почали прислухуватись божественній правді, причім у первих початках купили більше, як на 100 зол. Нов. Завітів, Біблій та Співаників. Ціле село закипіло не мов у горшку. Оповідано рівнож про несотворені річі в відємнім і додатнім сенсі про тих „Ангеликів Батистів.” Одним словом: Рух, паніка і радість. Одні других питали: „А ди-и, мой, що це має бути? Але побільшій части були більше склонні до Євангелія, чим до попів. Були й такі, що доносили попови про „нову віру, котру якийсь пан запроваджує”, а другі бігли радитися попа: „чи це, оце все може бути правда.” А що в Підвисокій попа нема, то приїжджають з інших парохій на зміну. Для характеристики наведу дещо з їх науки, якою кормять поверхь пятьсот родин с. Підвисоку.

Коли д. Г. запитав старенького попа Ю. Войнаровського (який вже стоїть над гробом) про „віруючих, що це за люде, та о що їм ходить”, то піп йому відповів: „Та це з рештою не є нічо злого. Ті євангелики, все відкидають те, чого нема в Євангелії, а натомість вибирають собі певні вірші з Біблії, та на них будують моральне християнське життя.”

Але не так віднісся інший піп, із с. Торговиці Польної М. Курбутяк. Цей послідний прибув до с. Підвисокої, та заповів людам, щоби „на слідуючу неділю прибули всі до церкви, бо буду мати велику проповідь.”

Але чого цей попонько вчив у цій проповіді? Зачав мене визивати „суботником”, та безвстидними вуличними лайками визивав „всіх і вся” що не католицьке, підбунто-

вучи людей, щоб „усі разом взяли в руки коли, та мене зі села прогнали.” Очевидно, ніхто не спішився сповнювати ініціативу попа. Навпаки, та фарисейська наука ще більше між людьми викликала огиду до попів, наколи з другої сторони чули, що Христос голосив не лиш супроти приятелів, але й супроти ворогів взаїмну любов. Багатьох пізнало облуду. Коли піп М. К. переконався, що його наука не принесла бажаних овочів, не узяв цього за програму.

На Різдвяні свята запросив він собі для „винищення єресі” попа О. Плавюка з Товмача загорілого фанатика. Ось його наука виголошена дня 7-го січня б. р. в с. Підвисокій.

„Люде! Стійте твердо при кат. церкві, бо вже около два міліони українського народу перейшло до тих протестантських суботників. Ще одинока наша св. церква в Галичині стоїть майже в цілості (!) й ту нам хотять розбити. Нема іншої ради, як того прибулого суботника вигнати з вашого села, та ще до цього добре вибити, так, щоб більше не міг до вас повернутися.”

„Великий гріх поповнилисьте, щосьте ходили його слухати; з чого мусите висповідатись. Не сходіться з тими відступниками; навіть тоді, наколиб і хата горіла в євангелика. Як буде хто с них горіти, то нехай вітер попіл рознесе, щоб по них і сліду не стало, бо як будете помагати гасити, то допуститесь непростимого гріху.” От вам наука. —

Як Підвисока існує, то ніхто не памятає, щоби піп мав коли в Різдвяні свята проповідь. Того, що вище згаданий піп через три дні свят проповідав, не списав би й на воловій шкурі. А нічо люде не чули, як лиш одну лайку та ненависть. То й не довго треба було ждати на овочі його праці, киненої в фарисейській ненависти з амвони.

От же-ж в первий день свят, після вечірнього зібрання, під впливом попівської лайки, прийшло до дому бр. Романюка двох пняних юнаків, з великим шумом виповнити попівський приказ. — Отворивши двері, один з них закричав: „Пане! Ви ще ту? Одну релігію ми хочемо мати, та більше не позволимо робити нових релігій! Ви звідси якнайскорше виносіться!”

На це я йому відповів: Ви хочете одної релігії, а вже маєте в селі аж три, це одно. А друге. На якій підставі ви мені так заявляєте? Хто ви такі: війт, староста, воєвода чи міністер? „Я є кримінальник”, відповів він. О, то сумне свідство видаєте о собі. Сядьте но собі на хвилину, та дещо побалакаємо, а ні то йдіть переспітьсь, а завтра по тверезому лучше побалакаємо. Але бідний „кримінальник” мабуть боявся реалізувати свої завдання, побачивши перед собою кілька муштин, які лишилися по зібранню, хочаки дещо більше довідатися.

Якось він сів, витягнув на перекір папіроса, почав ча-стувати свого товариша завдання і зачав балакати. А що був так п'яний, що не міг і одного речення зложити як слід, то наша розмова скоро скінчилась. Брат Романюк коротко й чемно сказав не бажаним гостям виноситись з дому, котрі й незабаром опустили дім.

Але ці зі злоти хотіли пімститися, тож вночі відчепили ворота й занесли їх аж на другий кінець села. Часто ці-лими юрбами збиралися нічю, та на цілий рот кричали, щоб тим дошкулити віруючим.

На новий рік (старого стилю) через великі сніговії не мігем дістатися до Підвисокої, тому мусів лишитися вдома.

Та попівські підлизники, свічкогаси, лямпозлизники й парастасники зі сільським поліцаєм в голові прийшли на приказ попа мене прогнати зі села. А що мене там не було счинили бучу, так, що треба було о тім повідомити держа-вну поліцію. Але поліція цілу ту п'яну офензиву завчасу зліквідувала так, що від цьої пори наступив повний спокій. Та піп дальше кричить.

Тоді церковне брацтво звернулося до попа з просьбою, щоб він пішов з ними на зібрання, яко священник, та щоб мене переконав в рації, щоби „людям доказати, що ті су-ботники блудять.” „Отче! Ми того пана не можемо про-гнати, але ходіть та докажете, що він голосить фальшиву науку, а тим самим люде відвернуться назад. Ходіть отче, а ми підемо з вами.”

Але піп чомусьто не спішився йти на зібрання мене переконювати, та щоб якось викрутитися, сказав: „Я там не піду за жадні гроші, бо я є нервовий, ще можу його вдарити в лице і скандал.” А коли д. Шекерик звернувся до попа з увагою, кажучи: „Я там був на цьому зібранню та чув, що цей проповідник проповідував про любов Божу, про царство Боже, та про віковічну сполуку спасенних з Христом, от же-ж це нічого злого.” Але що йому піп Кур-бутяк на се сказав: „Ет, йдіть ви? Хтож бачив Христа? Ні-хто Христа не бачив і бачити ніколи не буде.” —

Справді сумно чути таку науку з уст мнимих слуг Бо-жих. Куди-ж вони наш нарід заведуть? Чи така наука по-ходить від Бога? Ні! Від сатани, як каже ап. Іоан. На-коли піп голосить, що Христа ніхто не бачив, то він анти-христ і слуга сатани (1 Іоан 4, 3). Христа бачим, й ще по-бачить кожний лице Його. (2 Кор. 5, 10).

Чи служать ті попи Господеві? Ап. Павло каже що ні! А комуж вони служать? Нікому іншому як своєму череву і брехні. (Рим. 16, 18). Зі свого черева зробили собі бога, котрому служать аж до загибели. (Фил. 3, 19).

Та люде мимо цього приходять слухати живого слова, Божого, та наближуються до Христової правди. Є надія

що св. Євангелія здобуде їх серця, та незабаром много ще прийде до пізнання правди. Отже поле до праці є вельми велике, а ще більша майбутність.

Тому прошу всіх дітей Божих о память в молитвах за мою працю, як також за тих новонавернених братів і сестер.

М. Лютий

слю

Коли догодиться забобонним людям?

Минулого року навістила середню Європу велика посуха через велику горячку, яка досягала до 40° С. Тому по найнищих долинах повисихала вода, так, що на чорноземах поробилися щілини, та жаждало напитуку, не мов олень джерельної води. (Пс. 42, 1). А що ця посуха була в червні та липні, коли ярина найбільше потребує вогкості, тому люде дуже занепокоїлися, що вся зеленюча ростина поживкла. По гористих та піскових полях картопля зовсім повсихала, котра є найголовнішим кормом галицького селянина. Люде посумніли, сподіваючися неминучого голоду, котрому сприяла посуха. Але Господь, як найлучший господар, знає як покермувати природою, щоби догодити людам.

По церквах що неділі відбувалися богослуження о дощ, а пополудні господарі спішили на поля оглядати занепалій урожай. Повернувши з поля гуртувалися вселі, та балакали про ожиданий дощ, котрого в скорості сподівалися. Це відгадували по захованнюся домашніх зьвірят та з природних явищ. Кожний був певний, що от, от прийде дощ. Але вся надія була даремна, а погода була без найменшої зміни. Аж 30 липня около 5-тої год. з полудня показалася ген на небосклоні величенна хмара, що зближалася зі заходу до села.

Люде лишали свої балачки, спішили до своїх хат. Нарешті почав падати уливний дощ. Але чи люде були з того задоволені? Ні. Шум, хмари, блискавиці та громи наробили страху, так, що зараз забобонні селяни зачали шукати помочі у мертвих дзвонах, щоби розігнати хмари, котрими Бог кермує. Начали дзвонити, та своїм поганьським звичаєм який заховався від поганських часів хотіли спинити дощ, о котрий так довго молилися, щоб уникнути голоду.

Через забобони трятьть віру в поміч Всевишнього, що спиняє духовий—умовий, та матеріяльний розвиток нашого народу. От так людина без освіти та Христового духа тратить свою криваву працю, терпить голод і холод, а замість шукати своєї помочи в Бога, шукає її в поганських забобонах. Вже пора найвища полишити ці стародавні передання поганських предків, що наші праотці уважали за святе та Боже.

Гр. Д.

КУТОК МОЛОДІ

НЕДІЛЬНА ШКОЛА У ВОЙТКОВІ, ГАЛИЧИНА

При громаді християн Баптистів у Войткові є гарна недільна школа, котра числить около 15 діточок, хлопців і дівчаток, які ходять на науку біблійну при цім зборі. Ці діти беруть живу участь і в загальних богослуженнях майже

кожної неділі. Своїми прегарними діточими голосами помагають співати на славу Господа, Котрий сказав про них, що „таких є царство Боже” (Лук. 18, 15-16). По скінченню загального зібрання, дорослі опускають салю, а діти радо займають місця і охочо приготовляють свій слух і серця до слухання слова Божого. Діточими зборами завідують бр. Ю. Лодзінский і сестра З. Палейга.

Усі діти, що належать до цієї школи стараються бути послушними своїм родичам, а рівнож й своїм завідуючим, котрі працюють при недільній школі. Часто вони приводять зі собою і других діточок на свої богослуження, на котрих рецитують, оповідають з памяти деклямації, біблійні вірші, співають евангельські пісні і моляться до Ісуса Христа, Котрий їх любить і благословляє.

Отже бачимо, що діток наших ми не повинні легко важити, бо від молодого покоління залежить майбутність цілої суспільності. Християнські родичі, будучи свідомими великого значіння своїх дітей, повинні їх добре виховувати та розвивати християнські прикмети, вроджені таланти і чувства моралі. На це треба посилати діточок до недільної школи, деб в них ще з малку закорінилися гарні християнські прикмети, а поза школою учити їх вдома, переважно Євангелії та добрих обичаїв свого народа. Понадто, знаючи, що діти є дуже прихильні до наслідування практичного життя, то потрібно на них впливати в щоденнім життю прикладами добрих діл, згідних з наукою Христовою і Його апостолів. В такім оточенню діти будуть виростати на славу Господа, на користь родичам і ближнім, та самі будуть жити чесно і щасливо. (Пс. 144, 12).

Ю. К.

ГОЛГОФА І ВОСКРЕСЕННЯ

Над світом повисла чорна заслона,
Смерть ликує, всю землю обійма, —
В гору підносить кроваві рамена —
Хрест Голгофтський в сумніву спочива.

Кровю святою скроплена вся землі,
А правда кличе голосом: сповнилось.
Буря бушує, над світом повисла...
Земля плаче, ридає — все скінчилось.

Як це поняти — народ стався катом?
Над Тим, Котрий в Божій зійшов до нас волі,
Той, що любовю ділився зі світом —
Прийшов увільнити з тяжкої неволі.

В почуттях вини, земля ридає і стогне...
На ню кров Христа спадає невинна,
В основах своїх дріжить холодне...
На сході світ біліє, близько рано.

А в ту хвилину чути шум і голос,
Божий ангел зявився у гроба;
Каміння відкинув і воскрес Христос!
Смерть Він побідив і стала свобода.

І воскрес наш Господь в часі роковім!
Син Божій, що за наш гріх у гробі лежав,
Він воскрес і світло правди вічне з Ним,
І в силі, побіді над світом засяв.

Воскресла з гробу й правда неомильна,
Котрую злоба до гробу зіпхнула,
І знову засяла побідою сильна,
Котра віками світом кермувала.

Христос воскрес, несім всім слово святе!
Тим, котрі прагнуть — чекають від рана,
З вірою бажають жити в правді все,
І певні завше свого воскресення.

І небо сяє золотим промінням,
А народ спішить на зустріч до Бога.
„Христе, ми винні Твоїм терпінням,
Христе, ми віруєм, Ти наша дорога.”

Господь воскрес, в Бога все сповнилось,
На що нам в світі більше ще вагання?
Для нас сонце правди вічне засяло!
Христе, ми вірні Твого воскресення.

Пер. Г. Д.

З праці на ниві Божій.

Дня 15 березня ц. р. я постановив відвідати місто Тернополь, бажаючи віднайти там хоч одну душу або домик, де мігбим посіяти слово Боже.

Ідучи по одній з більших вулиць, біля малого домика, бачу в середині горить лямпа. Думаю собі, що це таке, перша година пополудні, а люде в білий день світять лямпи? Ах, я вже знаю. Сьогодні п'ятниця, а так називасмі християне світять лямпи кожної п'ятниці під образами. Ось як раз з такими вірними людьми я хочу поговорити. Заходжу в хату:

— Слава Ісусу Христу.

— Слава навіки, відповідає одна з домашніх.

— Що тут у вас доброго чувати? — питаю.

— Всьо старе, відповідають.

Ось і почалась розмова.

— Ви мусить бути дуже богомільні люде, що в білий день світите під образами лямпу?

— Ні, ми не є такі богомільні, але що в нас вже такий звичай з давна; колись так світили наші тато і мама тай й ми так робимо.

— Ага, то ви робити так, як ваші батьки робили. А що воно означає? питаю.

— Правду кажу вам, що я не знаю, відповідає старенька господиня. — Тоді я вийняв Біблію і почав читати:

„Не ходите слідом отців ваших і не заховуйте встанов їх та не поганьтесь ідолами їх. Я бо — Господь, Бог ваш: ходіть у моїх заповідях і мої постанови заховуйте та повніте” (Єзек. 20, 18-19).

Так говорить Господь: Зупиніться на дорогах ваших, і роздивіться, та розпитайте про дороги, що ними ходжено в давнезні давна, де дорога до щастя, та й ступайте нею, а знайдете упокій душам вашим. (Єрем. 6, 16).

Я світлом у світ прийшов, щоб усякий, хто вірує в мене, в темряві не пробував. (Іоан. 12, 46). І нема ні в кому другому спасення, бо й нема іншого імя під небом, даного людям, щоб ним спастись нам. (Діян. 4, 12). Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого єдиногородного дав, щоб кожен, віруючий в Него не погиб, а мав життя вічне. (Іоан. 3, 16).

Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос. (1 Тим. 2, 5). Ісус Христос учора і сьогодні, той же самий і на віки. (Жид. 13, 8). Бувши ж оце Божим родом, не мусимо думати, що Божество поже на золото, або на камінь, різьбу, іскуства і видумки чоловічої. (Діян. 17, 29). Дух — Бог, і хто поклоняється Йому, духом і правдою мусить поклонятись. (Іоан. 4, 24).

Прийдіть до мене, всі знеможені та обтяжені, Я упокою вас, й навчіться від мене. (Мат. 11, 28-29).

I. Семенина.

НАША СЕМИНАРІЯ

Оцінючи відповідальність праці проповідника, апостол Павло пише до Тимотея: „Старайся поставити себе вірним перед Богом, робітником без докору, право правлючим слово правди” (2 Тим. 2, 15). Існуюча від кількох літ, школа проповідників в місті Лодзі, котра має на цілі приготувляти молодих братів поручених церквами, щоби, по думці слів апостола, вони стались досвідченими робітниками, в праці на ниві Божій, і щоби порозуміли, як розбирати слово правди згідно с волею Божою.

Школа не існує сама для себе, але вона має на цілі передовсім громади християн баптистів. Дальше хочу зазначити, що навіть найгрунтовніше біблійне вишколення і теологічне, не може ніколи заступити щирого навернення і живої віри в пошані до слова Божого. Але школа може допомогти до утвердження віри і до здобуття ґрунтовнішого пізнання Біблії, й інших наук, котрі лучаться з Біблією.

Стан проповідника був все високо цінений в церкві Христовій. Завсігди вимагано від проповідника, щоби знав добре шлях, по котрім хоче й інших провадити. Проповідник

повинен стояти висше в знанню слова Божого, від тих, котрих він веде, повинен посідати поважне знання, щоб „добре розбирав слово правди.” Набути це знання без школи є дуже трудно, а навіть зовсім не можливе, длятого належить уважати школу, яко знаряд в руках Божих, і шлях, котрім Він провадить тих, котрі прыгнуть посвятити своє життя для Христа і Його євангелії.

Фотографія школи.

Стоять злівої сторони до правої: К. Іванов, І. Панцевіч, Г. Домашовець, Л. Апанасьонок. Сидать: Е Кубрин, проф. М. С. Лесік, А. В. Кужава, Т. Радомські.

Студенти добре знають о тім, що все що школа їм може дати, всяке знання і досвід опирається тільки на відданню серця Христові, а в Нім розвивати в собі християнського духа. На цій підставі — крім викладів шкільних — мають вони свої молитовні зібрання і беруть чинну участь в праці місцевого збору, чи то в хорі, чи в праці між молодю, а також в загальній зборовій праці. Таким шляхом студенти набувають досвіду в праці, до котрої відчувають покликання.

Три літний курс науки обіймає: вступні знання Св. Письма, екзегетика Старого і Нового Завіту, проповідницька гомілетика, практична тельогія, апольогетика християнської віри, педагогічне застосовання в праці у недільних школах, фільзофія і релігійна психольогія, історія церкви, загальна історія, література і наука о природі. Мови: польська, котра є викладовою і наука чужих мов; також і інші предмети наукові, потрібні до праці проповідничо-пастирської.

Але щоби наша школа змогла виконати свої завдання користоно для хвали Божої і громад, потрібна для неї поміч духова і матеріальна. Наші громади повинні памятати о школі, що там є їхні брати, о котрих треба памятати і по-можливости підтримувати школу матеріально. Така поміч є конечною, зі взгляду на кошта получені з утриманням студентів, котрі є незаможними і, часто окрім помочі наукової, потрібна поміч матеріальна. Жниво в нас велике, але робітників мало. „Просіть Господа жнива, щоб вислав женців на жниво своє“, а коли вишле станьмо їм допомочі. (Мат. 9, 37-38. 2 Кор. 9, 6).

М. С. Л.

Лист з Аргентини.

Віллалонго, 3/4/29.

Дорогий в Господі брате. Письмо Ваше я отримав і Післанця Правди, за що Вам щиро дякую. Доношу, що я слава Богу здоров і поводитьсь мені добре. Праці маю аж надто. Від 22 до 24 відбулася тут німецька конференція, на котрій вибрали мене за обіздного проповідника. Маю обслуговувати 10 німецьких і 3 українських зборів. Длятого, що збір від збора віддалений від 3000 кільометрів, куди маю їхати залізницею або самоходом. Я цього обовязку на себе не хотів прийняти, але брати мене від цього звільнити не хотіли. Вже 10 неділь без перерви знаходжуся в дорозі. Я вже відвідав 8 зборів і на 70 зібраннях служив словом Божим. Господь чудово мене кріпить на силах і працюю благословляє, за що я славлю мого Господа, що Він мене і тут не оставляє самого.

Прошу Вас і усіх братів моліться за мене до Господа, і Ваших братів Українців тут на чужині, котрі розпорошені, як вівці без пастиря.

Здоровлю Вас, жену Вашу, брата Підгорецького і усі збори. Ваш брат в Господі І. Петраш.

Нашому братові старенькому Петрашові, котрий зараз працює на чужині, бажаємо всякого благословенства від Господа.

Ред.

З а б л у д ш а

(Лук. 15, 4-6).

Там серед терня, серед скал
Жалісним голосом хтось взивав,
Це Пастир добрий кличе вівцю,
Котра згубилася Йому.
Слухай заблудшая вівце,
Як Пастир твій кличе тебе:
Овечко, овечко заблудша моя
Вернись, бо загинеш — шукаю тебе я.

Серед тернистих гушавин,
І серед буйних верховин
Пастир шукає свою вівцю,
Бо жаль заблудшої Йому.
Терням Він зранив чоло й лице
І жалісно кличе овечку все:
Овечко, овечко заблудша моя
Вернись, бо загинеш — шукаю тебе я.

Але заблудшая вівця
Невчула голосу Пастиря:
Далеко від Него вона відійшла,
Тай в багні страшно застрягла.
Погибель вже грозить їй,
Тут голос Пастиря звучить:
Овечко, овечко заблудша моя
Вернись, бо загинеш — шукаю тебе я.

В багні застрягну — пів мертву, —
Знайшов там Пастир свою вівцю
Зранену, обваляну в багні,
Але Пастир обмив її.
Вівцю заблудшу обійняв,
В радости домів Він вертав:
Радійте й діліте всі радість мою,
Знайшов я овечку заблудшу свою.

Чуймо любий брате, ти і я
Це ти та заблудша вівця,
А Сам Христос є це Пастир той
Що все шукає, глядить за тобою.
Подумай чи знайшов тебе,
Чи може жалісно зове:
Овечко, овечко заблудша моя
Вернись, бо загинеш — шукаю тебе я.

М. Коростіль.

Р і ж н е

Скрентон, Па. Америка.

Дорогі мої браття і сестри, що замешкуєте в Галичині. Слава Богу, що нині я можу сміло і радісно назвати вас моїми братами і сестрами. Чотири роки тому назад я цього не розуміла, але милосердний Господь з високого неба поглянув на мене в моїй старості і післав мені велике багатство, а тим багатством є спасення.

Я походжу з Вільок Мазовецьких, Євка Видра (Духновска). Маю 4 дітей в Америці і проживаю вже тут 4 роки. Діти мої давно вже були поїхали в світ, а я була дома. По війні я осталася сама, бо муж помер. В дома було де жити, бо мала ще 3 дітей біля себе, та забрали мене діти до Америки. І ось вже чотири роки, як я проживаю в Скрентоні, коло Антосі.

Будучи ще в дома нераз ми з мужем плакали і гризлися, бо приходили до нас слухи, що наші діти відреклися від віри, подоптали Матку Божу і всіх Святих, тай поробились якимись вихрестами. Хоч до Америки я їхала з великою радістю, бо їхала до дітей, та й страх мене збирав перед власними дітьми. Щасливо я приїхала до Америки.

Довго я не могла зрозуміти моїх дітей, а особливо моєї дочки. Брали вони мене на зібрання, та й там я мало розуміла, бо читати не вмію. Помаленьки, з часом Господь почав мені очі відкривати і я почала трошки бачити і розуміти Його правду. О, щоб Ви знали, браття і сестри, як я люблю, коли мені дочка читає слово Боже; мені з радости сльози капають, що Господь такий добрий і дав мені дочекатися і увидіти моїх дітей, і Його спасення. Мені тепер вже 71 рік життя, але я чуюся щасливою в Христі. Я ніколи не мала такої радості в моїй молодості, яку я маю тепер. Які то чудові події записані в Святому євангелії, а я перше того не знала. Вже мені Господь відкрив, що і я маю перейти через св. хрещення. Мені моя дочка читає за вас, за ваші зібрання, що маєте в вашім селі тай по других селах і містах. Як то мені мило слухати! Нині прийшов „Післанець Правди“ до нас і там показала мені дочка фотографію, що ви, мої сусіди, браття і сестри в Гійчу почали будувати молитвенний дім. Коли я це увиділа, так я старенька заплакала з радості. Тепер і я посилаю вам два долари на поміч того дому. Думаю в слідуюче літо приїхати домів на Вільки і дай Боже мені вас увидіти і бути разом з вами в тім молитвенім-домі. Тому я бідна, що неграмотна,

але Господь бачить моє серце і я вірю, що Ісус Христос є мій Спаситель і за мене пролил Свою Св. кров.

Поздоровляю вас всіх братів і сестер, сусідів і читачів П. П. Я Ваша сестра в Ісусі, Євка Видра, а писала за мене дочка А. Пуховська.

СИМ РІЧЕЙ, КОТРИХ ЛЮДИНА НЕ МОЖЕ УЧИНИТИ.

1. Ніхто не може спасти самого себе. (Єфес. 2, 8-10. Тим. 3, 5. Єрем. 13, 23).
2. Ніхто не може увидіти царства Божого, коли не народиться від Бога. (Йоан. 3, 3).
3. Ніхто не може отворити запечатану книгу Божу. (Одрк. 5, 1-7).
4. Ніхто не може назвати Господа Ісуса, як тільки Духом Святим. (1 Кор. 12, 3. Мат. 16, 15-17).
5. Ніхто не може відняти радості нашої. (Йоан. 15, 11; 16, 22).
6. Ніхто не може нас вихопить з рук Божих. (Йоан. 10, 27-29. Кол. 3, 3-4).
7. Ніхто не може зачинити Божих дверей. (Одрк. 3, 8).

КОМУ МОЛИТИСЯ?

1. Богу. (Діян. Ап. 12, 5).
2. В імя Ісуса. (Йоан. 14, 13).
3. В Св. Дусі. (Римлян 8, 26).

І. Г. С.

ЗАКОН І БЛАГОДАТЬ.

Закон:		Благодать:	
2	Книга Мойсея 2, 12	Єван.	св. Йоана 1, 4.
"	" 3, 2-5	"	" 1, 14.
"	" 4, 1-3	"	" 1, 43.
"	" 4, 6	"	" 3, 16.
"	" 7, 19-21	"	" 8, 1-10.
"	" 10, 22	"	" 9, 5-38.
"	" 11, 4-6	"	" 19, 10, 27-29.
"	" 19, 16-21	"	" 13, 1-10.
"	" 20, 3-17	"	" 14, 6.
"	" 32, 28		Діян. ап. 2, 41.
5	" 21, 18-21	Єван.	св. Луки 15, 11-23.

Читайте журнал „Післанець Правди”, моліться за него, поширюйте і помогайте в його видавництві.

О г о л о ш е н н я

Подаємо до відома, що український співанник під нотами вже опрацюється. Просимо о молитви та і попертя в цій праці.

Ред.

Замовляйте українські Біблії малого формату, в гарній і м'якій скірянній оправі, кешенькового формату, а також великі Біблії, котрі можете дістати на складі у М. Глива, Рава Руська, вул. Колійова.

Велика Біблія	5.— зл.
Біблія малого формату	5.— „
Біблія мал. кешонк. формату, в скірянній оправі	18.— „
Новий Завіт	2.— „
Псалтирі	0.20 гр.
Короткий підручник для студ. Біблії	0.50 „
Арфа, Харківського видання (наразі вичерпані)	1.— зл.
Пісні Паломника	1.50 „
У слід за Христом	2.— „
Відступники (оповідання)	2.50 „
Серце людини	0.50 гр.

До замовлень проситься дочисляти кошта пересилки, замовлень без грошей не полагоджується.

Всі замовлення просимо спрямовувати на адресу:
М. Нгува — Rawa-Ruska, ul. Kolejowa.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось иньше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідууючу адресу:
W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

При журналі „Післанець Правди“ тепер працюють В. Перетятко і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідууючу адресу: **W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.**

Передплату просимо керувати на адресу: **W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.**

Redaktor i wydawca Włodzimierz Gutsze.

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ”, (Йоана 14 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 6

Червень 1929 року

Рік 3

Сила слова Божого

Р. А. Торрей

Пер. В. П.

„Сила в Бога” (Пс. 62, 11). Великий засіб сили належить Богові, що є Його слово — Біблія. Коли ми хочемо отримати силу — звернімся до Біблії. Люде прагнуть сили для принесення плодів в своїм житті, але забувають, що сказав Ісус: „Насіння це слово Боже” (Луки 8, 11). Вони бажають сили, а щоби розгрівати холодні серця і розбивати упрямі сваволі і забувають, що Бог сказав: „Хиба ж моє слово не похоже на огонь” (Єрем. 23, 29). Коли хочемо отримати силу для християнського життя і служення Богові, то ми повинні кормитися словом Божим, бо нема іншого більш скріпляючого покарму. Коли ми не хочемо уділяти часу для навчання біблій, то й сили не можемо мати, як раз так, як що не будемо приймати насичаючого покарму, то не можемо мати фізичної сили.

Поглянем, яку силу має слово Боже:

1. Насамперед слово Боже має силу переконувати чи докоряти в гріхах. В Діян. апост. читаємо: „Почувши ж це, помякли серцем і казали до Петра та до інших апостолів: Що ж робити нам, мужі брати?” Коли ми поглянемо то зобачимо, що учинило в них це розкаяння і скруху, то побачимо, що це була сувора біблійна проповідь. Від початку до самого кінця наводиться тільки з Писання. Значить, що їхні серця розмякли від слова Божого при співділанню Духа Святого. Я чув одного разу, як хтось молився: „Господи, докори нас в гріхах.” Чудова молитва, та покіль ви не прийдете в стрічу зі словам Божим, котре є назначене Богом для докори в гріхах, ви не отримаєте цьої докори. І коли хочете других докоряти, то чиніть це за посередництвом слова Божого.

Недавно один пристійний молодий чоловік прийшов до нас в кімнату, де ми звичайно ведем свої приватні розмови.

— Чи ви є християнином? я його спитав.

— Ні.

— Чому ні?

— Я уважаю християнство чудовим ділом, та воно мене цілком не цікавить.

— Хіба ви не узнаете себе грішником?

— Так, я правдоподібно грішу, але великим грішником я себе не можу назвати, тому що я є досить порядною людиною.

— Так, відповідаю, хіба ви не пізнаєте своєї гріховності, а я маю в руках щось могутче, що може до цього вас допразадити.

Я віднайшов в Біблії голову 22 від св. Маттея, 37-38 вершки і я запросив його перечитати. І він перечитав:

— Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всею душею твєю, і всею думкою твоєю, се перва й велика заповідь.

— Яка то заповідь? Я спитав.

— Перва й велика, була відповідь.

— Отжеж який є первий і найбільший гріх?

— Недодержання і несповнення цьої заповіді.

— А чи ви її виповнили?

Дух Святий діткнувся його через це слово і ми зараз впали на коліна, а мій приятель горячо молив Бога о прощення гріхів ради Христа Ісуса.

1. Позатим слово Боже має силу відроджувати. В 1 Посланню апост. Петра в голові 1, 23 читаємо: „Як народжені не з тлінного сімя, а з нетлінного, через слово Бога живого і пробуваючого повік.” В Якова 1, 18: „Схотів бо, то й породив нас словом правди, щоб бути нам якимсь починком творива Його.” Коли ви хочете бути відродженими, то шлях до цього дуже простий. Прийміть слово Боже, котре торкається розпязтого і воскресшого Христа, прийміть Його до свого серця і розмишляйте про него. Просіть Бога, щоб Він Духом Святим оживив його в вас, вірте йому цілим серцем і справа буде вирішеною. Коли бажаєте відродження комусь іншому, то подайте йому тільки слово Боже. Процес відродження з нашої сторони, то найпростіше діло в світі. З Божої сторони це діло є тайною, та нам не потрібно в це діло вглиблятися. Прояв цього міститься ось в чім: серце людини — це ґрунт; ми з вами є сіятелями: слово Боже є насіння, котре ми розсіваємо по цім ґрунті, а Бог Духом Святим дає йому життя і зріст (1 Кор. 3, 6); серце вірою оточує це слово і виником цього становиться нове життя. Нове відродження просто спільність нової Божеської природи. Отже як ми можемо статися спільниками Божественної природи? Перечитайте друге посл. апост. Петра 1, 4: „Щоб через них (найбільші і дорогі обітничі) були ви спільниками Божої природи.” Ось і все діло. Слово Боже — насіння, з котрого Божественне єство виростає в душі чоловіка.

3. Даліше, слово Боже має силу витворити віру. В Рим. 10, 17 читаємо: „Тим же то віра (приходить) через слухання ж через слово Боже.” Ви не можете отримати віри тільки молитвою; ви її ніколи не одержити змаганням волі. Віра є наслідком відомої причини, а ця причина — слово Боже. Приміром, віра до спасення; ви бажаєте, щоби хтось-небудь отримав віру на спасення, дайте йому якийсь визначене місце зі слова Божого; через котре цей чоловік міг би угрунтуватися. Тюремний сторож заговорив: „Добродії, що мені робити, щоб спастись?” а апостол Павло відповів: „Віруй в Господа Ісуса Христа, то спасешся ти і дім твій” (Діян. 16, 30-31). Але апостол на цім не зупинився. Перечитайте 32 вірш: „І глаголали йому слово Господнє, і всім що в дому його.” І поручив темничникові вірити в Господа Ісуса Христа. Апостоли не лишили аби цей чоловік опісля в темноті блукав, а подали йому то, на чім він міг би угрунтуватися і зміцнити свою віру, дали це, на чім Бог повелів витворювати віру. В цім відношеннюми часто робимо помилку. Ми говоримо чоловікови: „вір, вір, вір”, а не даємо йому нічого, визначеного для вірування. Як зі сторони Біблії і розсудку, що коли закликаєте людину до вірування, то повинні вказати в що людина має вірувати. Вкажіть йому наприклад з Ісаї 53, 6 і таким способом представте йому Христа розп'ятого, або перше Петра 2, 24. Тут є на чім утвердити його в вірі. Віра повинна мати основу, вона не може держатись у воздуху. Жалко глядіти, коли людям говорять „вірте” і не дають їм нічого, на чім вони моглиб утвердити свою віру.

Не тільки віра до спасення здобувається шляхом слова Божого, но і віра кріпка в молитві. Наприклад, що в єван. Марка 11, 24 я читаю: „Усе, чого молячись просите, віруйте, що одержите, й буде вам.” Я собі говорю: „щоби отримати те, що мені хочеться, треба вірити, що я це отримаю.” Я клякаю на коліна і молюсь і стараюся вірити, та не отримую того, чого прошу. В мене нема правдивої віри. Правдива віра має мати свідоцтво. Щоби я міг широко вірити, що отримаю чого прошу, мені потреба мати постановлене приобіцяння в слові Божім, або ясне указання Святого Духа, на котрім моя віра моглаби опертись. Якжеж маємо поступити в такім разі? Ми звертаємося до Бога, — бо маємо перед нами якийсь бажання. Отжеж тепер заходить питання, чи є в слові Божім завіщання відносно що до цього бажання. Ми слідимо слово Боже і знаходимо це завіщання. Отже нам осталося виповісти ці желання і завіщання перед Богом. Скажемо наприклад: „Отче Небесний, ми прагнемо причастя Святого Духа. Ти сказав в своїм слові: „колиж ви, лихими будши, знаєте добрі дари давати дітям вашим, як же більш Отець із неба, недасть Духа Святого тим, що просять в Него.”

І в Діян. 2, 39: „Для вас бо обітниця, і для дітей ваших, і для всіх далеких, скільки їх покличе Господь Бог ваш.” — „Ти мене покликав і дав спасення, перед собою я маю Твоє слово. Ти це обіцяв і я прошу Тебе, наповни мене Духом Святим.” Опісля беремо теж 1 Йоана 5, 14-15 і промовляємо: „Отче, я маю цю відвагу, що коли я прошу чогось по волі Твоїй, то Ти вислухаєш мене. А коли я знаю, що Ти вислухаєш в усім мене, чогоб я не попросив, то знаю і те, що все що я прошу одержу від Тебе.” Тоді я встаю, опираючись на це завіщання Боже і говорю „воно моє“ і буде моїм. Одинокий шлях для отримання віри, віри кріпкої в молитві — це через читання Біблії, знати її обітници і класти їх перед Богом в молитвах.

Григорій М'юллер — це один із сильних мужів молитви нашого віку. Але він всякий раз приготовлявся до молитви з прослідженням слова Божого. (Йоан. 15, 7).

Так само й відносно віри, котра повиння усувати сумніви. Вона також бере свій початок від слова Божого. Уявіть собі, що ви маєте до діла зі скептиком (чоловік, що не признає нічого певного) і ви бажаєте припровадити його, щоб він повірив. Як поступите з таким чоловіком? Чи подасьте йому якусь книжку в обороні християнства? Я не маю нічого проти відносно подібних книг, аджеж ми маємо книгу вдуховенну, котра є найсильнішою книгою від всіх книг в світі, котра стверджує християнську правду. Візьмім собі на приклад Йоан. 20, 31: „Се ж написано, щоб ви вірували, що Ісус єсть Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, життя мали в імя Його.” Значить, що книга Йоана служить для того, щоби через „написане” в ній люде „вірували, що Ісус єсть Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, життя мали в імя Його.” Євангелія Йоана є книгою вдуховенною, котра свідчить про християнську правду. Що ж нам робити, коли ми самі є скептиками? що робить з іншими скептиками? Насамперід треба узнати чи покорена воля чи ні? Коли хто хоче волю Його чинити, знати ме про науку, чи від Бога вона” (Йоан. 7, 17). Коли вже воля покорена, то тільки добавити: „візьміть цю книгу і пильно її читайте, а опісля прийдіть і розкажіть мені про виник.” Вислід буде певний. Нема людини, невіруючої, вагаючоїся, або якоїсь іншої, хтоб, коли тільки його воля покорена правді, беручи цю книгу Божу і почавши її читати сумлінно, просячи світла у Бога і не увірував би в Ісуса Христа, Сина Божого. Цей спосіб я пробував з многими мужчинами і жінками і не було ні одного випадку в цім правилі, котре є постановлене Самим Христом. Завсігди повторялося те саме.

Віра, котра поборює світ, тіло, диявола, віра, що здобуває яскраві побіди для Бога, приходить також від слова Божого ¹ Йоан. 5, 4; Єфес. 6, 16; Жид. 11, 33-34). При вступі

моєї духовної праці я перэчитав був одну велику проповідь Мудого. В тій проповіді було написано, що людина нічого не осягне, коли в нього не буде віри. І я подумав: „це дійсно так, мені конечно потрібно віри.“ Я старався здобути цю віру, але поступу не було в моїх зусиллях. А противно, чим більше я старався, тим менше я успівав. Свого часу мені попався цей вірш: „Віра від слухання, слухання ж через слово Боже“ (Рим. 10, 17), і я взнав велику тайну віри, одну з найбільших тайн, о котрій нічого не знав. Я почав розсліджувати слово Боже, і від того часу, як я її узнаю, вона по всякчасно зростає. Отож, ми видимо, що в усіх випадках віра приходить від слухання, а слухання через слово Боже. Коли ми хочемо мати віру — а для того, щоби мати силу в служенню Богу, конечно віра — ми повинні повсякчасно кормитися словом Божим.

(Далі буде).

Діяння Святих Апостолів

Євангельська історія в формі гомілетичній.

(Перший гріх і його прокляття. Діян. 5, 1-11).

Перша апостольська церква збудована через Духа Святого, перша спокуса діявола, перший рай Нового Завіту, перша спроба його зруйнування, перше діло сатани, перший гріх і його прокляття. Для ліпшого зрозуміння заставимося:

1. Над сутю цього гріха.

Стю цього гріха була: 1. Гордість, то є уподобання в самому собі. Ананія хотів бути тим, чим він не був. (Рим. 12, 3). Кожний чоловік, коли задумає чимсь бути для себе і бажає, щоб за такого всі його уважали, від цюї хвилі сатана взяв його на свій шнурок, котрим його відтягає від Бога, від братів, а прив'язує його до таких, як він сам. Слідуючою признакою гріха є:

2. Жажда поганой користи (Тит. 1, 11; 1 Петр. 5, 2). Ананія в серци своїм зі світом не зірвав, він до дітей Божих прилучився, але світа не відказався; він устами любив і славив Христа, а серцем любив гроші. На вид він здавався Христовим учеником, а в дійсности він був Юдою-грошолубцем, облудником (лицеміром). Дальшою признакою Ананієного гріха була:

3. Неправда. Пословиця каже: „Хто бреше той і краде, а хто краде, той і бреше“, це саме бачимо і у Ананії і Са-

фіри. Брехня є властивим характером діявольського гріха. (Иоан. 8, 44). Брехня була і є посередником між гордістю, котра хоче бути чимсь великим і лукавством, котра любить брати, але нічого не давати, а коли щось дає, то лиш для того, щоб собі тим купити славу.

4. Ананія продав своє майно, як і інші християне, з котрого певну часть і він зложив у ніг апостолів, але лиш для того, щоби тим собі набути славу, а другу часть затаїв, за котру хотів він і земним добром себе забезпечити і тим відкрити він своє недовірство і лицемірство. Він тим хотів обманити Бога і братів, але в кінці обманув лиш себе самого.

Тепер ще ми застановімся:

II. Над степенем їх провини чи причиною.

Причиною до цього діявольського гріха —

1. Не була особлива покуса, котра б тих нещасливих грішників до цього силою перемогла. Вони прецінь жили в раю — в церкві сповненій Духом Святим, до котрої зовнішня спокуса не мала свєбідного приступу. Ані нужда до цього злодійства їх не змушувала, вони мали маєток і вільну волю; вони могли робити з ним, що їм подобалося (в. 4).

2. Вони були просвічені лучем Божої правди і учасниками дару Духа Святого, як і інші, для того їх гріх був упертим противником Духові Святому, котрий їх напевно напоминав і перестерігав, щоби вони не йшли цим Юдиним шляхом, але вони на це не зважали, бо блеск монети засліпив їм очі. В кінці звернім нашу увагу ще:

III. На особливу кару, котра їх стрінула.

Кожний чоловік, котрий пустився йти Юдиною дорогою, Юдину мусить і кару стрінути, бо заплата гріха є смерть. Така кара була:

1. Не природньою, особлива і для того за гостра, але її не виконали апостоли, яко люди силою свого уряду; ні, цю кару виконав Сам Господь через апостола, для того вона не може служити взором церковної дисципліни.

2. Ця кара була особливою з причини особливого гріха. Перша апостольська церква була другим раєм, а Ананія способом сатани її збрукав, для того як Адам мусів вмерти. Але

3. Наглою смерттю, а то для того, що Господь в церкві Своїй був присутній і через вплив Духа Святого видимо і чувственно обявив її Свою божественну любов, а коли до цього підкрався гріх, Господь був змушений відкрити Свою справедливість, котра ще раз повториться в останнім суді. (Мат. 25, 41-46).

Ананія і Сефіра померли, але їх брати і сестри ще живуть і в церкві Христовій роблять велику шкоду, котру об-

крадають, обріхують, плюгавлять і копають під нею яму, аби самим до неї впасти.

Боже, змилосердися над ними і дай їм покаяння поки ще час.

І Петраш

(Далі буде).

Спасаючий човен

Свого часу їхав я на пароплаві, та прийшлося мені бути очевидцем одної сцени, котрої так скоро не забуду. Вона нагадувала цінну правду Євангелії якби свіжу перед моєю душею, так, що я чув себе обов'язаним для користі других виложити вкороткости мої думки.

Наш пароплав збився із рибачьким човном, так сильно вдарив його в бік, що сейчас він зачав ся наповнятися водою. В ударенім човні находилось двоє рибаків. Один із них старенький. Його сиве волосся розвіяне вітром, а він простягав свої руки до судна, та жалісним тоном ззивав о поміч. Його помічник із цілим напруженням старався вичерпати воду, щоб рятуватись від утоплення. Це було в дійсности грізне видовище. Дві безсмертні душі находились на березі вічності. Не вільно було стратити ані одної хвилини. Матроси скоренько спустили з пароплаву спасенний човен, та поплили до тонучих рибаків, підчас чого всі з покладу слідували з задержаним віддихом за ними та з боязливим напруженням. По милости Божій, діло спасення удалося. Як раз у той час коли човен потапає, спасителі встигли його захопити, виносячи на поклад бідних риболовів.

Тоді я подумав: О який замітний образ Христа дає нам цей спасаючий човен! Бог всякої благодати бачивши потоплюючих бідних грішників — не в водах ріки, але в безодні огненного моря. Надармо трудимся напружуючи власні сили в розбитому човні власної праведности. Загрожуюча вода підіймала кругом них смерть, та нічого вони самі не були в силі зробити, щоби мало хотяй найменший вигляд на успіх. Смерть з осудженням з цікавістю дивилася на них. Щож тоді лишилось робити? — Відкупляюча любов з престола Божого опустила надійний спасаючий човен, щоби спасти тонучих грішників. Тим спасаючим човном є — Ісус. У всемогучій божественній любові, прийшов Він із лона Отця й жив і находився між грішними дітьми людства.

На хресті Він зайняв місце грішника. Він умер смертю грішника, Він взяв його вину на Себе, забезпечуючи йому спасення, так, що тепер усі віруючі в Ісуса, є спасенними

навіки. Однак же розглянім ліпше декотрі точки вище будучого случаю.

Матроси опустили спасаючий човен і приплили до тонучих риболовів, а це длятого, що вони тонули. Наколиб вони не находились у цьому положенню, то не булоби потреби в спасаючому човні. Лишень тонучі потребували його. Вони знали, що лишень він їх може врятувати, й тому бажали його.

Так було з рибакими, й так дійсно є з нами. Спаситель для погибаючого, й погибаючий для Спасителя. Обидва зближаються один до другого. Наколи ми не погубленні, та не зовсім безнадійно погибли, то не відчуваємо потреби Спасителя. Наше згубне положення робить нас спосібними для Христа, бо воно нас до Нього зближує. Та чим ми більше відчуваємо, тим більше цінимо Його. Ми не журимося щоб нам пізнати що ми погібші, бо ми вже погібли й Христос умер щоб нас спасти. Б Ньому повне спасення для погібших, здеморалізованих, винних і безрадних; „бо Син чоловічий прийшов у світ, щоб шукати й спасти погібших” (Лук. 19, 10).

Ні напруження, ні ридання, ні горячі мольби тонучих риболовів не могли їх спасти ні помочи в спасенню. Один лиш човен урятував їх, і ніщо інше. Їх напруження, крики і мольби доказують, що вони обидва топилися; та ці не врятували їх та не помогли до урятовання. Так було з риболовами, і так є дійсно с нами. Наш човен розбитий. Він не є в спроможі вивезти нас із води смерти та осуду. Ми можемо напружуватись, кричати, молитись і трудитись — однак зістаємо в розбитому і тонучому човні. Наше положення тяжке, й ми не можемо його поліпшити. Ми мусимо увійти до спасаючого човна. Христос приготував совершенно і вічне спасення для погибаючих грішників, бо Бог нині приказує „усім людям” усюди каються і все находитись у Христі. (Діян. 13, 26-39. 17, 30-31).

Як лишень риболови всіли в рятующий човен, то вони узнали, що вони спасенні й радувались з цього. Скінчилась їх надія, мольба й бажання увійти в завітний човен. Вони були переконані, що з розбитого вони були забрані у неушкоджений човен. Та наколиб їх хтось запитав, чи спокійні вони за своє положення, то напевноб сказали обидва, що „так!”

Наше становище уподоблює становище рибаків. Христос звершив для нас спасення за посередництвом Своєї дорогоцінної крові й Він віддалив гріх; Він у повноті задосить учинив Божому й справедливому жаданню у відношенню гріха, відкриваючи всю Свою щедрю і превелику любов до грішників. Кожний віруючий в Нього оправданий від усіх гріхів — має мир з Богом, так, він стоїть у благодати Бо-

жій і хвалиться надією Його слави. (Рим. 5, 1-2). Він знає, що Христос вийшов у повноті на зустріч йому; що смерть і суд, які йому грозили, Христос поніс на його місці, та що тепер більше нічого не лишилося, як тільки радуватись благодаттю та дивитися на Його славу.

О хай же й ти, любий читачу, в цьому спасаючому човні знайдеш в Христі через віру вічний спокій та безпеку!

Окрім Нього, не числи нікого спасенним човном: ні добрі твої діла, ні твоя чемність, ні зовнішня чесність, ні релігійна особиста набожність, — не є тим рятунковим човном. Все те не веде тебе до тихої пристані супокою Божого, не провадить тебе до слави. Хто на власну заслугу покладає свою надію, той безумовно йде до погибелі. Ти повинен мати в серці Ісуса! Лиш в Ньому спасення, і Він просить тебе прийти до Нього.

Поспішиж чим скорше!

Л. Л.

Сім примірів покаяння

I. Грішниця і Симон фарисей. (Лук. 7, 36-56).

Грішниця в душевній своїй нужді спішить в дім фарисея Симона, як почувла, що там зможе увидіти Ісуса Спасителя. В своїм приниженню вона падає перед Ним і плаче гіркими сльозами покаяння, але фарисей Симон не знає тих її сліз покаяння. Він дійсно запросив Ісуса в свій дім, як гостя і як Спасителя. Ісус знає цю жінку, котра бажає від Нього прощення і спасення. Отже коли ця жінка відчула спасення від Ісуса, то і для него самого оправдання прийшло в той час, бо вони Його пізнали, як Спасителя. І ця жінка учула про вічне блаженство. Господь Ісус її сказав: „Оставляються гріхи твої. Віра твоя спасла тебе.”

II. Згорблена жінка. (Лук. 13, 11-13).

Як тяжко страждала ця жінка і була безпомічною, котра в день суботній отримала оздоровлення від вісімнадцять літньої своєї недуги. Ісус покликав її до себе таку, якою вона була. А вона згорблена стала перед Ісуса, а Ісус покликав, і рече їй: „Жінко, одзволилась еси від недуги твоєї.” І положив на ню руки і вона зараз виздоровіла і освободилась від власти сатани і прославляла Бога. Це виздоровлення мало за собою і благословенне покаяння цьої жінки.

III. Пропавший син. (Лук. 15, 11-24).

Життя молодшого сина було тяжким, будучи далеко від Вітця свого, бо йшов він шляхом погибелі. Але він по-

корився і навернувся від серця, визнаючи свій гріх перед своїм отцем, де знайшов милість в обняттях батька. Але старшій син противно, глядить зі слобою на свого брата і нерадий наверненням і прощенням вітця, а навіть не ввійшов в отцівський дім. Для старшого брата було неприємним, що молодший його брат одягнений в найкращу шату.

IV. Богач і Лазар. (Лук. 16, 19-31).

Лазар був розслабленим і бідним чоловіком, но вірним сином Авраама. Після довгого часу страждань, помер цей бідний і був перенесений ангелами на лоно Авраама, котрий лежав нищий у дверях богатиревого. Але для богача трудним було відчутти цьому бідакови, бо „Легше верблюдові кріз ушко голки пройти, ніж багатому в царство Боже ввійти.” Богач не хотів каятися і перейти через вузькі двері навернення і після смерти пробудився далеко від Бога відділений непереходимою пропастю.

V. Фарисей і митник. (Лук. 18, 10-14).

Фарисей возноситься в молитві, а митник з покорою кається. Фарисей в собі нічого не видить, а митник глибоко скорбить о своїх провинах і призиває Бога в поміч: „Боже, милостивий будь мені грішному.” І пішов в дім свій оправданий, а фарисей зі своєю святістю остався без оправдання.

VI. Петро і Юда. (Лук. 22, 1-62).

Оба вони три роки ходили з Ісусом Спасилелем, оба були його учениками. І оба впали в спокусу, та Петро зі сльезами кається, а Юда зі злобою і викидами сумління погибає, бо зрадив свого Учителя.

VII. Два розбійники на хресті. (Лук. 23, 32-43).

Оба вони були розбійниками і були осуджені на смерть. Оба були розіпняті за свою вину з Ісусом Христом Сином Божим. Ісус умер поміж двома розбійниками. Один лиходій наvertsється до Ісуса і просить від серця о прощення, а другий лиходій без прощення погибає. Первий взиває до Ісуса: „Спогадай мене Господи, як прийдеш у царство твоє”, а другий — хулив Його. Прийнятий лиходій почув великі і блаженні слова: „Сьогодні зо мною будеш у раю.”

I. Сохань

Упадок моралі

На основі статистичних даних, стверджено в послідних літах жахливе побільшення проступків і злочинів, як рабункових нападів, душогубст, крадіжей і т. п. Цей упадок охо-

пив усі кляси людей, а головно молодь. То сумне й страшне явище занепокоїло керуючі круги, котрі ломлять собі голови над причиною тої страшної язви, та не можуть її знайти.

Деж і в чім ту шукати причини? Хто ж є тим головним товчком до цієї деморалізації?

За причиною не треба далеко шукати, бо вона лежить у браці християнського приміру з боку родичів, та в недостатці домового виховання молоді. Цей індеферентизм, який при вихованню дітей володіє родичами, в котрих теж брак живої віри в Бога, втручує молодь у багно звироднілости. Це зовсім природна річ. Погане життя родичів псує в дитині почуття чесноти та добрі обичаї.

Той прискорений упадок може спинити лишень християнське й чесне виховання молоді на підставі Христової науки, бо без Бога нічого доброго не може бути. (Іоан. 15, 5). Бо коли дерево зачинає порохнявіти, то його овочі стратять добрий смак; будуть терпкі та гіркі. Так само мається з дітьми, котрі беруть приклад від своїх родичів, які вщепляють в дітей недовірство. Отже ж родичі, учительство, та катехети поносять вину за упадок моралі серед молоді, а то для того: що їх життя обсервоване молодю генерацією, не відповідає їхній науці. Ту грають ролю не пусті фрази, але чинне християнське життя, деб то не було: вдома, в школі чи поза школою.

Тому треба негайно та щиро взятися до виховання молоді на основі Христової євангелії, котру муситься вщипити в серце і в душу дитини, а тоді вкоротяться звірські поступовання людей. —

О давби Господь, щоби то якнайскорше світло Христової євангелії освітило широкі круги нашого народу, та привело його до Христових стіп. Бо лише Він є самотнім джерелом чесноти й святости. Там де Христос буде пробувати, там пічнеться нове життя, а всякий злочин та безбожність зникне не мов роса на сонці.

І. Маяк

Куток молоді

Горбатий свого горба не бачить, лише бачить горб ближнього.

„Чуже бачиш під лісом, свого не бачиш під носом.“ Часто буває і то дуже часто, що ми вмємо спостерігати уломність нашого ближнього, але закриваємо очі на власний гріх. Що ми змогли сказати о сліпім, котрий сміється зі свого зизоокого брата? — Але на нещастя, людина має при звичаєння до того аби вмішуватись в чужі речі і забуває на

пословицю: „Не пхай носа до чужих справ.” Або коли хочеш інших поправляти, то вперед розглянь добре себе чи поправи тобі не треба.

Люде, котрі найбільше чинять злого, тих метою є завше говорити зле про других. Критикуємо ближніх, а в ній захвалюємо власну зарозумілість, тим часом наша гордість росте і сама в собі роздуває вогонь. Нераз винуємо наших приятелів, за якісь проступки, котрі самі чинимо в тасмниці. Не одна людина в своїй глупоті судить, що є ліпшою від інших, тільки задля того, що хтось інший є гіршим; понижує ближнього в тій цілі аби підвишити себе самого. Який хосень буде нам з того, як будем розглядати діри в чужій одежі, а діри у власній одежі не зможемо залатати? Конечно, треба уникати розголошення чужих блудів, на наших приятелях і не дозволити собі на скоре осудження, коли про них не маємо певного свідоцтва. Хто гукає на осла, сам є ослом; хто з ближнього робить блазна, сам є блазном. Яким негарним обичаєм є осміювати ближніх, та забавлятися їх коштом! Як рівнож і жарти дуже скоро переходять на шкоду. Або шуткуємо коштом нашого брата, а тим завдаємо йому глибоку рану в серці. Над такими хвилинами треба завше розважити, чи жарт, котрий ми учинимо комусь бувби для нас милим. Бо ті, котрі язиком люблять дотикати чужу вражливість, ті мають самі тоненьку шкіру. Не чини нікому того, що тобі не миле; держи цю засаду, нікому не роби кривди — опісля даремні булиби твої сили до направи. Бувають люде скорі, що люблять посипати соли на чужі рани, але не бачать який би самі відчули біль. Особливо такі підіймають найбільше бучу, наколи їм хтось утне так — як то говорять: „трафила коса на камінь.” Не кладу натиску на це, щоб не напаминати братів, але напаминуючи їх даймо найщирійший доказ нашої приязні. Це належить чинити дуже ніжно, маючи на увазі тільки щиру любов Божу, бо в інший спосіб стратимо всю нашу приязнь до нього. Наколи хочемо учинити таку приятельську углугу, повинні ми найперше заглянути в глибину нашої душі, чи нема в нас тої самої вади. Бо коли хочемо вичистити пляму на білім полотні брудними пальцями, то противно побільшимо її. Найбільший чинимо блуд тоді, коли до ближнього відносимось з погордою та осмішуємо його слабість. Наш жарт повинен бути охороною для оборони, але не мечем, наражуючим ближніх. „Більше болю від язика ніж від меча.” Говорить стара приповідка, що рана завдана язиком є труднішою до згоєння ніж від меча. Далеко легче є забути відкритий напад ніж вимислений зі злом в тасмниці жарт, котрий ранить глибоко людське серце.

ДО МОЛОДІ...

„Пам'ятай про твого Твоця замолоду.“
(Екклез. 12, 1).

Поки ще не прийшли до тебе дні лихі
І літа старості не завитали,
Що сумно ти про них казатимеш „не довподоби це мені“
О, літа молоді мої! ви наче сон швиденько проминали.

І щож тоді? згадаєш ти, лиш пізно буде!
Бо ось до берега човен життя твій доплива
І думки радості вже гаснуть,
А в серці настає зима.

Отож поки ще молодий і сильний ти мій друже,
Поки ще серце не завяло — радість є ще в нім —
Прийди до Спася, мов до матері дитина,
Скажи Йому: „від нині хочу бути я твоїм.“

Життя своє — всю силу молоду,
Віддай Ісусові навів,
І другому сказати поспіши;
Що лиш в Христі, спасення знайде чоловік.

У зброю правди одягнися
Євангелії прапор в гору підійми,
Спіши погибших рятувати,
Про радість вічного спасення людям розкажи.

О, молодий друже! — не лякайся,
Що боротьба з лукавим на шляху.
В руки Спасителя віддайся
І цілим серцем вір Йому.

Він положив своє життя за тебе,
Тяжкі кайдани ворожі розірвав,
І щастя вічне в Господі на небі
Спаситель дати вірним обіцяв.

О юнацтво! ходимо разом — всі до праці,
Нам силу дасть Всевишній наш Творець.
В годину смутку буде утішати,
А в нагороду нам на небі готовий вже для нас вінець.

Марія Абрамович

З праці на ниві Божій.

З праці на Підкарпаттю.

Недавно у нашому селі Середниці була занедужала одна наближаюча до слова Божого сестра, котра пережила 60 років. Вона перед смертю зажадала бачитися з браттями і запросила, щоб її відвідати. І браття, щоби задосить учинити її бажанню і, рівнож волі Божій, зібралися до її дому. Перед своєю смертю вона заявила, що хоче аби її похоронили віруючі, а не піп. І рівнож визнала, що є спасенною Христом через Його святу кров; вірить, що напевно Христос її прийме до себе. По сих словах заснула в Господі, аж доки збудить її Христос, коли прийде по своїх. Хотяй було досить холодно, то на похорон прибули брати зі Станькови. Похорон розпочався о год. З пополудню. Словом служили брати С. Барна зі Станькови і місцевий М. Кеньо. Дорогоу йшли всі разом і співали духовні пісні. На кладовищу служив словом бр. С. Б. По похороні вернули всі до дому, де була померша і відбули зібрання.

Подібна подія мала місце зараз в короткім часі після першого похорону, де вже друга наближаючася до нас сестра, тільки що в розцвіті свого життя, бо прожила літ 29 і захворіла. Перед смертю в сльозах горячо молилася і дякувала за спасіння, котре Христос її дарував. В останніх хвилях свого життя вона закликувала всіх до Господа, що були пришли в останнє її зобачити. Були тут і невіруючі, котрих вона закликувала: „Люде, віруйте в Христа, в Його слова, бо погине на віки.“ І немовби читала Біблію, хоч читати не уміла. „Ідіть до тої радості, до котрої я йду, бо я бачу велику радість і світло. Мій Ісус бере мене не себе, до тої вічної радості.“ За тими словами скінчила свій земний шлях і відійшла у вічність, лишаючи двоє діточок сирітками і молодого мужа. На похорон запрошено братів зі Станькови і Войткови. Похорон розпочався в 2 год. пополудню. На похороні служили словом брати Ю. Кубрин і І. Підгорецький, де також прийшло багато слухачів. Над гробом служили словом ті самі брати. По похороні вернули домів, де мали зібрання і вечеру Господню.

М. Кеньо

„Пізнавайте духів чи від Бога вони“ (1 Йоан. 4, 1-3).

Моя мама занедужавши, зажадала сповіди, бо сусіди сказали, що прибув молодий єгомосьць і що ліпше сповідає ніж старий небіщик. Дня 27-5 ц. р. привіз добрий сусід „високо поважаного єгомосьця“ аби висповідав загублену

овечку, що була під впливом „нової віри.“ Ввійшовши священник до хати, зачинив двері і вікна. Поглянув по хаті і зобачив три вірші на стіні, що були написані зі св. Євангелія: перший Мат. 11, 28. другий Марка 1, 15, а третій 1 Кор. 11, 23. Задуманий батюшка не може прощення дати, бо бачить над постілю хорої Христові слова, котрі Він сказав: „Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, Я впокою вас.“ Тай задуманий священник встав позмавав тексти зі стіни і поклав під лавку, обернувши лицем до кухні. По тім вже був забезпечений, що може відпускати хорі гріхи, бо зняв з перед очей слова Ісуса Христа. При відході наказав сусідам, щоб занялися хрестом і хоругвами, коли хора пімре, бо я, яко пізнавшій правду, за тим не піду, по хрест і свічки. На вечірні зняв руки в гору і сказав, що заклинає всіх баптистів, що до року ні одного не зістане. (Бідний чоловік, вже не такі були і кидали анатели на віруючих, но вони слава Богу ще більше умножилися). Благодать Господа нашого Ісуса Христа з вами.

М. К.

слю

ПРИЗИВ

Йдіть по всьому сьвіту й проповідуйте Євангеліє усякому твориву. (Мар. 16, 15).

Брат, тобі життя не надармо дане,
 Оно без плода не може бути так,
 Трудися брате скільки сили стане,
 Господь наш хоче від тебе того Сам.

Щоб людям темним незнаючим Бога,
 Ти міг їх привести до Бога Творця.
 З тої темноти де вічна тревога,
 Дивись! як мучаться вони без кінця.

Дивись брате на країну свою,
 Як нарід бідний в темноті погибає.
 Він нарікає, проклинає судьбу,
 А як вийти з неї? він цього не знає.

Незнає Бога, незнає й любови,
 Незнає нарід про вічну надію,
 Незнає сили Христової крові,
 Незнає про одіж білу, як лелію.

Він гине в незнанню, гине в темноті,
 Мій брате скажи, що думаєш ти?
 Не підеш ти їм сказати о Христі,
 Щоб вийшли з тої муки-суєти?

О, брате, не жалуй себе ні труда,
 Спиши брате, неси світ Божий людям,
 То що ти робиш, робиш для Христа,
 Неси світ Божий брате й ворогам.

О, брате і сестро, прошу вас візміться,
 За діло Боже! — Чого вам ждати?
 На ниві Божій з любов'ю трудіться,
 Старайтесь до Бога кого привести.

Америка,

Пер. В. Колодій

Оголошення

Замовляйте українські Біблії малого формату, в гарній і м'якій шкіряній оправі, кешенькового формату, а також великі Біблії, котрі можете дістати на складі у М. Глива, Рава Руська, вул. Колійова.

Велика Біблія	5.— зл.
Біблія малого формату	5.— "
Біблія мал. кешонк. формату, в шкіряній оправі .	18.— "
Новий Завіт	2.— "
Псалтирі	0.20 гр.
Короткий підручник для студ. Біблії	0.50 "
Арфа, Харківського видання (наразі вичерпані) .	1.— зл.
Пісні Паломника	1.50 "
У слід за Христом	2.— "
Відступники (оповідання)	2.50 "
Серце людини	0.50 гр.

До замовлень проситься дочисляти кошта пересилки, замовлень без грошей не полагодується.

Всі замовлення просимо спрямовувати на адресу:
М. Ньува — Rawa-Ruska, ul. Kolejowa.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось інше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуючу адресу:
 W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

При журналі „Післанець Правди“ тепер працюють В. Перетятко і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуючу адресу: **W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.**

Передплату просимо керувати на адресу: **W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.**

Redaktor i wydawca Włodzimierz Gutsze.

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ”, (Йоана 14 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 7

Липень 1929 року

Рік 3

Сила слова Божого

Р. А. Торрей.

(Продовження).

Пер. В. П.

4. Дальше, слово Боже має силу очищати. В Єфес. 5, 25-26 читаємо: „Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив церкву, і себе видав за неї, щоб освятити її, очистивши купіллям води у слові.” Слово Боже має силу не лиш тільки зганяти з серця нечистоту, але і очищає внутрішнє життя. Коли хочети мати очищення внутрішнє вашого життя, ви повинні це життя часто очищати, приводячи його у взаємини зі словом Божим. Коли мешкаєте в місті, де повітря є занечищене димом і кіптем, то, виходячи на вулицю, ваши руки стануть забрудженими. Треба їх часто вимивати, щоб вони могли виглядати чистими. Всі ми живемо в зараженій атмосфері; цей світ переповнений усякою нечистотою. І так, як нам попадає повсякчасно стикатися з брудним світом, то ми можемо бути чистими тільки шляхом частого очищення словом Божим. Ви умиваєтесь водою кожного дня і на це зуживаєте досить много часу. Так само конечним щоденно пильно заглиблюватись у слово Боже, щоб збережи себе в чистоті. (Пс. 119, 9).

5. Відтак слово Боже має силу збудувувати. В Діян. 20, 32 читаємо: „А тепер передаю вас, брати, Богові і слову благодати Його, котрим може збудувати вас.” Тепер ми часто чуємо про витворення вдач. Слово Боже є найліпшим способом для витворення правильної вдачі. В 2 посл. апостола Петра 1, 5-6, маємо картину з сімох ступенів основи християнина. Сумно, що нині є так багато християн, котрі досягнули заледви перший ступень, а причина, що вони недбало відносилися до слова Божого. В першій посл. ап. Петра 2, 2 маємо ту саму думку, виражену в другій формі: „Яко-ж новорожені діти будьте жадні словесного чистого молока, щоб у ньому вирости на спасення.” Щоби рости мусимо мати здоровий і ситий покарм в подостатку. Одиноким духовним покармом, що містить у собі всі потрібні достатки для правдивого росту — це слово Боже. Христия-

нин не може рости, як повинен, без приватного, правдивого і достаточного кормлення себе словом Божим. Так само, як дитя не може правильно виростати без належного покарму.

6. Дальше, слово Боже має силу просвічувати. (Пс. 119, 130). Ці слова гідні найбільшої уваги. „Обявлене слово твоє просвічує, дає розуміння людям простодушним.” В Біблії міститься більше мудрости ніж у всій літературі всіх віків. Цей, хто вчиться з Біблії, коли він невчиться навіть ніякої іншої науки, більше осягне правдивої мудрости, — мудрости, котра послужить для вічності і для сучасности, мудрости так потрібної цьому гибнучому світові, мудрости, котрої прагнуть зголоднілі серця, ніж людина, що вчиться з інших книг, а погоржує Біблією. Людина, котра вчиться з Біблії і залишує всякі інші книги, буде мудрішою від того, хто вчиться з інших книг, а залишує Біблію. Людина, що вчиться з Біблії, зуміє розказати більше о тім, о чім треба говорити, чого умні забажають почути, ніж той хто зучає все інше, а забуває на найголовніше. Це потверджується многими прикладами церковної історії. Люде, котрі мали духовне значіння в історії і світі, подаюче великі реформи в доктринах і моральности, котрих другі чули і від котрих бажали вчитися, були це люди біблійні в повнім розумінні слова і в многих випадках вони мало що знали окрім Біблії. Я стрічався з чоловіками і жінками невченими, котрим школа цілком мало дала, за це вони добре знали свої Біблії. І я охотно сівби в їх ногах щоб почути мудрости з їхніх уст, ніж почавби слухати чоловіка, котрий дуже добре знавби філософію та всякі інші науки, а навіть теологію, та котрий не знає нічого о слові Божім. Чудова сила в словах апостола Павла до Тимотея (2 Тим. 3, 16-17): „Всяке писанне богодухновенне і корисне до науки, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб звершений був Божий чоловік, до всякого доброго діла готовий.”

7. Слово Боже має силу дати певність на вічне життя. В 1 посл. Йоан. 5, 13 читаємо: „Це написав я вам, віруючим в імя Сина Божого, щоб ви знали, що маєте життя вічне.” Значить, що певність життя вічного приходить з „написаного.” Приміром, що хтось-небудь не має певности в спасенню, то що має робити? Чи посовітуємо хай молиться, аж покіль він не получить його? Ні. Вкажіть йому на Йоан. 3, 36: „Хто вірує в Сина, той має вічне життя.” Держить такого на цім вершику покіль не переконається, що це є словом Божим і що він вірить в Сина, тому що Бог говорить: „Хто вірує в Сина, той має вічне життя.”

8. Слово Боже має силу дати мир нашому серцю. В Пс. 85, 9 читаємо: „Послухаю, що Господь Бог скаже:

обявить бо він мир народові своєму і вгодникам своїм." Многі нинішнього часу бажають мира і моляться о нім. Але привидивий мир походить від слова Божого. Є наприклад один вірш в Біблії, котрий, коли будем щоденно кормитися ним, покіль він не замешкає в нашім серці і заволодіє нами, навсегда прогонить від нас всякий страх і турботи. Це в посл. до Рим. 8, 28: „Знаємож, що любячим Бога, усе допомагає до доброго.” Ніщо не може діткнутися нас, що не булоб влучене в те „усе.” Коли ми дійсно вірим цім словам, то щоби не случилось з нами, наш мир не може бути нарушеним.

9. Слово Боже має силу витворити радість. Пророк Єремія говорить 15, 16: „Знайшов я слова твої і неначе зів їх і було слово твоє мені в радість і в веселощі серцю мойому.” І Христос сказав в єв. Иоан. 15, 11: „Се глаголю вам, щоб радощі мої пробували в вас, і щоб радощі ваші сповнились.” Тоді ясно, що ситість радости отримуємо через слово Боже. Нема радости на землі, котраб виходила з якого небудь жерела в цім світі, що моглабися порівнати з тою радістю, котра горить і сяє в серці людини, віруючої в Ісуса Христа, коли та людина кормиться словом Божим і приймає в серце при участі Святого Духа.

10. Терпіння, втіха і надія так само походять зі слова Божого. (Рим. 15, 4). „Скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіння з писання мали надію.”

11. В кінці слово Боже має силу зберечи людину від гріха і заблукання. (Діян. 20, 23-32). Апостол Павло перестерігав старших Єфеських від блудів, котрі можуть вкратися до них і на послідок поручає їх „Богові і слову благодати Його.” Те саме і в посланню до Тимотея, єпископу (служителю) тої церкви. Ап. Павло говорить: „Лукавіж люде та чарівники дійдуть до гіршого, зводячи та даючи себе зводити. Тиж пробувай у тому, чого навчено тебе, і що звірено тобі, відаючи, від кого навчивсь єси, і що з малку святе писання знаєш, котре може тебе вмудрити на спасення вірою в Христа Ісуса.” Хто пєвсякчасно кормиться словом Божим, той буде сильним устояти против всяких фальшивих наук нинішньої доби. Тільки неосторожність до слова Божого дозволить намножуватися стільки фальшивим наукам, котрі діявол своєю лукавою хитрістю зумів причіпити до церкви Христової. Слово Боже має силу зберігати не тільки від фальшивих наук, але і від гріха. В Пс. 119, 1 „Слово твоє заховав я в серці моім, щоб не согрішати проти тебе.” Людина, котра щоденно кормиться словом Божим буде сильною встояти против всяких спокус діявольських. Всякий раз, коли ми є неосторожними в читанню слова Божого, ми лишаємо вільний прохід, котрим діявол напевно ввійде в серце

наше і в життя наше. Сам Син Божий проганяв і поборовав спокуси диявольські Св. Писанням. На всяку спокусу Він відповідав: „написано.” Мат. 4, 4-7. Діявол відходив від Ісуса побідженим.

Отож з висказаного вповні видимо, що перший крок для отримання повної сили для християнського служення і в служенні Богові є студійовання слова Божого. Коли наша Біблія є в поневіренню, то сили мати не можемо. На жаль та що пишуть про ту силу і говорять в духовних зібраннях є великий недостаток. Вказують на працю Св. Духа, а про знаряд, котрим він працює, забувають. На послідню остається переходячий запал і діяльність, та відсутствує сталий ріст в силі пожиточности. Ми не можемо отримати сили і піддержувати її в нашім життї, коли не будемо часто і глибоко вдумуватися в слово Боже. Щоб наше листя не вянуло, і що ми творимо мало успіх, треба, щоби „в законі Господа любитися і розмишляти о законі його день і ніч” (Пс. 1, 2-3). Аджеж для нашого духовного лінивства буде дуже присмним піти на зібрання і просити про повнення Духом Святим, ніж день за днем, місяць за місяцем і рік за роком поглиблятися в слово Боже і вчитися з нього. „Сповнення Духом Святим”, котре не піддержується повсякчасним студійованям слова Божого буде нецупким. Мусимо пам'ятати, що здобутки, котрі в однім місці ап. Павло залічує „сповняйте себе Духом” (Єфес. 5, 18-22), він приписує в другім місце „слово Христове нехай вселяється в вас” (Кол. 3, 16-18). Очевидячки, апост. Павло не розумів сповнення Духом Святим без глибокого і повсякчасного думання про слово Боже. Приводячи все в одно говорю, що хто хоче отримати і мати повну силу в християнськїм життї і в служеннї Богові, повинен часто кормити словом Божим.

(Далі буде)

Цей реферат був виголошений через бр. В. Гутшого на загальних зборах Тов. Взаїм. Пом. Балт. відбут. 26-28/V. 29 в Берестю.

Співробітники Божі

„Бо ми Божі помічники” (1 Кор. 3, 9).

Чудові є думки й пляни Божі, та як часто вони розходяться із людським поняттям! Тому то, щоби можна спасти людину благодаттю з гори, подобалося Йому „очоловічитись.” „Умалив себе, прийнявши від слуги, бувши в подобію чоловічому” (Филип. 2, 7), а це длятого, щоби набли-

зитись до нас, та подати нам руку, щоби витягнути нас із грязного болота, в якому через свою вину ми в тому опинилися. Полишивши на боці думку про 12 легіонів ангелів (Мат. 26, 53), Христос закінчує свою божественну службу смертю на хресті, збажючи сповнити волю Божу й відсуваючи все це, що змушувалоб людську особистість в її зносінах із Всевишнім.

Така є дорога Божа й дорога Христа. Людське спасення через зміну лишень „зовнішних умов” чи форм, Христос відкидає. Таку думку Він зачислює до діавольського натяку, та в корені таку нищить. (Мат. 4, 8-10). За це Він апелює до цілого людства. З числа галилейських рибалок Він на початок вибирає 12 а відтак 70 мужчин, людей малокультурних і по думці книжників не вчених та простих (Діян. 4, 13), но задовольючих Божій умові праці, маючи фах, роблячи їх „ловцями людей.” Через цих людей Він довершив великого діла й побідив.

Але всі ті святі герої полягли на полі праці й борні, одні на хресті, другі від меча, й щож сталося? Дух Святий наповняє серця вірних, доповнює проріділі ряди, а робітники йдуть і йдуть. Так само продовжується до наших часів. Свідки Божої благодати мовчати не можуть. Серце палає від любови, віра піддає їх Богові, надія підносить їхню діяльність, „бо від переповні серця уста промовляють” (Мат. 12, 34). Справді, не збагнуті є думки Божі. Він не дивиться на походження, на поверховність, виховання ні на образованність. Він не числиться з „прийнятою благодатію”, та кожний хто відзивається на Його клич, стається Його слугою та співробітником. До цього великого покликання Святий Дух і нас зачислив. Звідси випливає те, що Бог для пожитку людей працює при помочі чоловіка, й що на кожного покликаного до праці вкладає великий обовязок і відповідальність.

Не зашкодить те, щож побалакати про цю працю, котра припала на нашу долю. В уяві людей слуги Божі нерідко стаються спасителями, обовязанними замінити ту на землі умершого, воскресшого й вознісшогося Христа. Такий погляд не має під собою євангельських основ. Не спасати, лиш благовістити спасення ми покликані. До дарованого нам Христом спасення, ми нічого не можемо й не сміємо додати, наколи не хочемо понижати Того, Котрий Один „постраждав за гріхи наші.” „Один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос, що дав себе на викуп за всіх” (1 Тим. 2, 5-6).

Другий фальшивий погляд вкрався поміж віруючих відносно нашого завдання, нібито нам тут на землі доручено жити так, як жили колись віруючі в Єрусалимі, де „в недостатку ніхто між ними не був; хто бо був властителем зе-

мель або домів, ті, продавши, приносили гроші за продане, та й клали у ногах апостолів" (Діян. 4, 34-35). Близькорукість числиться з тим, що конечним є поступити по цьому приміру, й у тій хвилині настане любов і однодушність. Я особисто мало що не є противником християнської комуні, однак, мушу підкреслити, що не в цьому наше перворядне завдання. А це дякуючи цій комуні, Єрусалимська церква пережила тяжкі огірчення. Мало цього, — а то й забула, що остання і то основна заповідь Христа не говорить: „Ідїть по всьому світу й основуйте християнські комуні”, та звучить: „Ідїть по всьому світу й проповідуйте євангеліє усякому твориву” (Марк. 16, 15).

Від цієї думки Господь ані на мінуту не відступив, а коли Єрусалимська церква зачалася ооставати в Єрусалимі на довше як було треба, й віруючі „що дня пробували одностайно в церкві і ломаючи по домах хліб, приймали харч в радости й простоті серця” на шкоду свого важного обовязку, Господь допускає гонення, котре примусило йти тих, котрі до цих пор, як і декотрі наші брати, в своїх обовязках достаточо не розумілись.

Наколи Господь нас вибрав із сітей чи вязів, то на це в першу чергу; а щоби то установлене загальне апостольство на Його приказ йшло й проповідувало Євангелію. Представник цієї „багатої благодати”, не сповняющий цієї умови, — є нічим; кожний служачий та ідучий — є сотрудник Божий.

Застановляючись подрїбно над даним нам Господом дорученням, ми чуємо передусім: „Ідїть!” Це не легка праця. Треба оставити цю працю до котрої привик, а може з запалом привязався. Треба в декотрих випадках, лишити вдома, „або братів, або сестер, або батька, або матір, або жінку, або дітей, або поля” (Мат. 19, 29), а навіть професію і заробіток, котрий є підставою нашої егзистенції. Маючи це все за собою, ми обовязані спрямуватися до наших ближніх, кривних, сусідів, односельчан, співгорожан, та других племен і т. д. Не всі прийдуть до наших домів, а тимбільше не всі прийдуть до наших зборів на зібрання, і для того сказано: „Ідїть!” Ідїть до них на роздорїжжя, шукайте їх по вулицях і переулках міст. Коли ми не могли прийти до Бога, то Він в особі Ісуса прийшов до нас. Наколи люди не хотять до нас прийти, то ми обовязані наблизитися до них. А при цьому ми повинні ходити й не оставатися на одному місцю, хотяй це буде звязане з задержанням. Не жалуйте своїх сил проповідувати Євангеліє, а також не бійтеся перешкод. Хто пожалує 25 сотиків на трамваєвий білет для віднайденя погибаючої душі, або для накормлення голодного, вдови або сироти, той „не спосібний до Царства Божого.”

На другому місці сказано: „Проповідуйте євангеліє.” Світ потребує веселої новини, а не нового ярма, котре де-

котрі бажають вложити на шию учеників (Діян. 15, 10). „Ярмо моє любе, а тягар мій легкий”, говорить Христос і це ясно повинно засвідчати, як наше серце, так і наша проповідь. Радість спасення в Христі повинна розповсюджуватися від нас так, як поступенна пожежа від киненого сірника. Але буде наше змагання безхосенним, наколи ми під тягарем свого хреста будемо скрипіти, немов заржавілі двері. Тепер є багато новозавітних книжників, котрі своїми постановами бажають додати до радісної новини, не радісну тінь, людських видумок. Про них можна сміло сказати: „Проводирі сліпі, що відііджуєте комара, верблюда-ж глитаєте” (Мат. 23, 24). Та з другої сторони є і такі, для котрих радісна новина — є легковажною новиною, яка не приводить людей до покаяння й ослаблює людей у їх грісі. Гріховність людської природи, особистість Христа та Його хрестний подвиг, божественна сторона Його природи (Його любов і потуга), а людська Його сторона (Його симпатія і співчуття до нас людей), закон і благодать, все це в дусі любови й тиxости повинно переливатися від нас в людські серця, а тоді наші змагання будуть недаремні.

Згідно зі ст. 19-20 28 гол. єван. Маттея за проповіддю наступає хрещення.

Занурення людини на знак його смерти для гріха та світа й воскресення до нового життя, віддаючої себе до диспозиції Бога-Отця, Сина й Духа Святого єсть нелегким завданням, вимагаючим бачної уваги над питанням, яке ми християнство зацепим. Отжеж у цьому ми стаємося співробітниками Божими, а для того не можемо поділяти тої легковажности відносно св. хрещення, котре постановилося посеред ріжнородних ревнителів „отцівських передань.” Бог нічого не робить у своїй мудрости, Він не говорить „на вітер.” А для того огірчують Божу премудрість і величять ті, котрі християнське хрещення привели до рівення операції, переведеній до записання немовляти в метрикальну книгу.

Однаковож на цю тему розводитися не хочемо, а лучше застановимося на четвертій заповіді Христовій приказуючій учити віруючих і хрещених по вірі християн, заховувати все то, що Христос ім і нам заповів. Після поняття многих навернених, з хвилини навернення чи новонародження, вони завше числятьс я вже за „повнолітних”, наколи можна так виразитися, християн. Учити їх вже не потрібно, бо вони вже самі все знають. Проповідник, для чого існує? Хиба гроші одержусь. Вониб не гірше від нього, коли й не лучше, могли працювати. —

(Далі буде).

З моєї подорожі до Канади

Виїжджаючи з дому до Канади було мені дуже сумно роставатися з тими всіма, з котрими я спільно радувався, а найбільше з братами і сестрами по вірі, де ми часто разом переживали такі радісні зібрання, що нам було жалко розходитися. Нераз треба було переносити тягар і смуток від світа, та з другої сторони було радісно це, що ми бачили, що слова Христові сповняються.

При моїм відїзді зібралися браття і сестри на прощальне зібрання, де всі разом заносили молитви до Господа о благословенство для моєї подорожі. Всі зі сльозами в очах прощалися зі мною дня 12 лют. ц. р.

Приїхавши до Львова я знову мав спосібність бути разом з дітьми Божими, де зараз працює брат Чаплік. Ми і тут всі разом славили нашого Господа. Бр. Чаплік дав мені деякі поради, котрі мені в дорозі придалися. Рівнож дав мені адресу до бр. Спалка в Варшаві, де я також мав бажання вступити, та не міг з причини, що потяги були стримані великим снігом. Отже зараз я відїхав прямо до порту в Антверпії, Бельгія. Ідучи, я не стрівув ні одного віруючого чоловіка, з чого було мені дуже сумно.

В порті треба було чекати вісім днів, а по вісьмох днях треба було зайняти місце на „шифі.” Многі з емігрантів приготувлялися з ріжними алькогольними напитками, бо мовляв цього конечно потреба на пароплаві для апетиту. І мене питали: а ти собі не купиш, чи грошей шкодуєш? Я їм розказував, що це за лікарство і до чого воно доводить, бо сам перед двома роками це лікарство заживав, але вони однако не хотіли слухати. Отже зобачимо до чого довело. Ще в порті вже почали уживати це лікарство аж до того, що почали добувати свої ножі тай нарешті поліція явилась і декотрих задержала і увязнила. Ось до чого доводить алькоголь.

Дня 28/2 всіли до пароходу „Метегам”, де можна було стрінуту багато ріжних людей. Я мав нагоду оповідати їм про Христа. Були тут такі, що слухали, а інші не хотіли слухати тай ще говорили, що Бога нема, а Біблії ненавиділи і казали, що її хиба на воду пустити і тебе разом з нею. Ах, скільки та свята книга має ворогів! Відтак другі говорили, що то все за доляри. „Вони приходили і до нашого села намовляти людей і давали свої книжки, але наш піп нам сказав, які то люди і, що то за доляри, то ми їм добре дали, що вже більше до нас не прийдуть.” А треті знов говорили, що це неправда, бо колиб давали доляри, то не треба булоб їхати до Канади. Я про віруючих знаю, я був на їх богослуженню і за це, що попи говорять я нічого не чув, то попи так брешуть, бо бояться, щоби всі

люде такими не сталися, стратилиб той зиск, що мають. І так довший час на цю тему розмовляли.

Була неділя. Всі люде проходжувались, бо був гарний день і ту-то-там снувались люде немов би чогось шукали, інші в карти грали, а інші здавалося як би за чимось смуткували, а я собі читаю Біблію, еван. св. Марк. 6, 45-51, як ученики їхали човном по морю, як зірвалася буря і я собі тепер добре уявив, той страх. І як Господь Ісус ішов до них по воді і усмирив бурю. Я тут відчув радість в серцю і згадав, що Церква Христова є подібна до тої лодки, а світ цей є подібний до моря. Нараз чую спів. І всі стали сходитись і обступили співаючих, що не можна було бачити хто співає. Співаючі сиділи на лавці, а мені мельодія знакома з Гуслів, та слів не розумію, по німецьки. По скінченню пісні слухаючі почали плескати руками, а мене дуже цікавить, що це за одні і питаю: з відкіль ви? Вони сказали: „Ми баптисти з Росії з німецької кольонії.” Були тут браття і сестри, як російські так і німецькі. Вже маю компанію. І так ми спільно радувалися, що дня сходилися і разом співали і молились, а Господь нас благословив. Так разом заїхали аж до Канади.

В порті Сан Джан, привітав нас один старенький брат, вже сивий, котрий емігрантам роздавав поодинокі євангелії і кожному емігрантові хотів щось сказати і дати добру пораду.

І так ми прибули до Вінніпегу, а там мусіли розлучитись дня 15-3, і кожний поїхав в свою сторону.

І тут я чуюся щасливим, бо маю спосібність бути на зборах дітей Божих, котрі недавно почали збиратися, де працюють брати: Долінський з Вільок М. і М. Фіс з Карпат. В неділю 7 квітня відбулося дуже радісне зібрання, де нас було зібраних 25 осіб. На зібранню можна було замітити багато сльоз радости. По зібранню бр. Долінський запитав, де зберемось на другу неділю, то піднеслися голоси: до мене... до мене. Слава Всевишньому, що темрява переходить, а світло правдиве вже світить (1 Іоан. 2, 8).

Дорогий читачу, чи в тебе є це світло?

С. Ярчак

Ганебна п'яцька оргія під церковцею на Волині

Під повищим заголовком приносить таку обридливу вістку краківський „Іль. Курієр Ц.” з дня 24/5 29 р. 139, котра викликає огиду та слушне обурення кожної людини, яка ще має хочай трохи морального почуття супроти Бога й релігійности. Повищу допись в дослівному переводі о тут подаємо, а це:

У провідну неділю є звичай у православних по великодних святах йти з молитвою на кладовище. Цего року 12 травня (мая) в селі Плїсці крем'янецького повіту також ходив православний священник Божкевич Антін по кладовищі й над кожним гробом відмовляв молитву, причому після звичаю й місцевої традиції, збирав булки, писанки й гроші.

По скінченню молитви духовник зібрав членів церковного брацтва та запровадив під церкву, де розставлено столи з горілкою та закусками. Ту почалася гидка забава, яка протягнулася від години 16-тої до пізної ночі. Тож понапивалися до того степені, що одні позасипляли під церквою і ночували до ранку, а інші знову по пьяному вигукували, а ще інші ледви держались на ногах — завели колотнечу.

В цьомуж часі недалеко на оболоню прогулювалася сільська шкільна молодь, дивлячись на згіршуючий примір старших, як із святині зробилося коршму та понижується посвячене місце.

— — — — —

Чи ж нема вже яких приписів або уставів, якаб задержала подібні коршемні п'яцтва на відкритому публичному місці? А тим більше біля святині?

Справді нам сумно чути такі страшні події, котрі свідчать про великий упадок духовенства, котре має світити приміром для цілого народу, а тимчасом веде нещасливий нарід у багно деморалізації. Таких випадків маємо сотки й тисячі не лиш між православним, але й між римським і уніяцьким духовенством.

М. Л.

Куток молоді

При зборі в Раві Руській є гурток діточок, котрі сходяться кожної неділі на свої діточі зібрання. Мусимо зазначити, що діточки наші рівнож потребуєть духовного покарму, щоби вони могли виростати і статись добрими і вірними христіянами. Діточки повинні мати свої відповідні зібрання, деб вони кормилися наукою Христовою. Вони по-

винні мати перше місце, бо деревце погинається тоді, коли воно ще молоде і можеється подати.

Кожної неділі, по звичайнім зібранню для дорослих, збираються діточки на свої зібрання. Варто звернути нашу увагу на ці молоденькі і невинні серця, як вони спішать на ці зібрання. Зібраннями завідує сестра М. Перетятко, котра їм розкажує про біблійну історію, про великих мужів Божих та інші потрібні для діточок науки. Вони рівнож виучують на память вірші, співають пісні і моляться. Господь благословляє свою працю між діточками.

Дня 20 травня ц. р. діточки відбували своє спеціальне зібрання, де вони мали свою програму. Після програми мали також вечеру любви, де вони дуже радувались.

Хай Господь благословить працю між діточками в наших зборах, щоб кожний збір не залишив так важкої праці, як діточки і взагалі вся молодь. Просимо о молитви в праці.

М. П.

З праці на ниві Божій.

Дня 13 червня ц. р. відбулося велике і радісне зібрання при зборі в селі Каменці Миляво, де мало місце вінчання двох пар після науки святої Євангелії. На це велике зібрання були запрошені брати і сестри з різних зборів, котрі прибули вже раненько в назначений день. Були тут гості наші зі слідуєчих зборів: хор з Грибович, хор з Рави Руської, хор сестер з Гійча, брати і сестри з Куляви, Кольонії, Вільок М., Забір'я і Перемишля. Словом служили браття з різних зборів. Зібрання з браку місця на селі відбулося на подвір'ю, а промовляючи слово Боже містилися на ганку. Господь благословив Свою працю, за що Йому слава.

Дня 23 червня ц. р. відбулося св. хрещення по вірі в Господа Ісуса, коло села Кмичина з сіл Телєтина і Вишнева, пов. Томашівського. Господь благословив дітей своїх в Його праці. Зібрання відбулося на березі коло ставу. Брати і сестри зійшлися з різних зборів, котрі, ідучи дорогою до назначеного місця, співали духовні пісні на славу Божу. Прибуло сюди рівнож багато гостей, котрі прибули аби подивитися, а інші знов, щоб почути слово Боже. Зібрання відбувалося перед хрещенням і по хрещенню. Брат Д. Ковалик розпочав зібрання читанням слова Божого з єван. св. Мат. 3, 5-10. Опісля слово забрав брат Влох, з Рави Руської, котрий промовляв в польськїм язюку. Перед хрещенням забрав слово бр. Перетятко, читаючи слово Боже з єван. св. Мат. 3, 13-17, котрий зясував значіння хрещення. По проповіді 5 осіб, ввійшовши до води, визнали Ісуса, як свого Спасителя. Хрещення уділяв бр. В. П. По хрещенню продовжили свідоцтва бр. бр. Шльома з Угнова, Влох і Д. Ковалик закінчив. Опісля відправилися браття і сестри до села Вишнева, де відбули прийняття нових членів і була вечера Господня.

Рівнож в селі Тилєтині малисьмо похорон маленької дитини, котру Господь забрав до себе. І цей примір показує нам, що всі ми є як цвір на траві. Похорон відбувся гарно. Слово Боже було перечитане з єван. Иоан. 19, 3-16, бр. Д. Коваликом. Слухачів прибуло багато, щоб зобачити, як без попа хоронять. Ми рівнож співали духовні пісні з Гулїв і славили Господа. Дорогі браття, прошу від імени Ісуса молитися за нас, бо я вірю, що Господь почує молитви і нам дальше допоможе. Д. К.

З праці на Підкарпаттю.

В селі Лісковатім помер молодий брат, котрий від довшого часу був хорій. Через цього брата власне слово Боже

в тім селі почалось проповідувати. Вся громада тішилася, що противник помер і всі були цікаві знати, де і хто його похоронить, бо всі майже змовилися, щоб на цвинтар не впустити небіщика. Надвійт в цім селі накликував людей, щоб не піднимали буч, як рівнож і постерунковий перестерігав людей, але вони таки були вперті. Отже аж на староство Добромільське і комендант поліції прибув на місце і-загрозив громаді, забезпечуючи спокій. На похорон прибули браття і сестри з Войткови і Середниці. Похорон розпочався піснею: „Я нове небо і землю”, а опісля бр. М. К. прочитав слово Боже з 1 Пос. до Солонян 5, 1-4 і промовив на тему: „День Господній.” Відтак місцевий брат С. Б. прочитав слово Боже з єван. Йоан. 14, 1-4 о приготуванні місці для вірних і з Ісаї 38, 10-12, а відтак відправились на кладовище, співаючи пісню: „Вітчизна моя в небесах.” На кладовищі вже нас чекала громада людей, між котрими можна було замітити, як деякі сміялися, другі різно виговорювали, а інші хулили Бога. При гробі бр. М. К. перечитав слово Боже з 1 Сол. 4, 14-16 і говорив на тему: „Не вічно в гробі лишиться чоловік.” Тут пісень не співали, тому що противилась сторона противників. По похороні вернули до хати небіщика, де також прибули гості і ще улаштували зібрання і в Господі розійшлись домів. Моліться за працю на Підкарпаттю. М. К.

Озерянка, Галичина.

Дорогі в Господі браття і сестри.

Вже майже цілих вісім літ, як Господь привів мене сюди в Галичину для духовної роботи. Через всі ці літа в силі можливості голосилось спасення Господа нашого Ісуса Христа. І Він збільшив свою Церков на стільки, що нам стало тісно. Слово Боже розпосторилось на всі брки. Збір наш росте. А ще наоколо нас тисячі блукають і шукають спасення. Ми раді допомогти їм, тільки руки наші є закороткі, щоби всіх обняти і привести до Христа. Конче потрібний дім молитви. А щоби спромогтись на вибудовання дому, ми є заслабі. Округ наш складається з кількох родин, а більшість членів неспроможних. В окремоти багато є молодих людей невіруючих родичів. Місцеві браття рішили на початок зі свого бідного господарства, відриваючи від свої дорогої сімї той насущний, котрого не мають подостатком, бажаючи бути учасниками в ділі Божім в будові молитвенного дому. Надіємось, що Господь не заста-

вить нас — збудить серця читаючі це, котрі своїми молитвами і срествами матеріяльними поможуть нам.

Дорогі браття і сестри! від імени Господа просимо в а отозватись на це благе і святе діло вашими матеріяльними срествами і молитвами.

Подумайте глибоко о цім ділі, і кому дорогий Христос

Громада Хр. Б. в Озерянці.

(Увага: На цій карточці недостає 1/4 членів).

і Його св. діло, покажіть на ділі вашу взаїмну братську любов в Ісусі Христі, принявши участь в ділі будови молитвенного дому, де би ми свобідно могли хвалити нашого Спасителя і молитися один за другим.

Просимо жертви спрямовувати на адресу будівничого комітету (в поручених листах): Iwan H. Semenyua, Jezierzanka, poczta Zarudzie, k. Zborowa. Galicia — POLAND.

Комітет будови:

Проп. Іван Семенина.

Пис. Михайло Суда.

Скарб. Танас Семенина.

Горячий заклик о молитви про братів баптистів в Росії і на Україні.

Виконавчий комітет Всесвітнього Баптиського Об'єднання, який був скликаний в Детроїт, Америка, закликає всіх баптистів з усіх рас і язиків та усіх тих, що люблять релігійну свободу, по цілому світові, занести спільні молитви за своїх співвизнавців в Росії і на Україні і за всіх тих, хто, в цім двацятім століттю, лишений релігійної свободи і виставлені, як негідні на переслідування, тільки задля того, що вони остаються вірними своєму сумлінню і Господеви.

Іван Макнеїлл, презес.

Я. Г. Рушбрук, гол. секр.

Кліфтон Д. Грай, гон. пом. секр.

слю

До читачів „Післанця Правди.”

Ми вже свого часу зверталися до наших шановних читачів „Післанця Правди” о вирівнання передплати за біжучий рік. Ми є змушені напігнути ще раз всякого, хто тільки отримує наш журнал про вирівнання своєї залежності, тому, що всякий знає, що видавати подібний журнал, потягає за собою великі розходи. А навіть булоб гріхом отримувати часопис, а передплату задержати. Рим. 13, 8. Всякий повинен нести свій тягар.

При тім наш журнал хочемо видавати в побільшенім форматі, як вже й попередні числа зявилися, а з тим і розходи увеличились. Отже коли хочемо видіти його в такім обширнім об'ємі, то проситься о щире попєртя в його видавництві.

Післанця Правди многі отримують безплатно, з причини недостатків в їх засобах, котрим й не хотілиб відмовити, отже хтоб хотів допомочити таким своїми вільними датками і кого Господь до цього наклонює, то будемо за це вдячними. Браття і сестри, читайте самі і поширюйте свого журналу, а тим причинитесь в його видавництві.

Від видавництва.

ПРОСЬБА: Одна сестра просить молитви до Господа про її здоровля.

Р і ж н е

ЖАХ МЕХАНІЗАЦІЇ КУЛЬТУРИ Й УПАДОК ІДЕАЛІЗМУ.

Ми є свідками жахливої механізації світу. Світова війна дала світові страшний примір перемоги матерії над духом та брутальної сили над ідеалом. Люде не пробовали взаїмно себе переконати про належність своїх прав і претенсій, але відкинули всякі культурні диспути, а судьбу культури передали виключно силі п'ястука. Намножилося багато диктатур фізичної сили. Брак апостольської ідеї, а люде боронять своїх переконань брутальною силою, заборонюючи мати інші переконання при допомозі палок, каменя і п'ястуків, а де цього замало, при допомозі багнетів, скорострілів і штилетів. От, така то запурука сучасної цивілізації.

Механізація сучасної культури має місце в католицьких країнах. В конкордаті, який зістав заключений між папою, а Муссолінім, папа собі застеріг, щоб на будуче не було цього, що перед тим, кат.: — „все що є суперечне зі святим характером Риму, було через італійський уряд недопущене та на все заказане.” Отжеж наразі, як наслідок конкордату узнано, що Армія Спасення стоїть в суперечности зі святим характером Риму, котра з Італії зістала випрошеною. Італійські Євангелики жахаються, що це є лише початок.

В Неаполі, Mrg. Galimberti, генеральний вікарій, гостро виступає проти „Підступної пропаганди різних протестантських віроісповідань”, накликаючи духовенство, щоби остерігало вірних перед прийманням яких небуть летючок роздаваних по вулицях, та щоби вірні не користали зі жадних „облудних добродійств” сектантів. Але ще дальше в цьому напрямку пішов бельзінський парох, котрий в урядовім часописі „Foglio Officiale” накликає до нищення усіх євангельських Біблії та іншої літератури виданої через євангеликів. Таку літературу належить збирати разом з романтичною літературою, — та віддавати її парохові Don Prada, або відразу нищити. Хто в такий спосіб знищить найбільше євангельської літератури, одержить средства на відбуття паломництва до Lourdes. Дальші нагороди це різна католицька література. „Gazeta Ticinese” (Lugano) протестує проти такого дикого нарушення віроісповідного спокою навіть в культурній та спокійній Швейцарії. —

„Євполь“

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ”, (Йоана 14 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 8

Серпень 1929 року

Рік 3

„Прослідіть Писання”

(Йоана 5, 39).

Із повищою пропозицією, а навіть приказом звернувся Великий Учитель Христос у єрусалимській церкві до своїх противників, котрі шукали способу та нагоди як би Його вбити.

Наколи приглянемося тим цінним словам Спасителя, зараз побачимо Його велике змагання до найвищої цілі, котру в коротких словах подав до переконання своїх противників. На первий зір ока, цей вірш ділиться на три ріжнородні частини, а се: 1) „Прослідіть писання”, 2) „Бо ви думаете (через них — писання) в них життя вічне мати” і 3) „И ті (св. писання) свідкують про мене.” —

Отжеж вступаючи до праці на ниві Божій, я звернув особливу увагу на повищі слова висказані Христом. Однак насувається питання: чи ті слова відносяться й до нас християн, чи може лишень були спрямовані до Христових противників, які хотіли Його вбити?

На це маємо відповідь із Св. Письма, що ті слова „написані для нас” (Рим. 15, 4. 1 Кор. 10, 11). Наколі ці слова відносяться і до нас живучих у двацятomu століттю, то ми мусимо до них віднести відповідно Христовому бажанню.

На первому місцю сказано: „Прослідіть.” Як це треба розуміти? Чи прочитати та запам'ятати те, де й що міститься написано, щоби в разі потреби знати де що знайти, чи ту щось іншого Христос вимагає? Ні! Ту Христос не має на думці вправ памяти, але Він про щось іншого думав. На доказ цього, маємо наглядний докір Христа спрямований до письменників, котрі дуже добре Святе Письмо, як богослови — знали, а однак Христос докоряє їм, що вони не знають Святого Письма, кажучи: „Помиляєтесь ви (блудите), не знаючи Писання, ані волі Божої” (Мат. 22, 29).

Отжеж Христові не ходило о знання літери, але о переконання, що Св. Письмо є незмінною правдою. Прослі-

дити Писання це значить: переконатися в його божественности, та розуміти його духа, а не мертво літеру. —

Оскільки жидівські священники були знали Біблію духово, а не літерально, ніколиб не осудили Христа на смерть.

Прослідити Писання значить: зрозуміти його зміст, як каже Христос: „Бо ви думаєте в них життя вічне мати.“ По словам Христовим бачимо, що ті, котрі просліджують Св. Письмо, та розуміють його духа, через него мають „життя вічне.“ Тут бачимо, що кожна людина, котра правдиво просліджує слово Боже, зараз його слухає, наvertsється до Бога, а відтак має вічне життя.

Тому кожний віруючий християнин хай просліджує Святе Письмо, не так, як це просліджують католицькі чи православні богослови, котрі Біблію студіюють лише з одної сторони, т. є. як вона написана, а не що в ній написано. А який з цього результат мають? „Завсіди вчаться, та й ніколи до зрозуміння правди не можуть прийти“ (2 Тим. 3, 7).

Чому-ж нам треба просліджувати „Писання“, чи це є конечним? На це відповідь: Безумовно, необхідно треба кожному й завше просліджувати, а це тому: 1) Щоби життя вічне мати, 2) Щоби знати нам всесторонно любов Христа, понеже Святе Письмо свідкує про Спасителя. Воно описує нам Його любов, справедливість, святість, доброту, покору, тихість, та всю Його божественну натуру, яка нам потрібна в туземському життю.

Хто не просліджує Писання, не знає самотнього Спасителя Христа, а хто не знає Христа, не має спасення. (Діян. 4, 12). Хто не знає Св. Письма, той не знає як Йому служити, та не може мати найменшого поняття про Христову науку, та Його моральні вимоги.

Отже візьмім ті слова Христові до наших сердець, та завше не лишень читаймо, але просліджуймо Писання, а воно нас буде хоронити перед мертвечиною, та зблизить нас до Бога; поглибить у знанню Христа та Його правди, до чого хай Всевишній кожному з окрема допоможе.

Н. А. Гелета

Радуйтеся . . .

„Радуйтеся завжди в Госооді, і знов кажу: радуйтеся“ (Фил. 4, 4).

Дорогі друзі! Зверніть вашу увагу на вище указаний вірш з Послання до Филипян. Які це гарні слова „радуйтеся.“ Радість для серця людини є то, що ярке сонце на

безоблачним синім небі, після темноти, дощу і слоти — то саме, що гарне літо після зимних морозів. Радість є даром Божим. (Еккл. 3, 13).

Радість буває різна. Є люди, котрі радуються, коли ближньому зроблять яке небудь зло і пакість і тим вони радуються, що вони є готові те саме повторяти кожний день. Їх ані трошки це не смутить, що чоловік обливається сльозами та вправ в скрайну нужду, або захворів, або що з ним случилось по їх вині взагалі що небудь злиденного.

Многі з людей находять радість в танцях, при картах, а особливо при п'янстві, в цім гидкім і поганім грісі. Вони закрили очі на все, що не входить в круг їх радости (Яков 5, 5). Інші знову противно, вздержуються від усяких пирів та забав і, взагалі, від усяких грошових страт. Всі їх стремління скермовані лиш до того, аби зібрати як найбільше багатство. Вони відвернулися від помочі не тільки бідному, но й дрожать над кожним грошиком зужитим для своєї рідні. Їх радість закінчується в перераховуванні, озиранні і в збиванні всіма силами свого багатства (Иов. 20, 15-23).

Особливо много людей будують свою радість взагалі на чім-небудь туземським. Така радість не є тривалою і тільки відвертає їхні серця від Того істочника вічної невичерпаної радости і, до Котрого повинні стреміти з початку своїх молодих літ.

Подібна радість властиво конечна тільки нечестивцям, котрі не пізнали Христа і з своїм огрубілим серцем бродять у темі, як правдиві раби гріха (Рим. 6, 16), і такими були многі з нас; но обмились, но осьвятились, но оправдались іменем Господа нашого Ісуса Христа і силою Святого Духа світ правди засіяв в серцях наших (2 Петр. 1, 19. 1 Кор. 6, 11). Від нині наша радість повинна бути іншою, не туземською, но радість в Христі Ісусі (Иоан. 15, 11). Тою радістю повинна бути наповнена ціла наша істота, особливо в нинішній час, коли ми покинули всі життєві помисли, щоби возвестись нашими думами до Господа. Радість в Христі є цілючим бальзамом від усіх сердечних скрух. Як побережний граніт стримує розбурхані філі, так радість стримує і ослаблює ударі життєвих филь, котрі, по дійству ворога рода чоловічого — диявола, часто бувають руїною для віруючих.

У християнина, котрий на все і безповоротно віддався Христові, тої радости ніхто не зможе відняти, тому, що її — цю радість — дав йому Сам Христос, через незмінну і незабуту любов (Иоан. 16, 22). Ніякі світські добра і скарби не зможуть дати тої радости, хотяй би чоловік володів всіма скарбами світу, тому, що він все таки має страх, що вони — ці скарби — можуть бути відняті та понижені ржою або, що, накінець, він може вмерти і лишити все (Яков 5,

2-3). Радість туземська є угоджування дияволу і вона дуже противна Богові (Яков 4, 4). І за це кожному прийдеться в свою чергу віддати рахунок перед Христом. Наслідки тої короткої радості будуть вічні невиносимі, страшні мучення душі (Одкр. 14, 11). А радість в Христі є найбільший скарб, подарований Господом Ісусом в цім і будучім життю (Ісаї 65, 14-24). Причина тої радості міститься в певности, що наше минуле гріховне життя перед Господом залагоджене, що яким би ми нечистим гріхом не були поваляні Господь очистив нас (Ісаї 44, 21).

Всякий чоловік, котрий зненавидів гріх і возлюбив Христа всім серцем і душою, він, як вірний раб господина свого, повинен радуватися тому, що імя його записане в книзі життя (Лук. 10, 17-20; 19, 17). Одначе то ще не все. Він повинен знати і вірити словам Христа, що за його живу віру і відступлення від гріха, його чекає велика надгорода на небесах (Мат. 5, 12), що коли прийде час лишити до-часну оселю, він буде щасливим жителем вишнього Єрусалиму, царственного города — Сіона вічно перебуваючого зі всіма вічно любячого його, Відкупителем Христом (2 Кор. 5. Одкр. 1, 6; 21, 3) і, що він з усіма іншими викупленими вже не буде відчувати ніякого горя і ріжних життєвих нещасть (Одкр. 21, 4). Всякий чоловік, коли починає якась діло, він всесторонно його добре обдумає, щоб не зробити помилки і, тільки обдумавши добре, вже починає робить діло і тоді все добре виходить.

Так буває в щоденнім життю. А що же торкається душі, то тим більше треба обдумати, чи живу я тим життям, котре правдиво радуєш тею радістю, котра мені пожиточна?

І так приятелю, коли ти ще п'янтуєш, обманюєш, кривдиш і взагалі грішиш, то перечитай 14 голову книги Одкр., а за тим?.. А за тим призови імя Боже, раз і на все відкинь попереднє гріховне життя, так як скидають стару зношену одєжу. Хай твоє минуле духовне життя останеться позаді, як тяжкий кошлатий сон, як чорна оловяна грізна хмара, віддаляючися на край небосклону своїм мрачним видом, гуркотом грому, залишуючи на серці важке чувство.

Пічни і ти жити життям обновленим, життям в Христі Ісусі (Єфес. 4, 24). Не сумуй тим, що на душі твої много нечистоти. Христос власне для грішників і приходив на землю, для грішників Він приніс спасення через свою дорогоцінну кров (Колос. 1, 14). А коли так, то не треба забувати, що на небесах у ангелів буває більше радості над одним каючимся грішником, ніж над девятьдєсятъ і девятьма приведниками, котрим не треба покаяннѧ (Лук. 15, 7).

Тому будем радуватися, друзі, будем безмірно славити Христа за Його безграничну і неизмінну любов. Будем радуватися співаючи і вихваляючи серцями і устами нашими.

Нехай радується земля, нехай возвеселяться небеса, разом все людство завсігди і во віки.

Д. Перемибіда.

Любов Божа, а людська впертість

(Ісаї 6, 10).

Майже вже чотири тисячі літ минуло від часу, коли Господь показав і показує свою незмірну любов до упавшого творива — людини. Вже від заключення завіту з отцем Авраамом, Егова проявляє свою велику щедроту для добра свого народу. Через цілі віки й тисячі літ, посилає Сотворитель до свого народу своїх слуг, щоби заблудивший нарід спрямували на дорогу Божу, на котрій знайдуть щастя й свій лік.

Господь жалує свого народу, коли бачить його цілого в ранах і боляках моральности (Ісаї 1, 5-6). Його любов не могла спокійно глядіти на свій нарід, який знаходився обложений хоробою немов хорий в лічниці у бездомности, тому Сам зачався піклувати тим упавшим світом на різні способи.

Але насувається питання: як зболілий нарід приймав те правдиве й повне любови лікування? Чи радувався він тим, що має даром лікарську пораду? Чи радо приймав то безплатне лікарство? Чи охоче слухав лікарської поради, котру всюди й усякого часу міг почути?

На повищі питання маємо ясну й недвозначну відповідь: Ні! Хорий нарід одинокого лікаря не прийняв, а плекав далі свої рани. Безплатне лікарство відкидав, щоб не нарушити болючих ран. Лікарською порадою нехтував, щоб не піддатись курації, як говорить Всевишній через свого слугу Ісаю: „Бо запеклося серце в цього народу й тяжко чують ушима, та й очі свої затулили, щоб небачити очима, й не второпають серцем, та й ненавернуться, щоб я їх уздоровив! (Ісаї 6, 10).

Скований злобою та поранений нарід, не тільки, що знехтував своїм Лікарем і лікарською порадою, але й кинувся і сьогодні кидається на тих, котрі хотіли в імені Творця подати йому руку помочі в гоєнню „гниючих” ран і боляків.

Так, як усіх пророків, так і найбільшого Лікаря Христа в поганій спосіб умертвлювано. Пророків у варварський спосіб перепилювано пилами за те, що вони вказували жакливе становище в якому світ знаходився; а Христа відкинуто длятого, що Він показав свою безоглядну любов супроти всіх нещасливців без ріжниці стану й походження, що вер-

ховодникам дуже не подобалося. Але запитаємо: Чому то нарід знехтував такою добротою, переслідуючи тих, котрі на услугах великого Лікаря Бога й народу стояли? На се маємо влучну відповідь, а се: Нарід можна порівнати до того мерця, котрого можна різати, а він не має чуття. Тіло без душі хочай посідає всі члени, то однак вони є без життя, безчинні й без всяких життєвих ознак. Так і цей нарід. Йому здавалося, що він нічого непотребує, та все має в як найлучшому порядку, не бачучи свого фактичного стану. Він від свого Творця віддалився, ходячи дорогою свого нещастя, ділючись від Нього далекою віддаллю.

Сьогодні таке саме діється, як було два три тисячі літ тому назад. Християне твердять, як у давнину Ізраїль, що служать Господеві й усе мають і нічого не потребують. Одначе так не є! Нарід є повний духових ран, далекий від Господа й Христової науки. Місце Великого Лікаря зайняла темрява, гріх, злоба й безустанна погоня за мамоною світа. Ті самі переслідування стрічають сьогодні й тих, котрі хочать жити з Богом, називаючи їх відступниками. Релігійна формальність заслонює очі перед пізнанням правди як у старині. Тож памятаймо, що жадна формальність ні церемонія нікого духово не уздоровить.

Ми можемо твердити, що живемо з Богом і для Бога, та самі себе про те ошукати як Ізраїль. Давати грошеву жертву як Ананія (Діян. 5, 2), а проте від гріхової рани згинути. Приносити жертву як Каїн, а бути далеким від Господа. Плакати як Езав, називати себе християнином як Демас (2 Тим. 4, 10), мати до Бога ревність як Ізраїль (Рим. 10, 2), бути Христовим учеником як Юда, а всетаки без Бога, далеким від правди, загинути. Багатий молодець був близький царства Божого, та до нього не увійшов. (Мат. 19, 16-19).

Отжеж бачимо, що жадна форма не вилічує з духових ран, ані не приближує до Бога. Щож сталося з ізраїльським народом, що не прийняв любови Божої? Зістав у „гниючих ранах“ аж до сьогодні; покараний за опір, скитаючись по всім усюдам на чужині. Але те все сталося після перестороги. —

Сучасні часи є осторогою і для нас у виді ріжних змін, землетрусів, які Христос Господь предсказав (Мат. 24, 6-7), о котрих від 1906 року занотовано поверх 3000.

Цілий світ потребує морального уздоровлення, а його ніхто нам не може дати, як лише Христос, через свою науку й нашу віру та примінення її в нашому життю. Наколи підемо й приймемо одинокого Лікаря в наше серце, то справді Він усіх покірних вилічить, та припровадить до первісного стану, так, що наше життя зміниться з оплаканого на щасливе не лишень в дочасности, але й у вічности, зачим кожна (людина) душа бажає.

Хай же кожний читач уважає, щоб йому прийти зі здоровим серцем на голос Божий, та не відійти в вічність з духовими ранами, бо там вже ніхто не дасть жадного лікування.

С. Кречмаровський.

Християнин як продуктор святих овочів

Повний любови Спаситель, будучи на землі, старався всіма можливими способами притягнути людей до пізнання правди, котра мала визволити людство від гріха (Йоан. 8, 32). Ісус своїм божественним оком глибоко взглянув у оточуючу Його природу, так, що в своїй науці вживав для скоршого зрозуміння різнородних причт та реальних примірів. Через них, кожна пересічно людина мала й могла зрозуміти суть нової науки божественного Учителя. І так, при кожній нагоді Спаситель у своїй науці звертав очі своїх слухачів на оточуючу природу, котра обдаровує всіма необхідними річами ціле людство. Але що-ж вдіяти з лукавим і закаменілим народом. Хотяй Великий Післанець уживав усіх заходів, щоби зблуджених від заглади, то всетаки Його слухачі дуже мало користали для практичного життя.

Оджеж одного разу Ісус учив біля виноградника, та й ту використав обставину для науки своїх наслідників, говорячи: „Я правдива виноградина, а Отець мій виноградар. Кожну вітку в мене, що не родить (приносить) овочу, відтинає її, а кожну, що родить овоч, обчищує її, щоб більше овочу родила.”

Тим хотів Христос сказати своїм ученикам, що вони є від свого Учителя залежними так, як залежна виноградна галузка від виноградного стовбура. Ученики це дуже добре розуміли з власного досвіду, що відтята галузка є тим, чим тіло розлучене від душі. Тіло позбавлене душі є мертво, підлягає розкладові, а відтята галузка по всохненню придатна на спалення. Через цей так трафний примір, Христос бажав тісно зполучити своїх учеників із Собою; понеже Він їх призначив до чогось великого — овочодайного. Наколи відлучена галузка сама всобі не може принести жадного овочу, хотяйби й десятки літ стояла, так само ученики без Христа. До видавання овочу мусить бути кожна найменша галузка міцно зрощенна зі своїм пнем.

Тому Христос просить своїх учеників, немов добрий отець дітей, щоби вони безперестанно пробували в Йому (Йоан. 15, 4), бо без Нього не зможуть принести жадного овочу. —

Позаяк, кожний сучасний християнин, коли навернеться до Бога, стається Христовим учеником: то ці слова й до його відносяться, так само, як до апостолів і прочих тогочасних слухачів. Бог післав свого сина, щоби Він спас погибших, а відтак покликав їх на ревнителів добрих діл, себто святих овощів (Тита 2, 14).

Можливо, що не один християнин, котрий рішився слідувати за Господом, ще не знає яких Бог від нього очікує овощів. На се маємо ясні вказівки, яких Господь вимагає від кожного овощів, а ось вони:

„Любов“ до Бога, близьніх, слова Божого, чи науки Христової та діла Божого на землі.

„Радість“ не у свідських забавах, бенкетах, чи піятиці, але в Господі (Фил. 4, 4). Кожна спасенна людина повинна радуватися з цього, що Христос прийшов на світ спасти грішників, та своєю смертю й воскресенням, отворив нам небо.

„Мир“ з Богом, без котрого ніхто не побачить Бога (Жид. 12, 14). А мир з Богом лише можуть мати ті, котрі примирилися з Ним (2 Кор. 5, 20). Мати мир з Богом, як овощ духа, се значить, бути в бездоганних відносинах із Всевишнім.

„Довготерпіння“ за правду Христову.

„Добрість“ обичаїв, тверезости та моралі.

„Милосерде“ над сиротами, вдовами й бідолашними, котрі знаходяться у бездомній нужді.

„Віра“ слову Божому, як незмінній правді, котра приводить людей до Бога (Іоан. 17, 17).

„Тихість“, як найлутша прикмета взята від Христа (Мат. 11, 28-30).

„Вздержливість“ перед всяким злом, яке людей віддаює від Бога, та втрчує в загибіль.

От таких то, а не інших овощів вимагає Христос від усіх своїх наслідників (Гал. 5, 22-23).

Дорогий читачу! Чи ти хочеш Бога прославити? Оскільки так, то мусиш повищі овощі принести (Іоан. 15, 8). Наколи ти тих овощів ще не зродив, то знай, що ти є відтятий від Христа, як суха галузка призначена на огонь (Іоан. 15, 6).

Тому старайся і то чим скорше принести овощі ту на землі для свого Сотворителя, котрих Він безумовно від тебе й всіх очікує. (Лук. 13, 6-9).

П. Цаплап

З історії Хр.-Баптистів у Сердниці, пов. Лісько

У слід за нашими поодинокими громадами, котрі подали історію свого будовання, як також своїх переживань від часу свого існування з окрема, ми за їх приміром бажаємо теж подати точні дані з життя нашої середницької громади. І так у коротких словах хочемо подати про початок голошення Христової Євангелії, та терпіння наших членів ізза їх вірування в Євангелію.

Довгі літа наше село звалося християнським, держачись традиції „отців” безкритично та на сліпо приймали те, що „отці духовні” голосили по церквах, будучи певні, що та наука лутшою бути не може. Але пізніше показалося, що наука клєру, який збочив від св. Євангелії, була нічим іншим як назовніш гарною лялькою випханою половою та старими газетами без моральної вартости.

Чому? Тому, що життя тих, котрі її голосили, заперечувало правді цьої науки, — бо уста голосили любов, а буденність сіяла ненависть. Таке поведення „божих слуг” на котрих були звернені очі вірних, викликувало нераз згіршення та загальне негодовання у побожних, ведючи їх у вир зіпсуття та релігійної байдужности.

Так було й у нашому всіми забутому підкарпацькому селі Сердниці. Аж ту в 1923 році сповнилося слово Христове, предказане великим Учителем на Оливній горі. (Мат. 24, 14). Отже засвітило світло євангелії у нашому селі, та хотяй так пізно, но всетаки своїм проникаючим промінням проникнула через многі серця, приносячи радість. Так, як у інших місцях, так і до нас дісталося Євангеліє правди неожиданим і нечайним способом.

В 1923 році з нашого села працював один юнак в Устриках у фабриці, де стрінувся з одним віруючим чоловіком, котрий йому залюбки свідчив про велику любов Божу, та про терпіння Розп'ятого за наші гріхи на хресті.

Під впливом проповідуваного слова Божого, котре проповідуючий старався потвердити своїм життям, тодішний добродій, а сучасний брат М. Фіс рішився служити Тому, перед Котрим унизиться „всьяке коліно”, змінюючи основно своє життя. Але він на цім не поперестав, но старався на кожному кроці, як не словом, то життям, служити своїм побратимам, знаходячимся в обіймах темноти та духової неволі.

Але це вельми неподобалося „отцеві духовному” котрому натім дуже залежало, щоб спокійних овечок задержати в рабстві та безогляднім деспотизмові. Він негайно виступив з генеральною офензивою проти „так безбожної

роботи", покликуючи з казальниці, щоб не слухали „того безбожника та цілком не знаходилися з тим антихристом."

Пішли ріжні поговірки. Одні казали: напевно буде вже кінець світу, коли як єгомось казали, що „вже антихрист об'явився." Страх у парі з цікавістю заворушив людсьми, котрі ждали, що далі буде.

Аж тут 2'ХІ 23 року приїхав до с. Войткови бр. М. Лютий, котрий через три неділі напереміну в с. с. Войткові й Станькові провадив євангелізацію. Наш брат М. Фіс дов'дався про приїзд бр. М. Лютого, зараз поспішив до с. Б., де з великою радістю слухав живого Слова. Відтак запросив він бр. М. Л. до свого с. Середниці, де оба дня 12/ХІ 23 року прибули. Як блискавиця розійшлась по цілому селі вістка про прибуття бр. М. Л., де негайно прибуло більш чим дві сотні людей. Одні йшли з ненавистю, другі з жахом, а треті з цікавості подивитися: „як то цей антихрист виглядає, та що проповідує."

Не ждучи бр. М. Л. прочитав з єв. Мат. 6, 9-13, почім зачав викладати значіння „Отченашу", кладючи найбільший натиск на просьбу: „нехай буде воля Твоя." Він широко об'яснював у чому є „воля Бога", цитуючи ріжні місця з Біблії, та вказував на застрашуючий упадок людства, котре говорить: „хай буде воля Твоя", а тої волі ніхто не хоче чинити. Тому, в такому контрасті, ніхто не має права звертатися до Бога, як до свого Отця, понеже „Бог грішників не слухає" (Іоан. 9, 31. Лук. 6, 46). Проповідуване слово Господь чудово благословив, з котрого біла переконуюча правда, так, що від того часу люде зачали зовсім інакше думати та утверджуватись у правді. —

Переконавшись о чім ту проповідується, та що ту ходить о впровадження у практичне життя Христової науки без зміни, так як її Христос лишив, люде зацікавилися „новою наукою" почались більше й більше горнутися до Хр. Євангелії.

По відїзді бр. М. Лютого, продовжували започатковану працю брати зі сусіднього села Станькови на переміну, а се: Ю. Кубрин, С. Барна і М. Демко.

Але звичайно, там де Христос будує свою церкву, там сатана капличку. Коли люде увірувавши в св. євангеліє, та змінили своє життя, почалося невиносиме переслідування зі сторони кат. клєру, підбурених односельчан, та державної адміністрації. Чи один раз поліція розігнала згромаджених з молитовних зборів? Чи один раз брати зі Станькови перед арештуванням поліції утікали з зібрання через гори домів? Таких подій було багато. Хотяй вище згадані брати нераз платили кару тай сиділи за ширення євангелії в арештах, то все йшли вперед, а Возлюбивший дававнам побіду, та скорий успіх у тяжкій праці.

Другого серпня 1924 р. малисьмо велику радість. Прибули до нас бр. бр. І. Підгорецький і М. Лютий, як також браття і сестри зі с. Войtkови і Станькови, на перву урочистість св. біблійного хрещення. Було прийнятих лише 12 душ, більша часть лишилася ізза браку відповідної підготовки.

Ще не встигли ми ввійти до ріки, де мав звершитися акт св. хрещення, нас упередило кілька сот людей, де чекали з цікавістю, бажаючи видіти перве того роду хрещення у свойому селі, якого доси не бачили. Але були й такі, котрі прийшли з каміннями в ціли розбою. Однак не міг ніяк на се погодитися „слуга Божий” щоби без перешкоди ми сповнили „всяку правду” (Мат. 3, 15).

Понеже торжество св. хрещення відбулося від гр. кат. церкви о яких 150 метрів віддали, той сам священник нервуючо приглядався зі свого приходьства „що роблять недовірки.” Не всилі знести своєї мовчанки післав він по поліцію, просячи о негайний рятунок для своєї „не побидимої церкви” (?).

Опісля св. хрещення, котре зазвичай прегарно відбулося, вернулись ми зі співом до місця зібрання, де відбулася Господня вечеря, а з нами також та велика юрба людей, бажаючи бачити „як будемо обходити св. причастіє.” Хотяй був ясний соняшний день, то в кімнаті зробилася істна ніч, понеже всі три вікна публіка своїми головами знадвору заслонила.

Ще не вспіли прийняти Господньої вечері, як тут під час подавання зявився сам комендант поліції ще з одним постерунковим. Роздався гнівний приказ: „Всі місцеві розійтися, позамісцеві остатися!” А понеже поліція прийшла зі соняшної ясности до заслоненої знадвору головами кімнати, не бачили хто свій, а хто чужий. Розуміється, люде не хотіли розходитися, а комендант став на порозі, з лютістю закликав присутних до розходу.

Бачучи брати, що поліція обята хвилевим осліпленням, бр. Лютий вперед, а бр. Підгорецький за ним вийшли з кімнати і через гори удалися до с. Станькови віддалено о 8 кльм. Слід зазначити, що бр. Лютий тим же комендантом у велику п'ятницю в тім же році був за голошення евангелії арештований та на великдень прийшлося йому сидіти в Лиську в арешті. ✕

Побачивши духовник, що брати свобідно вийшли з рук поліції, разом з поліцією ще більше заострили режим переслідування. Для відстрашення людей від Христової евангелії, піп зі своїми прислужниками постановили за всяку ціну не допустити віруючих в разі потреби на цвинтар, та громадських установ. Отже коли 14/X 24 р. померло дитя, то сам піп став у дверях кладовища, та разом з підбуреним народом, заборонив похоронити тіло на цвинтарі.

Бачучи, що нічо католикам у їх фанатизмі не вдіємо, ми були змушені тіло дитини лишити на цвинтарі, почім католики таки самі мусіли хоронити на кладовищу.

Але противники Євангелії не уважали це за програне, дальше, де лишень могли, там перешкаджали, а все знамови попа. Ох, коби цей „отець духовний” так щиро працював на ниві Божій, та на полю освітнім, як над знищенням Баптистів, то напевно б цього зла й темноти у нашому селі не стало. Хотяй сам голосить любов, то ненависть до іновірців перебрала всяку міру.

Х Коли в нас була вже зорганізована громадка, то при обіді галицьких громад старші брати як члени комітету: І. Петраш, Б. Спалек і К. Стшелєц в дню 19/III 26 року загостили также і до нас. На місцевого пароха немовби огню насипав, коли довідався про приїзд братів. Він негайно скликав своїх братчиків, та кілька розбишак, добре їм підплатив, давши інструкцію проти прибувших проповідників. Ці останні напали підчас вечері на братів, хотячи їх виволокти на двір, щоби під ослоною ночі добре їх побити. Но Господь був нашою твердиною й братам і волос не зпав. Хотяй нашій громаді прийшлося нераз переходити через вогонь переслідувань та тяжкого досвіду, то все й усюди Господь був з нами. Малисьмо багато смутку, а ще більше радости, що слово Боже сповняється у наших очах, та що можемо за імя Розпязтого терпіти (Мат. 5, 11-12. 2 Тим. 3, 12). Не настрашила нас жадна буря, бо ми знали, що з нами є Бог, а дорога до неба є не цв'їтами, але камінням і терням устелена (Діян. 14, 22).

Тому то Господь нам дав устояти у вірі, та допоміг збудувати малу громадку, котра складається з 32-вох членів і кільканайцять слухачів, як також шкілка недільна, котру провадить брат М. Кеньо.

М. Кеньо

О походженню Католицизму

Наші брати католики в 99 случаях на 100 не можуть вьяснити, що то означає слово „католик“, коли, через кого, та в яких обставинах зістало впроваджене. Тому нехай нам буде вільно прийти їм з помочію та поучити їх о так важній справі. Ми дуже бажалиб, щоби наші брати католики схотіли справдити те, що ту подаємо. Інтелігентні й образовані люде можуть це прочитати в історії, а люде праці, немаючі освіти, повинні жадати вьяснення у своїх священників.

Не правдою є, що від самого початку існували католики яко такі від самого Ісуса Христа та апостолів. Віросповідники Христа з початку сами між собою називалися дуже гарно — братами, а відносно до Христа, учениками. Кілька літ по Христовій смерті, ученики зістали названі „christiani”, т. з. християнами, або прихильниками Христа. Окрім цьої послідньої назви, християне ніякої іншої назви не знали й не уживали аж до 380 року нашої доби.

В цьому часі в лоні християнської церкви повстало замішання, яке викликало роздвоснення що до погляду на особу Христа. Противники себе взаїмно ненавиділи та виклинали. Тоді то цісар Римський Теодозій в 380 році видав декрет, який в нашому переводі звучить, слідує:

„Бажаємо, щоби всі народи, котрими наша ласкавість кермує, таку релігію визнавали, яку божий (divus) Петро подав Римлянам, а котрої держаться архисвященик (pontifex) Дамазій та Петро александрийський архієпископ, муж апостольської святости, т. є. щоби всі згідно визнавали з євангельською наукою одно Божество в Отцю, Сині й Святому Дусі під назвою Трійці. Тим, котрі цього права (legem) будуть держатися, приказуємо прийняти назву „християн-католиків.” Інших знову узнаємо за божевільних і дурнів, пятнючи погордливою назвою „сретиків”, та не дозволяємо їх громад називати „церквами” (ecclesia) й віддаючи їх передовсім Божій пімсті, а відтак будемо їх силою нашої влади, отриманої з небес, строго карати.”

Грецький вираз „cath holon” (католик) означає: „Вселенний” (загально прийнятий, або розповсюджений). Це мало означати, що з волі цісаря від цєї пори всі люди йому піддані в цілій державі мали вірити згідно з повищим декретом.

Це є дуже інтересний документ. З нього довідуємося багато річей, а це:

1) Що основателем католицької церкви не був Христос ані апостол Петро, ані ніхто з інших апостолів, але Римський цісар Теодозій, котрий як видно, нічим неріжнвився від Нерона, Деоклеціяна та тим подібних.

2) Що католицька віра зістала розповсюджена не так, як Христос поручив апостолам т. є. через голошення євангелії в добровільнім підданнюся, але в наслідок бруталности та строгого приказу цісаря. Віра зі страху не є вірою, але облудою.

3) Що Теодозій був, коли не основателем, то бодай ідеалом папства: а) оголошував буллі, б) припоручав точки віри, в) уважався за непомильного, г) грозив прокляттям (Божою пімстою), д) свою владу мнимо „одержав” з неба, е) грозив тортурами та інквізицією.

4) Що Теодозій себе уважав за вищого від Римського єпископа, понеже називає його лише: „Pontifex“ (архисвященником), а не „Pontifex Maximus“ (архисреєм), котрий то титул самі римські цісарі носили. Це значить, що тоді єпископ Дамазій не смів себе уважати за папу в сучасному значінню.

5) Що піддані Теодозія вислухали змісту декрету наповнилися страхом, не лишень перед пімстою Божою, й карами цісаря, але з більшою честію почали відноситися взглядом pontifexa Дамазого, котрому такий декрет мусів припасти до смаку. В цей спосіб влада римського єпископа в той час дуже змоглася. Є це доказ, що влада папи впливає зі світської влади, а піддержувана страхом пекла й поліційними карами.

6) Що Теодозій проголосив св. Петра божим, т. є. богом. В папських документах ще до сьогодня можемо знайти цей вираз „diris“ зарівно про Петра, як і про інших святих.

Не таку віру заложив Христос. Христова віра мусить бути чиста, без людських придань, перепосна любовію, й родити надію в серцях — щасливої вічності. Христос нікого не страхав, але любовію потягав. Оце Його слова:

„Прийдіть до мене, всі знеможені та обтяжені, Я впокою вас. Візьміть ярмо моє на себе, й навчіться від мене: бо Я тихий і смирний; то й знайдете відпочинок душам вашим. Бо ярмо моє любе, й тягар мій легкий“ (Мат. 11, 28-30).

„Н. Ж.“ ч. 5. Пер. М. Л.

КУТОК МОЛОДІ

ГЕРОЙСЬКИЙ ЗМАГ ДВОХ МОЛОДЕНЬКИХ МУЧЕНИЦЬ ЗА ХРИСТОВУ ВІРУ

В 303 році нашої доби, в Галії, яка була під володінням римського імператора Деоклєціяна, почато вельми строго переслідувати всіх християн. Не було взгляду на походження, вік і пол, але без ріжниць переслідували всіх, почавши від старих, а скінчивши на молоденькому цвітотві, малолітній молоді. Хотяй переслідування піднесено до такого грізного степення, даючи вірних на поталу диким звірам (вкидувано в клітки розлюченим з голоду диким звірам і т. п.), то все таки це все вірних християн не відстрашило визнавати Христа. Любов, яка горіла до Роспятого Христа огнем, не жахалася диких звірів, варварських тортур, ані жахливої мученичої смерти. —

Підчас цього переслідування приведено одну християнку на імя Софію разом з її двома доньками перед цїсара. На питання царя, що до її віри, відповіла сміло та явно, що вона є християнкою. Тоді цар бачучи її сміле визнання передав її разом з двома доньками під опіку одної хитрої поганки, в надії, що вона їх відверне від Христа до поганьства.

По трьох днях цар приказав всіх трьох привести перед себе на суд.

Софія разом з донечками в міжчасі провела свій час на молитві; благала своїх доньок, щоби вони стояли твердо й непохитно у вірі Спасителя. В назначений речинець приведено їх перед царя, котрий поглянув на молоденьких дівчат і старався ослабити їх віру своїми словами. Але на його зводничі переконування молоді мучениці не звернули уваги, відповідаючи: „Ми маємо великого Отця на небі, Котрий нас остереже, бо наше життя в Його руках; наші душі лиш Йому належаться, а ми хочемо бути послужні тільки Йому одному. Однак знай це, що ми твоїм богам чести не віддамо, а твоїх погроз не жахаємося.” — „Ми готові за нашого Сотворителя кожної хвилини умерти, бо Він є одним і живим предвічним Богом.”

Цар здивовався такою непохитною поставою та відповіддю, запитав Софію: „Скільки літ мають і як називаються твої доньки?” Старша, Ольга, літ 15, молодша, Надія, літ 13, відповіла Софія.

Цар зобачивши свою безрадність, та що його переконування не принесли бажаних наслідків, приказав Ольгу бичувати, в цілі відречення Христа. Але вона все це терпеливо перенесла, так, як би жадного болю і терпінь не відчувала.

Розлючений цар, переконався, що своїми побоями не осягне бажаних наслідків, у своїй злости казав її відрубати голову. Коли кат прийшов виконати присуд, та зобачивши її красоту, запитав її: Чи би в послідній хвилі не рішила перемінити свого переконання, говорючи: „Змилуйся над своєю красою та молоденькими літами, визнай наших богів, а вратуєш своє життя.” На це молоденька мучениця відповіла: „Мою молодість і красоту віддаю своєму небесному женихові, та відпровадьте мене туди чимскорше.”

Всі присутні вчувши таку відповідь гірко плакали, бачучи її добровільні страждання. „Лучше радуйтеся та не плачте”, сказала Ольга. „Ви не знаєте до якого города я спішуся, де вічно та щасливо буду жила. Ах коби ви знали на чому основу свою віру та надію, за котру кладу ту мою голову під меч ката”! —

Опісла звернулася Ольга до своєї матері, і сказала: „Молись за мене моя люба мамо, бо настав час, що приходить тут мій кінець, по якому скоро побачу мого Спасителя

Христа й мого Бога.” А сестрі сказала: „Бодристь моя сестро та не відречись мене, бо ще сьогодні знайдемося в обяттю Христа.” В цих словах кат острим мечем в злости стяв її голову, а кров святої мучениці полилася по катових руках. —

Опісля цар знову зачав переконувати Надію, молодшу сестру мучениці, щоби вона поклонилася богам, а буде вратована. Але на це Надія відповіла: „Хиба я не сестра тій, котрій ти відрубав голову? Хиба не водного Христа ми хрещені й не від одної матери, котра нас навчила вірити в одного правдивого Бога та Йому одному поклонятися? Не думай, що я боюся піти слідом моєї сестри?”

Тоді розлючений цар сказав Надію повісити на дереві, та палити її смолоскипами, доки не вмре. По сьому вироці Надія зближилася до своєї матери, сердечно поцілувала її, і сказала: „Бодристь і не плач моя мамо, бо ми ще сьогодні, твої діти, будемо горожанами небесного краю.”

Коли кати повісили Надію на дереві, вона прославляла Христа, молячи його, та дякувала Йому за те, що дозволив їй Його наслідувати навіть у смерті.

Мати гляділа на терпіння донечки, молилася, говорячи їй: „Терпи доню, бо вже близько твоя нагорода, котру Господь тобі вручить за твої змагання.” Ті страждання і муки діялися на очах матери. Софії цар не давав на муки, бо зрозумів, що ніщо її не розлучить від любови Христа.

Дорога молоді! Будимо і ми готові, як ті молоді мучениці до геройських подвигів за Христа, а Господь дасть кожному в нагороду вінець побіди. —

Пер. І. Підгорецький

НИНІ ВІДДАЙСЯ ХРИСТУ

Один Індус на імя Ратті, довший час прислухувався проповідям місіонаря; багато разів говорив він собі: „То є все правда.” — Та чому ти не хочеш вірити і бути християнином?” — чув він голос совісти. „Я хочу ще подумати о тім” — говорив уперто. Ісус Христос був добрий чоловік, шей до того Сином Божим. Говорив Р. та релігія — добра релігія і, можливо, що я перейду на її сторону, але на це треба часу, щоби все обдумати.

І час проходив, як вода. Місіонар почав бесідувати з Р. о тім, що треба дорожити часом і, що не треба відмовлятися прийти до Спасителя Христа; бо це може бути

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ”, (Йоана 14 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 9

Вересень 1929 року

Рік 3

Л. ЖАБКО-ПОТАПОВИЧ.

Христос і Никодим

„Так єсть Царство Боже, як коли чоловік, що вкине зерно у землю, та й спить, і встає в ночі і в день, а зерно сходить і росте, як — він не знає” (Марк. 4. 26-27).

Глибока ніч над Єрусалимом; тихо всюди; після дневної спеки ласкава прохолода з легким вітерцем проходить до кімнати через відчинені вікна.

Як дзюрчання потоку зтиха розносяться слова молодого пророка, який безперестанку та з запалом говорить.

Фарисей, спустивши голову в долину, слухає, не перебиваючи. Він давно забув і про те, де він, яка година зараз, хто він, кого слухає; дивовижні, нові, молоді образи пливуть перед його очима. Свободою духа, безмежною волею віє від них; далекі, позахмарні красвиди розгортаються в душі його; він почував себе так, ніби вивели його на гору високу-високу, значно вищу від сивого Кармілу, й показали йому весь світ. Раптом зник обрій, і побачив він і спалену під сонцем арабську пустелю, й піски й скелі Мезопотамії, й всі гори Азії й Македонії, й море Середземне, й далекі острови в ньому, й білі кораблі, й жовті береги загадкового Єгипту — всі безмежні обшари Римської імперії — всю землю раптом побачив він; і над цією землею зникала нічна темрява, ріділи досвітні тумани, всіма барвами переливалося, жевріло й палахкотіло небо на сході: сходило нове, могутнє Сонце Правди.

Блимають старечі очі, бояться дивитися на світло, — а ну — як осліпне зовсім! Молодий Пророк говорить про нових людей, відроджених, сміливих, відважних... Хіба можливо відродитися старому? Не віриться щось Никодимові. Й приваблює його нове життя, й боїться він. Не життя боїться, а людей — знайомих, родичів. Боже, який галас знявся би!.. Що говорили би в синедрионі, на вулицях, в храмі, що робила би дружина, діти!.. І він хитає сумно го-

ловою, бо почуває, бо знає, що не в силах віддерти своєї душі від усього того старого життя, до якого приросла.

Ніхто не знав про нічну пригоду Никодимову; він сам навіть часом забував про неї. Та величні незабутні образи, показані йому Христом, не зникали з його душі. По мірі того, як минув час, все частійш і частійш замислювався Никодим; і тоді й синадрион і багатство й родина — все в очах його маліло, нікчемніло. Дивився він, як веселяться безжурно його приятелі й знайомі й зітхав, згадуючи слова Соломона мудрого: „в кім більш мудрості, в того більш і смутку; й хто прибільшує знання — прибільшує й гризоти.”

Минуло майже з рік. Про Ісуса нічого в Юдеї не було чути.

Надійшли кучки, Єрусалим святкував і веселився. Сотні тисяч людей наповнювали Єрусалим, і веселе безжурне життя рікою лилося. Та знову різким дісонансом врзалися в це життя чутки про Ісуса. Він з'явився в храмі, де й вчив сміливо.

Одного дня покликали Никодима до синадриону. Там все кипіло: чекали слуг, яких було послано до храму, аби там взяли й привели сюда Ісуса — на суд. Никодим дивився на зблідлі від ненависти обличчя зденерованих членів ради, прислухався до їхнього злісного крику й з журбою пригадував слова Його: „не дивуйся, що глаголав тобі: мусите ви народитися звише...” Так, мусимо, бо інакше самі захлинемося в своїй ненависті, в злобі...

Раптом галас ущух: з'явилися слуги. Міцно заколотилося серце Никодимове... Несміливо підніс він очі догори — Христа не було; старший зі слуг виправдувався; вони були в храмі, хотіли вже вхопити Його, та, підійшовши ближче, почули Його промову... О, як говорив Він!.. „Ніколи так не говорив чоловік, як Сей чоловік...” В раді знову зірвалася буря криків; архиєрей лаяв слуг... бач, забажалося їм послухати пророка, не чули ніколи! Ось і дослухалися, аж поки самі не увіروвали!.. Темнота проклята! Подивіться „хіба хто з князів увірував в Нього, або з фарисеїв?” Щось кольнуло в Никодимове серце; згадалося йому: „кожен, хто чинить лихе, ненавидить світло...”

В раді кричали, що треба судити Ісуса заочно, пощо ще його сюди приводити? Невже ж і він, Никодим, буде судити Його?... „Сей же єсть суд, що світло прийшло на світ, а полюбили люди темряву... хто ж робить правду, йде до світла!..” І не витримав Никодим... „Чи закон наш судить чоловіка, коли не вислухає його перше, й не знає, що робить?”

Тихо, несміливо сказав він і сам зараз же злякався своїх слів, бо все, що було проти Ісуса, обернулося на фарисея: замахали руками, заскреготали зубами, закричали: „чи й ти з Галилеї єси? Пошукай і подивись, що пророк

з Галилеї не встає...” Замок Никодим. Чому він не спечався, не сварився з ними? Перед ним стояв образ Христа, завжди тихого, спокійного, лагідного.

З криками почали розходитися з ради. Багато ворогів нажив собі в той день Никодим, але ж переміг: суду не було!

Знову проминув майже рік. Багато за цей час втекло в Йордану води; багато змін відбулося й в душі Никодима; та й не тільки в нього — „з князів многі увірували в Него, та задля фарисеїв не визнавали, щоб не вилучено їх зі школи.” Кожен боявся, кожен таївся перед другими. І кожен думав, що тільки він один пішов за Господом.

Наближувалася Пасха. В Єрусалимі було повно народу; та неспокій був в цьому народіві: Ісус, відбувши на очах сотень-тисяч людей урочистий вїзд в Єрусалим, ходив по місту, як по своєму власному й вчив в храмі, оточений сотнями учеників і тисячами слухачів.

В раді весь ще відбувалися засідання, та, очевидно, без участі Никодима.

Однієї темної холодної ночі його розбудили: архиєреї наказували негайно прибути на засідання.

Там, в палаці первосвященника, Никодим побачив Ісуса звязаного, змученого, окривавленого, тихого, сумного.

Відбувався суд. Слустивши додолу голову, мовчав Никодим: мовчав Йосиф з Ариматеї й де-які иньші.

Мовчав Никодим цілу добу й всією душею переживав з Ісусом його муки й смерть.

І коли вмер Ісус, то аж тоді довідався Никодим, що він не самотний: Йосиф з Ариматеї, що був проти кривавого присуду, одверто пішов до Пилата, випросив у нього тіло Христа й зайнявся справою похорону.

Розтворилося тоді серце Никодима; забув він і про синадрию і про родину й про цілий світ. Разом з Йосифом і иншими людьми, не боячися й не соромлячися, ховав Никодим тіло Ісусове.

Жаднісінького натяку про Никодима не знаходимо більше в Св. Письмі. З инших джерел довідуємося, що по воскресінню Христовім Никодим (Накдимон бен-Горіон) одверто визнавав Ісуса Христом і прийняв св. хрещення від Петра й Йоана; був за це відлучений від синагоги, позбавлений усього майна. З людини багатої й всіма шанованої зробився бідняком, парієм; його дочка, що була колись найбагатшою невістою в Єрусалимі, мусіла в вуличному гноєві шукати зернят хліба, аби нагодувати старого батька. Никодим жив до глибокої старости й пережив зруйнування Єрусалиму. На свої власні очі побачив, як здійснився суд Божий, про який колись казав Господь Ісус.

О, скільки й тепер таких Никодимів є в світі! Господь промовляє до їхніх сердець і вони почувають правдивість слів Божих; всім єством поривається їхна душа до Ісуса, та соромлячися своїх святих, шляхетних поривань, боячися ближніх і родичів, стримують вони самих себе.

Але не падаймо духом! Ті, хто пізнав Господа, працюйте, сійте на нашій духовній українській ниві, розсівайте, як зерно, слово Євангелії; надійде час і будуть плоди: бо написано: „від себе бо земля родить спершу траву, потім колос, а далій повну пшеницю в колосі.”

Працюймо, а пшеницю Господь взростить!

Співробітники Божі

(Продовження).

Наповнюючись таким духом, збори зникають, котрі не вчать своїх членів заховувати все. Безустанний клич до покаяння, в зборах віруючих, надошкулює, і нарід відходить до пятидесятників, адвентистів, або де інше, аби лиш віддалитися від монотонної втоми. „Не обманюйте себе: з Бога насміятись не можна; що чоловік сіє, те й жатє ме” (Гал. 6, 7), можнаб сказати й уцьому випадку. Полишення Божу заповідь без застановлення, привело нас до цього, що Господь нам не дає уваги на слово Боже.

Так звані пятидесятники рішили по свому четверту заповідь Господню. Нащож, по їхній думці, стільки учити й учитись (таж, на це й життя людського замало!), наколи можна хреститися Духом і вмить все знати й сповняти. Мені трапилася нагода з одним із них балакати, котрий на свою оборону сипав словами як із скоростріла. Кінчім! мій друже, я йому сказав: много ви знаєте, но ви одного не знаєте; скільки тайних молитов і змагань ви коштували цього брата-проповідника, котрий вас „муками родив.” Він вас привів до Христа, а тепер він для вас ніщо. Ви лутші й мудрійші за него.”

Скінчимо за такого роду недобрословним відношенням до заповіді Христа. Наше життя мусить освятитися. Християнство, зроджене в наших серцях, повинно проникнути в усі наші людські родинні, церковні, загальні відносини, та хтож може сказати, що не маємо чого вчитися, наколи віруючих поглубляє їх пізнання, віру й любов; от до чого нас Христос наклонює і до чого нас апостоли закликують. (Порів. 1 Петр. 2, 1-2 і 1 Корт. 3, 1-2). Слово проповідник,

очеркує односторінність обов'язок працівника, так, як він у цій мірі покликаний бути учителем, доглядачем або пастирем душ. (Порів. Діян. 13, 1. 1 Корт. 12, 28. Єф. 4, 11. Як. 3, 1). Пам'ятаймож, що великий приказ нашого Учителя вимагає, щоби й ми за Його приміром, були учителями й вихователями духовних малолітків.

Посилаючи нас на так відвічальне діло, Господь не оставляє нас без своїх средств. А над усе важним є те, що Він нас Сам впевняє, кажучи: „Ось Я з вами по всі дні, до кінця світа. Амінь!”

Цим Христос проголосив свою присутність на землі, котра є для нас найціннішою помічю. Доки Він є з нами, наша любов не згасне, віра наша не пропаде й надія не шезне. Чи ми вчені чи ні, чи бідні або багаті, молоді або сиві старці, міцні або слабкі. Він Сам збогачує нас усіми дарами, роблячи нас ловцями людей. Це з Його сторони. Но є також ще друга сторона, котра повинна також дати все ще мас. Пан роздаючи талани, а ми мусимо над ними працювати, щоби принесли належну лихву (процент). Тож сьогодні ще самі себе сконтролюймо, чи ми все робимо те, що в наших силах? Ми признаємося до занедбаня й похибок, але й нічо нам не допоможуть наші молитви та глибокі зітхання. Бог не буде робити цього, що Він приказав поручити нам на землі. Тепер потрібні нові пориви, конечно нового живчика. Нема часу вже розводитися над цим питанням, але застановімся лишень почасти над нашим матеріальним служенням, як наприклад наших недостатків. Скільки ми чуємо жалоби та скарг, що неможливо йти проповідувати зза браку фінансових средств! Багато людей вчепилося за слова: „Дармо прийняли, дармо й давайте” (Мат. 10, 8), думають, що не повинно бути платних працівників. Вони забувають, що спасення дається за дармо, але не часове життя. Так вже Ісусові Христові святі жінки служили своїм майном (Лук. 8, 3), а то був би Він зв'язаний зі своїм служенням. Перемінювати каміння на хліб Христос відмовився, не слухаючи ради спокусника, але зачав провадити чисто людське життя. Так дійсно Він знає, що Його робітники завсігди будуть клопотатись про туземський хліб в часі повнення своїх висских обов'язків. А хтож їм його дасть? Чи ж не ті, котрі покликані Йому служити своїм достатком. Я повинен признатися, що в порівнаню багато здибав поміж вірующими приклонників єрусалимського порядку річи, я говорю о християнській комуні, але в порівнаню є дуже мало галатійців, якіб добровільно накладали на себе жертву для спасення грішників. Наколиб у нас із таким великим і сердечним запалом навчилися з міст 1 Корт. 16, 1-2 і 2 Корт. 9, 5-12 відносно устанавленного великим апостолом народів матеріального служення, скільки 1 Корт.

гл. 12 і 14 про питання о балаканню і небалаканню чужими мовами, то можу вас упевнити, що одержалиб далеко більші й неожидані висліди по правді благословіння Божі в нашій праці. Та на жаль, у нас ідуть зівсім в інший напрям, і хочать робити для Бога те, що найменше коштує. Припімнулося мені оповідання одного закордонного проповідника. На його молитовних зборах був старушок не пересічного вигляду. Підчас проповіді він підносився, плескав у долоні, кричав: „Аллилуя!” та різно виражав свою радість духовну, а збір його завваги вислухав із терпіннєм. Чим далі, тим більше старушок нарушував спокій, та на кінець брат проповідник був змушений прикликати гостя до порядку. Закликав одного брата, та попросив його, щоби звернувся до старушка, щоби утишився. Цей наблизився до старушка і щось йому тихенько на ухо сказав, а старець як би підкошений спустився на крісло. Перейнятий такою негайною переминою, проповідник звернувся опісля до післаного брата зі запитанням: що він тому „старцеві шепнув на ухо?” Що я йому сказав? звучала відповідь: „я його попросив дати одного доляра на діло Боже.” Можливо, що то є трохи смішно, але всетаки жаль і то великий жаль, що так мало ми перейнялися правдою християнської будови.

Деколи жах охоплює мою душу, коли я згадаю, як приходиться нашим проповідникам часами терпіти. Від проповідника вимагають надлюдських змагань і здібностей. Він повинен служити, він повинен любити, він повинен давати, а коли річ відноситься до його членів, то для нього нема помочі, а суть претенсії наколи не засмучення. Недавно один з наших працівників, котрий через кілька місяців не доставав підтримки, мені оповідав, що за цілий час його критичного положення ніхто з його членів не запитав: „Брате, чи маєш ти хоть кусок хліба?” Я згоджуюсь, що наші умови життя після війни почасти дали такі відносини, але чиж нам так у цьому лишитися? Невжеж наша віра буде виражатися відносно працівників на ниві Божій та праці його словами: „Ідіть з миром, грійтесь і годуйтеся” (Як. 2, 16). „Цему винна наша біднота! говорять декотрі: Ми самі завше терпимо нужду.”

Не думаю, що вину хорої голови можна звалити на здорову. Бідний елємент зівше більше робив для Господа чим багаті, бо часто послідний ховається за бідних в обороні свого пуляреса. Вже нераз читачі Біблії зверталися до мене з питанням, що означає 24 вірш 23 гол. єв. Маттея: „Це повинні робити, та й того не залишати.” Сьогодні о значінню цих слів ще раз скажу. „Суд, милість і віру треба робити, а десятину не лишити.” Може нехай ці слова нам не подобаються, нехай наше тіло в своєму страсі слів чіпається, що Христос кінець закону. Нічого не допоможе:

Христос говорить! Правда є в християнстві принципом добровільності, та ніхто нас до пожертви не змушує. Алеж покажи, що ти визволившись від закону, даєш далеко більше по любові!

Наша відвічальність є вельми велика. Бог поручив нам евангелізацію краю. Він прийшов до нас, вибрав нас, благословив нас, післав нас, пробуває з нами: „Що ж жати мєм?” Двері Євангелії широко відчинились, но ми не знаємо як на довго. Там, на сході, далеко від нас, двері відчинилися й не мало вже зачинаються. Хто ж знає як буде внас? Сучасно в наших сторонах робиться піонерська праця, засновується фундамент і Божя робота вимагає напруженої уваги та добросовісного відношення до себе, понеже кожний подвиг буде благословенним для багатьох поколінь, а кожна похибка впаде на нас тяжкою виною. Чи ж можна в такий час піддатися безпеці або „руському авось”, або й числитися з грішми? Хай же остереже нас Господь Бог і хай Сам поможе нам трудитися так, щоби ми почули Його голос: „Гаразд слуго вірний і добрий! у малому був єси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радощі Пана твого” (Мат. 25, 23).

З російського перевів М. Лютий

Потреба другий раз народитись

Щоб відложити вам по першому життю давнього чоловіка, що гліє в похотях лукавих (Єфес. 4, 22).

Безумний каже в серці своїм: Нема Бога! Розвернулись і творять огидну неправду; нема там ні одного, хто б добро чинив (Пс. 53, 1).

З середини, бо з серця чоловіка думки лихі виходять, перелюбки, блуд, душоубство, злодійства, зажерливість, ледарство, підступ, розпутність, лихе око, хула, гордощі, дуροщі: все це лихе з середини виходить і поганить чоловіка (Мар. 7, 21-23).

Безбожність.

Ще бо Христос, як були ми недужими, в свою пору за нечестивих умер (Рим. 5, 6).

Як же побачив Бог, що ледарство людське було велике на землі, а люде дбають повсячасно тільки про лихе (1 Мойс. 6, 5).

Лукаве над усе в світі серце людське й ледаче; хто його зміркує (Єрем. 17, 9).

І такі потребують очищення, бо вони є дітьми диявольськими.

Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душогубцем з почину; й в правді не встояв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець її (Йоан. 8, 44).

По сьому явні діти Божі, і діти диявольські. Кожен, хто не робить правди, не від Бога, так само й хто не любить брата свого (1 Йоан. 3, 10).

Потреба н а н о в о народитись, народитись до Божої родини.

І вас (оживив), що були мертві провинами й гріхами вашими (Єфес. 2, 1).

Котра ж роскошує, та жива — вмерла (1 Тим. 5, 6).

Усі ці є потрібні, щоб наново народились.

Озвавсь Ісус і рече йому: Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не народиться звиш, не може видіти царства Божого (Йоан. 3, 3).

Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не родиться од води й Духа, не може ввійти в царство Боже (Йоан. 3, 5).

Роджене від тіла — тіло, а роджене від Духа — дух (Йоан. 3, 6).

Ці три річи: „Народитись”, „Вода”, „Дух” — всі разом є потрібні і одно без другого не може обійтись.

Зібрав і пер. П. Цаплаг

(Далі буде).

ДО ЖІНОК.

С а м а р я н к а

Прийшла жінка до криниці,
Щоб води набрати:
Там Христос чекав на неї
Та й почав казати.

„Дай мені води напитись,
Що ти начерпала” —
Жінка дуже здивувалась
Йому відказала.

„В самарянки просиш пити,
Як це може бути?
Поміж нас такої вістки
Від людей не чути.”

„Женщино! як би ти знала
— Дар Всевишнього Творця.
Тиб сама тоді просила,
Щоби дав води життя.”

„Бо напившись із криниці
Знову забажаєш,
Вода життя — слово Бога
Джерелом спливає.”

„Добродію” — каже жінка
„Хочу я просити,
Дай мені води живої,
Щоб більш не ходити, —

Сюда черпать — турбуватись
Лиш так собі жити;
Воду життя, що від Тебе
Цілий вік свій пити.“

„Іди, поклич свого мужа,
Швиденько, не гайся,
Та і з ним сейчас до Мене
Скоро повертайся.

Самарянка відказала:
„Я не маю мужа.“
Зажурилась бідна жінка, —
Зажурилась дуже.

„Правду, жінко, ти сказала,
Що мужа не маєш:
Пять бо в тебе було вже їх,
Та й той, що ти маєш

Тепер не муж тобі є —
Правду ти сказала.”
Здивовалась самарянка
Христа запитала.

„Скажи мені — бо я бачу,
Що ти є пророком,
Життя моє, все що дію
Бачиш Свої оком.

Скажи мені, де потрібно
Покланятись Богу;
Де і як знайти я можу
Правдиву дорогу”?

„Настав час, прийшла година
Поклоняться люде:
Духом, правдою Отцеві
Хвала вічна буде.”

„Бог є дух і Він бажає
Людям показати,
Шлях живий і вічне щастя
Вірним хоче дати.”

„Знаю добре” — каже жінка
— Що прийде Месія,
На землі святую правду
Людям Він посіє.”

„Я той самий, що з тобою
Тепер розмовляю,
Я прийшов, щоб вказати шлях
До вічного краю —

Всім дорого. Бо в неволі
Люде так втомились,
Я гріха ярмо знімаю
Людей кличу, щоб навчились.”

Щоб навчились справедливо,
На землі тут жити;
Цілим серцем, щоб навчились,
Бога як любити.”

Так навчав Спаситель світу
Грішну Самарянку,
Розворушив жалем серце
И душу цеї жінки.

Покинула свої відра
Там біля криниці,
До міста спішить швиденько
Щоб дружки звістити.

Та по вулицях Сихара
Спішить Самарянка,
Про Спасителя сказати
Хоче усім жінка.

— Гей, ходіть — подивіться
Людям вона каже,
Цей Христос пророком
Всі мої учинки.

Відгадав. Виходять люде
І йдуть за нею
До Христа, до Спаса-Бога
Цей Правди — дорога.

Покинула жінка воду
Біля ніг Христових,
В серці радощі і щастя
И квіти на дорозі...

Сестро! Жінко! кинь грі-
А сама іди; (хами
Про любов Христа дай знати
Скрізь, сейчас спіши!

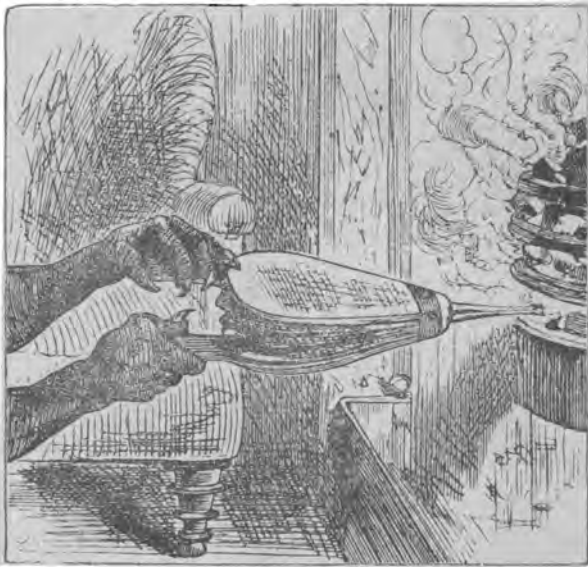
Марія Абрамович

Куток молоді

Жадний два рази тратить

Гріхом не пробаченим би було укривати збіжа в замкнутім шпіхліру, тоді коли на вкруги сусіди голод терплять. Жадний завсігди вдвійно тратить, бо миші му зїдять нагромажене збіжа,

а ржа зість желізо; а гнів Божий замінить його багаство в нищету. Великий стіг сіна легкозагрівається і запалює, коли довго буде лежати не нарушений; але коли виймеш частину з него і провітриш урятуєш решту. Коли маєш збіжа чи чогось иншого, тільки що ті збуває, нащо даремно

марнуєш, не користаєш сам, і нікому не дась щоби пожиткував, тим тільки покривиєш себе ганьбою перед Богом і людьми.

Краще віддай частину своїх достатків на добре діло, для убогих і сиріт, або на якусь иншу ціль для добра твоїх близьніх. Тоді благословіння Боже спічне на тобі і на ршту твоїх маєтках, які у тебе позістануть.

Пер. Г. Д.

З праці на ниві Божій.

В неділю дня 30 червня ц. р. відбулося св. хрещення в селі Грабівці, Жовківського пов. Діти Божі робили це після слів Іуса Христа, Котрий сказав: „Ідіть по всьому світу й проповідуйте Євангеліє усякому твориву. Хто вірувати ме та охреститься, спасеться; а хто не вірувати ме,

осудиться (Мар. 16, 15-16). На це торжество зібралось много гостей наших з усіх сторін. Було це перше подібне зібрання, де після св. науки — Євангелія дорослі люде хрестились. Були тут браття і сестри з Грибович з своїм хором, Жовкви, Жовтянца, Томача, Камінки Струмелової, Дальничу, Грушки і інш.

Рано відбулося зібрання на подвір'ю у брата Тягло, а по зібранні всі ми відправились до ріки, де мало бути хрещення. Там вже було багато людей, котрі поприходили увидіти, як віруючі хрестяться.

Коло ріки служили словом брати: І. Чорній з Грибович, І. Підгорецький і В. Перетятко, після чого сім осіб, після слів св. Євангелії, визнали Ісуса Христа, як свого Спасителя.

Прибуло тут рівнож много приятелів-слухачів, з котрих одні пильно слухали, а другі через увесь час шуміли, кричали і старались нам перешкодити, але Господь не допустив і ми, в як найгарніший спосіб, закінчили. Слову Божому можуть противитися лише ті, котрі ненавидять правди Божої, але вони колись перед Ісусом Христом дадуть відповідь. Слава Богу, що многі очі отворились. Від ріки всі повернули домів, де мали привітання і молитви з новоувірвавшими і вечеру Господню. Многі перший раз виділи і чули правдиву науку з св. євангелія. Дай Господь, щоби посіяне слово Боже принесло много плодів. Моліться за працю в тій околиці.

Присутній

* * *

З праці в Снятинщині

Вже від травня 1928 р. брат М. Лютий працює в околиці Снятина на Покуття, де Господь його працю благословляє. Брат Лютий осівся в місті Снятині, де старається сіяти насіння св. Євангелія, як в місті так і по селах снятинського повіту. Мусимо зазначити, що праця наших працівників на початкуючих місцях не є легка. Наш нарід з одної сторони приглушений темнотою, його трудно скермувати до св. Євангенія, а з другої сторони звязаний релігійними забобонами, котрі його кріпко держать в оковах засліплення. Ми часто чуємо ось такі вирази від наших людей: „Та ваша віра є добра, але ми так жити не можемо. Нам треба вкрасти, випити, погуляти, часами поклясти... а у вас того робити не можна.” Ось якої віри і церкви хочуть люде. Зараз треба примінювати не людей до церкви, але церкву до людей. Христос прийшов і приніс таку науку, що людем тяжко її виповнити і нині ніби потрібно ін-

шого Євангелія. Але ні, Ісус Христос опімнеться про свою пролиту кров (Йоан. 16, 8-10). Між такими обставинами працюємо і поширюємо науку Христову.

Праця бр. Л. йде в двох селах: Підвисокій і Стецеві. Зібрання робляться і по других селах, але явних плодів наразі ще не видно, хочай вже багато праці положено.

При поширенню св. правди Божої стрічаємо різні перешкоди. Одному працівникові є досить тяжко працювати в кількох селах нараз, тому що далека віддаль і брак комунікацій спричиняють багато трудностей. Отже бр. Л. часто пішком, а часом ровером спішить до своїх місійних станиць, де голосить св. Євангелія.

Дня 21 липня ц. р. я був запрошений бр. Л. до Снятина на урочистість св. хрещення. Я вибрався туди ще в п'ятницю 19/7. Переїзджаючи околиці Станиславова, Коломиї і Снятина можна було замітити знищення засівів по низьких місцях над ріками Дністром, Прутом та ін. Спад сильних дощів на горах спричинив вилив рік, що затопило засіви. Страти великі. Приїхав до станції в Снятині, брат Л. вже чекав на мене. Привітались і відправились до помешкання, де рівнож встрінув його дружину і маленького сина Любослава.

В суботу відправились до села Підвисокої, де мали відбути іспит над увірувавшими в Христа всім серцем. Перед іспитом мали коротеньке зібрання і молитву, а опісля приступили до іспиту. Іспит трівав цілу ніч, а над ранком чотирма фірами відправились до ріки Прут біля Снятина, роблячи 19 кіл. в одну сторону. Хрещення було назначене на пів до четвертої рано, але із-за далекого віддалення ми спізнали. Коло ріки німецькі браття і сестри вже на нас чекали зі своїм хором. На берегу ріки Прут всі зібрались, а хор німецькій під пров. проп. Зомерфельда відспівав кілька пісень і брат М. Лютий короткою промовою розпочав зібрання, де надмінив, що це перві плоди його праці днесь в біло зібрані стали перед нами. Опісля, за Божою помічу, продовжив слово я. По скінченню слова всі приклонили коліна на берегу ріки і молили Вітця небесного за Його велику радість, та за тих, котрі віддали свої серця Йому, аби Господь їх держав аж до смерти вірними Його словам. По молитві 12 осіб одно по другому ввійшли до ріки і визнали Ісуса, як свого Спасителя (Рим. 6, 3-6. Мат. 28, 19. Діян. 8, 38). По хрещенню бр. Л. коротким словом окінчив зібрання.

При хрещенню були присутними наші гості з Снятина, Августдорфу, Рудольфсдорфу, Стецеви і Залуча.

Відтак фірами ми відправились назад до села Підвисокої, де відбули прийняття нових членів до церкви Христової

і вечерю Господню. Було тут багато гостей, котрі слухали науки з Євангелії.

Велика радість наповняла серця наші, що ми могли так радуватись в нашому Господі Ісусі. Ми віримо, що Господь покличе ще більше до Його правди, лише будемо просити нашого Господа Ісуса про це як і про брата, котрий там трудиться.

Браття і сестри увірувавши всіх дітей Божих вітають.

В. Перетятко

* * *

При кінці місяця червня ц. р. я з декотрими братами і сестрами відвідали село Кобилю, збаражського пов., де працює брат П. Огородник. 22-го червня ми були вже на місци. Люде узнали про наше прибуття, зібрались на вечірне зібрання, котре протягнулось до пізньої ночі. 23-го о год. 9 рано майже всі браття і сестри одні фірами, а другі пішки відправились на Волинь до села Олексинця, де малося відбути св. хрещення. Здається неможна описати тої радости, яку ми переживали в той час. З многих громад віруючі зійшлися на це торжество, як з Галичини так і з Волині. Особлива радість була для мене бачитись з братами і сестрами, з котрими я ще в 1922-23 році ділився словом Божим і молився разом з ними за свободу в Галичині. Около полудня всі ми вийшли над ріку, де сотки людей зі сльозами в очах прислухувались слову Божому і ховали їх глибоко до своїх сердець. В повнім супокою і тишині 16 кандидатів перейшли св. хрещення. Після хрещення в саді під голим небом відбулись молитви над новоохрещеними і вечера Господня. На вечірне зібрання ми знов повернули до Кобилі. Мій корнет скликав мало не ціле село. Повна хата, сини і подвіря було наповнене слухачами. Місцевий хор співав чудові духовні пісні. В зібранню говорили слідуочі брати: П. Огородник, І. Романишин і брат Максим, бувший передовий брат кобилянських пятидесятників і я. 24-го ми знову відбули 2 поучаючих зібрань. Слава і хвала нашому Господеві, що двері Його благодаті відчинені і що діти Його можуть свобідно збиратися та молитись один за другого.

І. Г. Семенина

День Зелених свят в Забірю

В тім році наші літні ферії „Школи Біблійної” розпочались ще перед Зеленими святами, по старому стилю. Цей день є великий для віруючих в Господа христیان; бо в тім дню Господь зіслав обітницю Святого Духа на апостолів в

Єрусалимі. Зелені свята в значінню біблійному є днем „Сошествія Св. Духа”, але народ наш український як і інші народи зовуть цей день „Зелені свята.” Та назва відповідає своєму значінню що до пори року. В ту пору, кожен мешканець міста прагне, хочай би коротенько побути на селі і набрати свіжих сил для дальшої умислової праці. І мені Господь допоміг полишити на короткий час, те фабричне місто Лодзь, в котрім як рік довгий вибухають клуби диму, з тисячно-фабричних коминів, та замінюють майже ціле місто в похмурий день.

Ті дні Зелених свят і для мене були радістю, бом міг бачити моїх дорогих в Господі братів та сестер. В перший день тих свят Господь нас чудово благословив, відчувалисьмо це в наших молитвах. На другий день ще більше радість огортала наші серця. А тою причиною до радості був шлюб наших брата й сестри в Господі І. Гнідця і М. Іващук. На ту урочистість прибули гості з Рави і з Угнова рівнож зі сіл, так що трудно було всіх слухачів помістити в нашій салі зібрання. Богослуженням кермував бр. В. Перетятко, котрий уділяв шлюб молодій парі. Пополудню богослуження мало характер євангелічний, головну промову виголосив бр. І. Підгорецький, і інші бр. промовляли. Дав-би Господь більше таких зібрань благословенних. Крім того що браття передові, котрі найбільше трудилися для Господа розіхались, всеж громада віруючих не слабіє духово, і не спинить свого лету на крилах віри до Господа. (Одкр. 3, 7-12).

Г. Д.

Урочистість св. хрещення в Гійчу

Дня 11 серпня ц. р. діти Божі в Гійчу переживали велику радість. День цьої радості позістанеться довго в наших споминах, а найбільше буде цей день памятним тим братам і сестрам, котрі вступили в вічний союз з Господом Ісусом. Хочай день був хмурий, але на час хрещення дощ перестав падати. Коло першої години пополудню всі браття і сестри, а також гості, котрі прибули, щоб поділитися радістю, прибули до місця зібрання, а відтак всі разом вирушили в похід над річку. Ідучи через пасовисько до річки, котра пливе селом, хор співав духовні пісні на славу Господи, котрих ехо розходилося по селі і скликувало слухачів на зібрання хрещення. Отже багато прибуло слухачів, щоб подивитись як віруючі відбувають хрещення.

Зібрання почалось хоровим співом. Після співу брат Підгорецький прочитав слово Боже Йоан. 1, 28-37 і коротко промовляв про значіння св. хрещення. Опісля продовжив слово бр. В. Перетятко, читаючи слово Боже з єван. Мар. 16, 15-16 і Рим. 6, 1-4 і промовив на слова, коли, кого і як

маємо хрестити. По окінченню проповіді 26 кандидатів перейшли через св. хрещення, по приміру самого Господа Ісуса Христа (Мат. 3, 15). Кандидати браття і сестри були з Забіря і з місцевого збору. Дуже радісно було чути, як новоувірувавши визнавали, що Ісус Христос простив їм гріхи і в знак смерті Ісуса погребались в воді (Рим. 6, 4), а хор відспівував пісню: „У Христа охрестившись в Христа одягнувшись. Алилуя.“

По хрещенню всі вернули домів, де відбули зібрання і вечеру Господню з новопринятими братами і сестрами, а при останку відбулось іменовання маленької дитинки.

І так цілий день променув, як одна хвиля в духовній радості. Нехай буде Йому слава з наших сердець, за Його любов, котру Він має до нас від нині по віки. А вас, браття і сестри, просимо не забувайте нас в ваших молитвах перед Господом. Ми віримо, що Господь нас не опустить, а поведе все далі. Амінь.

Г. Притула

СЮ

„Хто вбогому дає, не знати ме нужди.“

(Пр. Сол. 28, 27).

П О К Л И К

Горський збір, Пружанського району, на Поліссю, Польша, настигло велике горе. 16 червня ц. р. в 4 год. пополудню вибух вогонь. Як раз в той час, коли всі дорослі люде були в кількох кількометрах від села на сінокосах. В одну хвилину кілька домів вже були в огні; сильний вітер зривав з дахів з вогнем солому і переносив їх на інші будинки, котрі рівнож у хвилину загорілися. Коли люде позбігалися з поля, ніхто біді не міг допомогти, тому що ціле село перебірало одно палахкотили сгносько. 28 господарів згоріло зовсім, місце, де вони мешкали є цілком голе, де не лишилось ані попелу, вітром розвіяного. В числі потерпівших є 5 родин з наших братів (в згаданих родинах всі віруючі), а в 9 родинах буває один, два і навіть більше віруючих членів. Потерпівші полишилися на попелищу під голим небом в тій лиш одежі, яку мали при праці. Всі запаси харчів, одіння, сіно, свині і часть товару — все погибло у вогні. Одна 7-на дівчинка вбігла в дім, щоб вирятувати свого 4 го брата, але не могла його вирятувати, тому що хлопець вже був в вогні; вона вискочила на двір, полумя обхопило її і, вона впала на землю і в страшних муках згоріла; полишилися з неї лиш обгорілі кістки.

Страшне положення, в яким полишилися потерпівші, зрушило серця навіть світських люде, котрі, беручи приклад

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ”, (Йоана 14 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 10

Жовтень 1929 року

Рік 3

Сила крові Христової

Р. А. Торрей.

(Продовження).

Пер В. П.

„Сила в Бога.” Значить вона є під розпорядженням чоловіка. То є щось розділяюче чоловіка від Бога, — це гріх. Ми читаємо в Ісаї: „Ось рука Господня коротша не стала, щоб рятувати. Й ухо його не вглухло, щоб чути. Ні, це проступки ваші з Богом вас розлучили, й гріхи ваші лице його од вас одвернули, щоб не вислухувати” (Ісаї 59, 1-2). Перше, чим узнати силу Божу в життю нашим і нашим служенню, треба видалити гріх, котрий розділяє нас від Бога. Кров нищить гріх (Жид. 9, 26). Щоби узнати силу Божу, перше треба узнати силу гріха. Наше знання на досвіді сили слова, сили Духа Святого і сили молитви, залежить від пізнання сили крові Христової. Поглянемо, що може зробити кров Христова:

1. Перше всего, кров Христова є убаганням за гріхи. В Рим. 3, 25, читаємо: „Котрого предложив Бог на вблагальну жертву через віру в кров Його, щоб зясувати правду свою одпущенням прежніх гріхів у довготерпінню Божому.” На початку в тій же голові апост. Павло стверджує, що всі би люде згрішили, так, щоб усякі уста загородились і, винен був увесь світ Богові.” Бог святий, Бог гріха не навидить. Його ненависть до гріха не є жартом. Вона вповні реальна, жива і правдива. Вона повинна якось реалізуватись. Боже прокляття гріха повинно вибухнути. Якаж є для нас надія? Аджеж всі ми згрішили, — і лишені слави Божої? В 25 вер. Бог дає нам Свою власну відповідь на це важке і цікаве питання. Для нас є надія, тому, що Бог Сам предбачив жертву благодати — кров Христову. Бог назначив Христа на жертву змилювання в крові Його через віру. Божій гнів за гріх ударяє по Нім, вмiсто того, щоб вдаряти по нас. Цю велику правду проповідував пророк Ісаї сотками літ перед Христом. „Всі ми блукали, як дівці, кожен ходив своєю дорогою — провиниж усіх нас вложив Господь на него одного”

(Ісаї 53, 6). Перша сила крові Христової в помилуванні, покладаючи на нас знак і задовольючи святий гнів Божий проти гріха. Вона є „наша пасха“ (1 Кор. 5, 7) і, коли Бог бачить кров, Він переходить мимо і щадить нас, якими-б грішниками ми не були (2 Мойс. 12, 13, 23).

Це помилування для віруючого є помилуванням через віру. Весь гнів Божий за гріхи віруючого вповні замирюється, або задовольнюється кров'ю Христовою. Як це чудово і радісно, коли подумаємо, скільки раз і як тяжко ми грішили, як безмірно є Святий Господь, як Він ненавидить гріха і, як пролита Христова кров цілком усунула від нас Його праведний гнів, бо Він Сам приготував помилування.

Христова кров, по відомій мірі, служить і допомагає усім і віруючим і не віруючим, самим запеклим грішникам і самим упертим противникам і богохульникам. В 1 Йоан. 2, 2 читаємо: „А Він вблагання за гріхи наші, не за наші-ж тільки, а також цілого світа.“ Христовою пролітою кров'ю затвердилась основа, на котрій Бог може виявити свою милість всьому світові. Все Його милосердя до чоловіка основане на пролитій крові Христовій. Боже відношення до тих, хто висміває доктрину відкуплення, Його відношення до Вальтера, Томи Пен і Кол. Інгерсоль, основані на пролитій крові Христовій. Його милосердне відношення до всякого чоловіка від часу прогрішення Адама, основане на пролитій крові Христовій. Ніколи Він не мігби інакше помилувати грішника, як тільки зчижити його. Коли б хтось запитав: як може Бог милувати грішників, живших до Христа, то відповідь дуже проста. Ісус Агнець, Котрий був від сотворення світу заколений (Одкр. 13, 8). З тої пори, як гріх прийшов у світ, очі Господні були спрямовані на жертву, котру Він Сам приготував від початку світа. І в саду Едемським почала проливатися жертвенна кров, котра указувала, як преобраз, на правдиву жертву. Сила крові достарчила людям всі милости, які Господь їм виявляє після прогрішення. Самий найгірший противник Христа, винний всего найліпшого, що в него є, — крові Христовій.

2 В Єфес. 1, 7 читаємо: „В котрому маємо збавлення кров'ю Його й оставлення гріхів по багатству благодати Його.“ Завдяки крові Христовій, ми маємо викуплення і прощення гріхів. Віруючому в Христа не вмайбутности треба ожидати прощення гріхів, бо він вже має прощення гріхів тут на землі. „Маємо“, говорить св. апост. Павло „оставлення гріхів.“ Для оставлення гріхів не потрібно наших заслуг, це заслужив Христос своєю кров'ю, а нам треба лиш тільки прийняти Його вірою і радуватися. (Нема на світі чоловіка, котрий заслужив би собі спасіння, бо це єдиний Христос може дати, а що є такі, що так навчають, то це мильно).

Сила крові Христової достарчує прощення всякому віруючому.

Ви правдоподібно чули про одну умираючу старушку, як до неї був прийшов священик з запитом:

— Я почув, що ви вже вмираєте?

— Так! відповіла вона.

— А чи примирились ви з Богом?

— Ні, була відповідь, котра його засмутила.

— І ви не жахаєтесь стати перед Богом, без Його примирення?

— Ні! Священик ще більше засмутився.

— Послухайте! — серіозно він до неї заговорив, — чи ви знаєте, що вам жити остало: я вже недовго і, що ви станете перед святим Богом?

— Так, я це вповні признаю.

— І не боїтесь Бога?

— Ніяк.

— І ви не примирились з Богом?

— Ні.

— О чім ви зараз думаєте?

І лице умираючої старушки усміхнулось. — Я не помирилась з Богом тому, що мені цього не треба було. Христос учинив це для мене більше як 1900 р. тому назад, пролив Свою кров на хресті і я на цім заспокоїлась (Кол. 1, 20).

О, як щасливий є той, хто навчиться цього спокою, зяснованному на звершенім Христом помирінню, хто полічив свої гріхи прощеними, тому що кров Христова була пролита, і: що засвідковано Самим Богом. „Маємо збавлення кровю Його й оставлення гріхів.“

3. Є ще третє місце, що дуже близенько підходить до наведеного, що указує на силу крові Христової. Це (І Йоан. 1, 7): „Коли-ж у світлі ходимо, якож Він сам у світлі, то маємо спільність один з одним і кров Ісуса Христа, Сина Його, очищає нас од усякого гріха.“ Тут ми видимо певність прощення, отримуючу через кров. Кров Ісуса Христа має силу очищати віруючого від усякого гріха. Вона стало очищає і держить його в чистоті кожний день, кожний час і кожду мінуту. Вона очищає від гріховної вини. Коли в Біблії говориться за очищення в злуці з кровю, то завсігди розуміється очищення від вини. Очищення від власти гріха і присутність гріха належать, після слова Божого, Святому Духові і Христові, жиючому і пробуваючому в нас, а не Христові розпятому. Христос на хресті спасає від гріховної вини, Христос на престолі від сили гріха, а знову приходячий Христос спасає від присутного гріха. Але кров Христова очищає від усякої гріховної вини, коли ходив у світлі, коришся світлу і ходиш в Христі, Котрий є світлом. Кров Христова, такого чоловіка очищає від усякого гріха. Хай його

минулість буде самою страшною, яка тільки може бути. Нехай його многочисленні гріхи і страшні, всі вони, всі до одного, великі і малі, будуть всі обмиті. В очах Божих такий є цілком чистий. Його гріхи, котрі були, як багрянця, як сніг убілились (Ісаї 1, 18). Христова кров має силу найчорнішу рукопись зробити білою. В многих з нас минуле було темне. Так в усіх; колиб ми його могли увидіти таким, яким його видить Господь до омитя, то найліпшим з нас треба булоб признатися, що воно було вельми темним. Но коли ми ходим у світлі, коримось правді Божій, віримо у світло Христове, то наше поведення стане чистим, як Христова одежа, як ученики Його бачили на горі Преображення (Мат. 17, 2; Лук. 9, 20; Мар. 9, 3). Ніхто не може осудити вибраних Божих (Рим. 8, 33); тим же то тепер нема ніякого осуду тим, що в Христі Ісусі (Рим. 8, 1).

(Далі буде).

Дещо про правду

І зрозумісте правду, й правда визволить вас (Йоан. 8, 32).

Ми все говоримо о правді, обурюємось, що нема її, але чи пробували ми шукати її? Чи багато утратили ми сил і старань, щоби вона була? Мільони людей кожного дня, з ранку до пізної ночі, не покладаючи своїх рук, працюють, щоби добути собі покарм: одні гнуть хребет за рискалем, другі задихуються у варстатах, треті опускаються на дно моря за дорогими каміннями, риються глибоко під землею, добувають золото, срібло і камінний вуголь. Голова і серце у людей були і є заняті не тими думками і турботою, щоби шукати правди Божої. На інше люди дивились і тому зійшли з дороги; повернули на дорогу зла і неправди, котра густо заросла колючим терням неправди. Рік від року в нас життя стає тяжчим. Непорядки ростуть. Місто, щоби любити один другого, то ненавидить один другого. Людська злість, розпуста і безаконня перегороджують дорогу до Бога, до Його любови і правди. Люде без правди Божої в серці дивляться на життя, як на спільний розбій. Чому ж воно так? А тому, що „люде від правди слух одвернули” (2 Тим. 4, 4). Кожен робить то, що йому хочеться. Сильніший поборює слабшого. „Хто кого може, той того глodge.” Вони не розуміють, що увесь світ є одним великим незмірним храмом Божим, що все життя людське повинно бути одним суцільним богослуженням Богу духом і правдою, що

наше серце, яко престіл, де, як в лампі, повинна світити і горіти правда Божя. Блаженний, хто шукає за цюю правдою, як голодний шукає хліба. Буває, що коли ми шукаємо якусь річ, ми її шукаємо, а коли не знаходимо, забуваємо. Але коли голодний шукає поживи, він не забуде за свій голод, покіль не насититься і для него в той час скибка хліба дорожча золота і пошани. „Усі бо свого шукають” (Фил. 2, 21). Ідуть по широкій дорозі, на котрій царить: перелюб, блуд, нечистота, розпуста, ідолослуження, чарування, ворогування, свари, ненависть, суперечки, незгода, єресі, зависть, убійство, пянство, гульки і т. д. — все це є твоїм власне ворогом і перегородою до бажанної правди. Ось чому тепер наше життя буває так безвихідно важке? Коли люде бувають нещасливими, то вони самі собі винні: вони не живуть згідно с волею Всемогучого Творця. Бог сотворив людей не для горя і страждань. Щож повинні робити, щоби вже раз бачити, тут, де поросли горе зла цю Божу правду? Треба витверезитись, обдуматись, прийти до себе, зрозуміти, що неможна дальше жити в неправді. Треба перемінити дорогу, вибрати нову, просту, котра веде від смерти в життя вічне (Йоан. 14, 6).

Коли ми зблудимо в лісі і не можемо самі вийти на дорогу, ми кричимо і гукаємо, чи не відізветься хтось. Ісус Христос, Котрий є та дорога і правда, давно вже кличе всіх заблудивших до Себе, говорячи: „Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, я впокою вас” (Мат. 11, 28). Блаженні, хто шукає правди, немов голодний хліба, або жаждучий води. „Блаженні голодні і жадні правди, бо такі наситяться” (Мат. 5, 6). „Просіть, то й дасться вам, шукайте, то й знайдете; стукайте, то й відчиниться вам” (Мат. 7, 7-8).

І. Г. Семенина

Діяння Святих Апостолів

Євангельська історія в формі гомілетичній.

(Продовження).

Благословенний стан церкви Христової з часів апостольської праці, котра була і тепер мусить бути взором для християнських зборів. Ми бачимо зі слідуочого: Як Господь будує свою церкву?

І. Господь будує церкву свою тим, що признається до праці своїх слуг.

1. Він через них творить великі ознаки і чудеса оздоровлення (Діян. 5, 12, 15, 16).

В правдиві церкві Христові і сьогодні повторяються ці чудеса, а навіть ще більші, бо в ній каючіся грішники знаходять не лиш сцілення тіла, але і оздоровлення розуму, серця, душі і духа, а найбільшою ознакою цього є нове життя і нові діла (в. 12).

2. Господь своїм вірним дає велику притягаючу силу, через котру многі приходять до Христа, до церкви і спасіння (в. 14).

3. Господь взбуджує в серцях народу велике довіря до своїх слуг (в. 15), через котрих на народ зливає велике благословіння (в. 16).

II. Господь утвержує свою церкву через ворогів правди.

1. Архисреї та садукееї з зависти до слуг Христових наклали руки і вкинули їх до темниці (в. 17-18). Так воно було з початку Христової церкви, так воно є і сьогодні. Де Євангеліє Христове закладає лівара для піднесення народу на вищий урівень духового та морального життя, там і вороги Христові, ці нинішні фарисееї, садукееї та Юди в заздрости зневажають їх, чернять та підкопують існування слуг Божих і відганяють тим їх від праці (в. 18). Однакож

III. Господь сам визволює їх з темниці.

1. Господь посилає свого ангела і робить неможливе можливим (в. 19). Де слуги Христові безраді і безсильні, там рука Господня творить чудеса.

2. Господь посилає своїх слуг знов проповідувати слово життя (в. 20). Скорше здолівби сатана з цілим своїм військом стримати ріку Нігара, ніж діло рук Господніх (в. 20).

3. Вороги Євангелії Христової в боротьбі з правдою показалися безсильними і постиженими (в. 21-26). А чиж це саме не повторялось і у нас в Галичині? Чи-ж наші попи і їхні темні помічники не гонили, не били і до темниці не саджали віруючих, а що помогло? Хто побідив?.. Христос у віруючих... Аلیلуа.

І. Петраш

(Далі буде).

Чого навчають гр.-кат. священники?

Мир вам! Цими словами поздоровляв Христос своїх учеників, коли явився їм по воскресенню. І ми нині між собою поздоровляємо брат брата і сестра сестру поздоровленням: мир вам.

Дорогі в Христі браття і сестри, я переживаючи трийцять два роки в темряві, з волі Божої став просвічений сло-

вом Бога живого і зрозумівши Його св. волю, а прийняв водне хрещення, осьмілююсь до вас, дорогі браття і сестри, як тут, так і за океаном написати пару слів, щоб всім нам спільно зрозуміти, чого навчає католицька церква в Рикові, пов. Золочівського. 28 липня ц. р. в неділю була відчитана Євангелія про біснுவатих. З цієї то Євангелії почав „слуга Божий” проповідувати про Баптистів. Подібних проповідей можна почути кожної неділі, в котрих називає нас суботниками та лжепророками. Навчає, що та віра за доляри, забуваючи за це, що сам не посвятив своїм парофіянам пасок в 27 році, бо люди не зложили були по 50 гр. від пасхи. Але такої науки, як цієї неділі, то ще не було. Почав учити, що і теперішніми часами є люди біснуваті, а властиво ними є ті баптисти. Вони навчають самі не знають чого, а до того ще творять великі беззаконня. Тут почав слуга бога цього світу, оповідати такі слова, що я простий і невчений селянин встидаюся ті слова повторити. Почав людям розказувати, що ті беззаконники сходяться на вечірні зібрання, зачинають молитися і роблять беззаконня. (Тут випускаємо уривок слів задля їх грубости. Ред.). Таку брехню потрафив говорити учений теолог, котрий носить раніу о. Декан Нікола Рицар, називаючи себе наслідником апостолів. Він говорив в церкві такі слова, затроюючи серця малих дітей, котрі любили слухати науки на зібраннях, а навіть співали пісні з Паломника. Люде, слухаючи цієї науки скреготали зубами, затискаючи кулаки на тих недовірків, котрі відреклись Христа і кат. церкви. Як тільки люди повиходили з церкви зараз були такі нетерплячі, що поприходили до мене, питаючи, чи це правда. Кажучи між собою, як би це неправда, тоби ксьондз в церкві такого не говорив. А коли я їм почав обяснювати слово Боже, що це диавол кидає безчесть, то вони сказали: подай попа в суд! але я відповів, що треба прощати ворогам, щоб і Отець простив нам провини наші (Мат. 6, 14).

З того, дорогі браття і сестри, зрозумієте і пізнаєте науку кат. церкви. Чи це справді слуга Бога живого, котрий говорить людям таку велику брехню, в місце учити любови, про котру Господь Ісус Христос так виразно учив: „Щоб любили один одного, як я полюбив вас” (Йоан. 15, 12). Св. Йоан богослов обширно нам розяснює в своїм посланню 4, 7-21, описуючи, коли хто каже, що люблю Бога, а брата свого ненавидить, той ложник; бо хто не любить брата, котрого бачить, Бога, котрого не бачить, як може любити? В 1 посл. 2, 9-11 описує: „Хто-ж ненавидить брата свого, той в темряві.” Апост. Петро в 1 посл. 4, 8 поучає нас: „Майте один до одного щирю любов.” Кожний, хто слідить слово Боже, отверто скаже, що це брехня, видумана дияволом, бо Пастир наш Христос сказав нам непомильні слова, що він є

отець брехні (Йоан. 8, 44). Згадані проводирі, вони сліпі сліпих, зійшли на манівці за світовими та тілесними вигодами, побиваються за суетою, забуваючи на слова Господа Христа, Котрий кров свою пролив за нас, щоб нас привести до пізнання правди (Йоан. 8, 32).

Дорогі браття і сестри, я не писав цієї статті на то, щоб наше серця загорілися злобою та гнівом до нерозумного чоловіка, він свою надгороду отримає за поблазнь (Мат. 18, 6-7). Дорогі, ми повинні радуватися з цього, бо наш великий Учитель виразно учив, що блаженні ви, коли вас безчестити-муть, та гонити-муть, та казати-муть на нас усяке лихе слово не по правді, ради мене" (Мат. 5, 11). Я написав на це, аби кождий віруючий легко зрозумів, що правдива церква мусить много терпіти, так як і її жених Христос. А тою церквою є ви, так як нам говорить св. апост. Павло в 1 посл. до Кор. 3, 16. А про церкву фальшиву говорить слово Боже в Одкр. 18 гол., що пристрасним вином блудодіяння напоїла всі народи, тому взиває нас Ісус Христос через Йоана: „вийди з неї, народе мій, щоб не мати вам спілки в гріхах її" (Одкр. 18, 4), а хто вийде і побідить, того Ісус Христос надгородить (Одкр. 2, 7, 17 і 26; 3, 12-21). Отож, дорогі браття і сестри, думаю, що кожний, хто прийшов до пізнання правди, буде старатися і других заблудших братів приводити до цієї науки, котру голосив Ісус Христос, а св. апост. Павло, зясував, пишучи друге послання до Кор. 6, 14 сказав: „Не ходіть у жадному ярмі з невірними", тому ми повинні придержуватись науки Св. Письма, а не пропаганди фальшивих пророків.

Ф. Кузь з Рикова.

Як я пізнав правду

„Кожен бо, хто просить, одержує; і хто шукає, знаходить; і хто стукає, тому відчиняють" (Мат. 7, 8). І тому я вірую, що Господь своїх обітниць не вкорочає. Як колись і я від уродження з лона матери своєї зроставши в безбожності тай ані не думав про сповнення заповідей Божих. А ходячи в розпусті, пристрастях, п'янстві, бенкетах, напитках та мерзських ідолослуженнях (1 Петр. 4, 3).

Одного разу я був виїхав до Німеччини до праці, де я працював ночами під землею, а днями я прислухувався, як один чоловік читав Біблію і деякі слова я собі запам'ятав. Так важко ставало мені на серці, що я часами і заплакав, що я був неграмотний і сам для себе не зумів перечитати Св. Письма. Почувши слова Св. Письма, та вважаючи їх за

гарну історію, а не за правду Божу. Аж тут післав Господь на землю кроваву війну, в котрій був і я. Тут я вступив до школи військової старшини, де мене почати вчити перші букви і т. д. По окінченню школи я купив молитовник, з котрого почав молитися і співати.

Свого часу я відіхав додів на відпустку і, знайшовши місцевого пароха, я прохав, щоб мені написав по Біблію. Священик на моє прохання відказав, що такі біблії є зараз знищені росіянами і подав мені адресу до Жовкви по „Місіонара“, котрого я читав через чотири роки. Аж тут в 1921 р. почали грімко кричати і наказувати: „Стійте в вірі, утікайте від тих, що покинули католицьку церкву, бо вони погбли. Так почали вони перестерігати своїх вірних читачів. Отож від таких наказів мені сприкрилося читання, так що я відмовив бажаного місіонара, а став дальше питати за Біблією. У відповідь прислали мені історію біблійну, котру я читав з місяць, тай не знаходжу того, що я чув і запам'ятав колись в Німеччині. Отож я почав думати, що це не відповідає, тай покинув, а за Біблією дальше шукаю. Почав просити місцевого священика та зі сусідних сіл, і дяків і не було чоловіка з них, хтоб сповнив моє бажання. Аж тут одного разу я прийшов до сусіда і на столі побачив книгу, котру я читав в 1909 р. в Німеччині.

— Продайте, сусідо, мені цю книгу, питаю.

— Неможу продати, бо це позичена, відповідає сусід.

— А чи позичите мені на якийсь час?

— Так, можу визичити, відповідає сусід.

Я забрав книгу і радо почав читати через цілу зиму днями, вечерами, ранками і ночами в любові і радості, а на баптистів дальше нарікав і камінням думав кидати на тих, котрі приходили з інших сіл до нашого села Лісковатого, а це були браття і сестри в Господі Ісусі, з Войткови, Середниці і Станькової. Одного разу прийшов до мене дяк і я йому показав Біблію і питаю:

— Чи не є це баптиська книга?

— Ні, відповів дяк — це є пень світу.

— А що баптисти визнають? питаю дяка.

— Таку саму Біблію, тільки, що вони її перевертають.

Коли я почув, що баптисти визнають таку саму Біблію, то я зараз пішов на зібрання, де я прислухувався проповіді Євангелії, і за Божою помічю зрозумів, що це правда. Від тої хвилини я покинув католицьку церкву і всіх святих, і взявши свій хрест пішов у слід за Ісусом.

Покій Ісуса Христа браттям і сестрам, котрі служать Господеві.

М. Ковальчик

До заблудшого грішника

Пробудись мій любий брате!
Ще сьогодні з сну гріха!
Може нині ще ти станеш,
Перед Господа Христа. —

Бо коли ти спати будеш,
Сном байдужности гріха, —
Суд погибели ти приймеш;
І не ввійдеш в небеса.

Чиж не чуєш, милих звуків?
Що звучать все без кінця?
То Христос тебе Сам кличе,
У дім свого Вітця. —

Слухай голосу Ісуса!
Як Він кличе: „О прийди.“
Бо на завтра можеш вчути
Геть від мене відійди! —

Чиж не варт Він твого серця?
За страждання на хресті,
За пролиту кров за тебе,
Щоб ти не лишивсь в грісі. —

Він за твій гріх і переступ,
Був понижен на хресті, —
Щоб тобі дати спасення;
Все зробив Він — це в любові.

І сьогодні Спас боліє,
Що лишаєшся в грісі,
Й полишений благодати,
Котру хоче дати тобі. —

О прийдиж і не лишайся
Ти в своїх тяжких гріхах,
Клич, молися, та покайся,
У мольбі й гірких сльозах.

Він почує серця голос,
Простить всі провини зла.
Та прийме тебе в обяття,
В царство Бога і Христа.

І. Маяк

Кутоқ молоді

Де плуг не перейде, там буйні ростуть хвасті

Коли бувім ще, малим хлопчиком, бачив нераз, що рільники лишали дуже широкі межі; а на полях глибокі борозди, та рови, в котрих росло багацько не пожиточних тер-

нів. Хвасті скоро розсіва-лись по межах і ровах, багато треба було на це часу, щоби ці хвасті виполоти. Нерозвиті господарі не могли надивуватися, звідкіля ці хвасті беруться „колись були кращі часи”, так говорили між собою... о котрих глупії люди часто

зі жалем споминають. Хвасті і в наших часах ростуть там, де їх не сієш, окрім того, що поле є далеко чистіше від колишніх часів; бо рільники пішли до голови по розум і почали краще управляти землею. Чим краще рільник використає кожную пядь землі, тим більше буде хліба для всіх. Дуже було би гарно на коли би в кожній царині діялося так само. Хвастів усюди повно. Дітвора бомкі збиває, замість ходити до школи, та гарненько вчитися; колись будуть думати тільки о поста, та о речах, котрі не приносять ніякого хісна людині. На коли ми дітей не будемо учити Євангелія, тоді ворог правди скоро їх навчить: красти, брехати і проклинати. З замкнутими очима в котрім селі є школа, а в котрім нема, коли тільки прислухаюєь діточим розмовам. Де рідко перуть білля й моють меблі і посуду, там скоро повстане нечистота; де нема кота, там миші господарять.

Коли не будемо учити наших дітей, тоді скоро диявол насіє в їх серцях кукілю. В моїх хлопячих літах, люде на

селі мало вміли читати, та писати; зате багато мали часу: на пльотки, п'яцтва і бійки.

Нині нема ніяких труднощів до освіти, та щоб купити собі Біблію; тепер повинен кожен її читати і виривати хваст з серця свого. Найліпший плуг до чищення хвастів то Євангелія Христова. В селі, в котрім нема Євангелія там повно росте будяків та тернин. Серце людини повинно бути глибоко переоране ласкою Святого Духа. Наколи мала частина нашої натури полежить якийсь час облогом, тоді хвасти гріха заглушать душу. Що дня ми повинні переглядати наше серце, чи там не ростуть хвасти, бо вони дуже скоро розростаються. Працюймо і просім Бога, щоби благословив працю плуга на ниві так зарослій хвастами.

Пер. Г. Д.

З праці на ниві Божій.

Вільки Мазовецкі. Дня 28 серпня ц. р. відбулося урочисте зібрання св. хрещення в селі Вільках М. На зібрання прибули браття і сестри з різних зборів. До нашої урочистости допомагало нам і ясне сонечко, котре освічувало береги ріки, де були зібрані діти Божі. Браття і сестри прибули зі слідувачих зборів: Каменки, Гійча, Кольонії, Салашів, Ванова, Василева, місточка Угнова, Телєстина, Вишнева і місцеві. Около 2 години пополудню всі разом вирушили походом до ріки. Дорогою співали духовні пісні на славу Господа. Над рікою браття і сестри з Каменки вже чекали зі своїми кандидатами і також співали духовні пісні. У слід за нами прибуло багато слухачів, з котрих одні пильно прислухувалися, а інші крутилися, бажаючи перешкодити нам, однак-ж Господь допоміг звершити Його діло в як найгарнійший спосіб. Починаючи зібрання брат Г. Гладкий прочитав слово Боже і короткою промовою розпочав зібрання. Другий промовляв бр. І. Підгорецький, а відтак бр. В. Перетятко продовжив слово про хрещення. Відтак всі приклонили коліна на березу ріки і дякували Господеві за Його благословіння, а 20 осіб, котрі були на біло убрані, визнали в хрещенню Ісуса, яко свого особистого Спасителя. Діти Божі радувалися в Господі і дякували Йому за Його велику радість. По хрещенню всі віруючі відправились на вечірне зібрання до дому старенького бр. Долінського, в котрого перед хатою в саду відбули прийняття нових членів і вечерю Господню. Так браття і сестри перевели цей день для слави Божої і з радістю на серці розійшлись домів.

Хай цей день буде днем спасіння для тих, що чули про великі діла Божі.

Урочистість св. хрещення в місті Раві Руській

Я бажаю поділитись з вами, дорогі у Христі брати і сестри, цюю радістю, котру ми мали в неділю 18 серпня ц. р. Радувались ми тому, що під відкритим небом і перед сотками людей 6 братів і 4 сестри вступили в завіт з Господом Ісусом Христом. На цю урочистість були запросими мене равські брати і сестри.

Хрещення в Раві Руській

17-го серпня о 5 годині пополудни мій потяг останувився на стації Рава Руська, де брат Перетятко і брат Підгорецький разом з кількома місцевими братами очікували мого прибуття. Щиро привитались і пішли до дому бр. Перетятка, який стоїть на яких 200 кроків від стації. По коротких нарадах ми подались до хатини, де відбуваються духовні зібрання. Там вже очікували нас брати і сестри, котрі бажали вступити в завіт с Господом. Помолились Богу і почали іспит, іспит тягнувся від 7-ї год. до 3-ої по опівночі.

18-го рано о 9.30 ми прибули до дому зібрань, де застали вже многе число гостей прибувших на цю урочистість. Були тут брати і сестри зі слідуочих сіл: з Дахнова, пов. Любачівського, Вальдорфу, Майдану, Пріся, Кмичина, Тиятина, Посадова, Угнова, Забір'я, Гійча, Каменки Міляво, За-

гірних і я один із-за 174 кільметри від Рави Руської. У 10-тій год. рано розпочалось призивне зібрання. По відспіванню кількох пісень і молитви бр. Перетятко прочитав 133 псалму і привитав від імени цілого Равського збору всіх гостей, а за ним брати один за другим говорили короткі, а дуже поучаючі проповіді. Зараз після раннього зібрання всі ми рушили до ріки Рати. Ідучи дорогою до ріки співали духовні гимни. Ще ми не дійшли на місце, як там уже стояла велика громада людей бажаючих бачити, як баптисти хрестяться. За час нашого перебирання хор продовжував співати далше. Ехо цих чудових пісень неслось майже по над ціле місто Раву Руську. Всі присутні з бажанням були настроєні, що то учують, Зібрання було відчинене молитвою.

На сам перід місцевий передовий брат М. Цьох прочитав св. від св. Йоан. 4, 6 і промовляв в польській мові на тему „Без води живої нема життя, нема спокою.“ Люди з увагою слухали і ховали сказані слова в свої серця. За тим брат І. Підгорецький прочитав з Діян. Ап. 8, 26 і говорив на тему: „Хрещення Євнуха“, указав рукою на стоячих братів і сестер в білих плащах, котрі мов Євнух приступили до води, щоби охреститись. За Підгорецьким брат Перетятко прочитав св. св. Матвія 3, 10-17 і говорив на тему: „Хрещення Ісуса Христа“, котрий хрестивсь від Йоана Хрестителя в доросліх літах і що нам оставив той приклад. Що хрещення малих дітей не основується на підставі слова Божого, а лиш на видумці чоловічій. І тут всі радо слухали і кивали головами, що так воно має бути. Відтак я виступив і заспівав пісню: „О єслиб тисячу устами я міг Тебе Господь хвалить“, а відтак сказав коротко, кличучи присутних до покаяння. Над рікою серед великої публіки була тишина і спокій, всі з увагою слухали кожної сказаної проповіді. По окінчених проповідях кандидати перейшли св. хрещення по приміру самого Ісуса Христа. Варт спінути, що один брат зміж кандидатів виступив перед публікою і представив себе, що він був із самих найпоследніших людей Рави Руської. По хрещенню була виспівана пісня і помолились Богу за Його присутність, а відтак знов з радісними піснями рушили до дому зібрань. Тут були принесені двоє маленьких діточок до іменовання і вечера Господня, досить довге наставлення для новохрещених і многими молитвами були передані в руки Господа. Після великих радостей і горячих молитов, заспівали пісню радіючи, розійшлись на відпочинок.

19 го знов ми відбули ранне і вечірне зібрання, котрі остануться в нас в памяти многі дні нашого туземного життя. Хай буде честь і хвала Господу за Його небесне благословіння вилите на всіх нас.

І. Г. Семенина

Камден, Н. Дж. Америка.

Дорогі браття і сестри в Господі. Бажанням мого серця є поділитися з вами радістю, яку ми мали 11 серпня ц. р. Був у нас великий празник торжества св. хрещення. Наш Господь по своїй милости призвав дві душі для свого царства, котрі перейшли через св. хрещення і вступили в союз з Господом. Хрещення відбулося в одній американській церкві. В 3 год. пополудню почали сходитися діти Божі на це торжество. З Філадельфії приїхали брати з хором, котрі своїм співом розвеселяли зібраних. З Честера рівнож приїхали браття зі своїм хором, котрим управляв бр. Бартко і співали гарні пісні. Приїхали також браття з Фріголда: брат Пятковський з родиною і брат Соксл щойно приїхавшій з Галичини.

Збрання розпочав бр. В. К. піснею: „Ми у берега земного“, а по молитві прочитав єв. Йоана 15 гол. І так йшло на перемену: хори співали, діточі співи і сольові. Слово Боже було проповідуване на чотирох мовах: по американську, російську, українську і польську. Польською мсвою промовляв бр. Ісаков з польського збору в Філадельфії, котрий прийшов зі своєю дружиною. Були тут також гості, котрі прийшли подивитися, як євангелисти будут хрестити. Давби Господь, щоб це відвідання послужило їм на спасення. Наступив час хрещення. Брат Бартко зійшов до води, а за ним сестра і брат (муж і жена) і брат Б. спитав їх, чи вірити, що Ісус є вашим Спасителем? Вони грімко відповіли, що вірять цілим серцем, і що Ісус простив їм гріхи. Слава Богу... Аلیلуя. І так брат і сестра радувались, що знаходяться в руках Ісуса Христа.

А що ж ти скажеш, дорогий читачу? Чи знаходишся ти в руках Ісуса? Як так, то слава Богу, а як ні, то спіши до Ісуса покіль смерть не закрила твоїх очей, а тоді вже буде за пізно.

В. Колодій

ПОКВІТУВАННЯ

Для погорілців в селі Горск вплинуло на наші руки пожертвування від слідуєчих зборів і поодиноких осіб: Від збору в Забірю 19 зл., Вальдорфу 37 зл. 10 гр., Рави Руської 51 зл., Грибович 74 зл., Гійча 60 зл. 30 гр., Кольонії 29 зл., Станькови 13 зл. 50 гр. Від збору в Каменці Миляви, Пиратина і Буд — поодиноких осіб: Марія і Маланя Шушко 6 зл., Григорій Бадан 3 зл., Теодор Стадницькі 3 зл., Оришин Іван 1 зл., Теодор Холод 2 зл., Гринь Лушик 1 зл., Гринь Стадницькі 5 зл., Олена Луцик 2 зл., Іван Левочко 4 зл., Василь Лушик 2 зл., Гринь Кобрин 4 зл., Параня Струк 2 зл., Варвара Холод 1 зл., Микита Луцик 3 зл., Михаль Брунець 2 зл., Матрона Полюга 2 зл., Іван Артемишин 2 зл., Михаль Стадницькі 50 гр., Настя Луцик 1 зл., Єва Левочко 3 зл., Марія Смолій 50 гр., Николай Луцик 4 зл., Стефан Шкоропад 2 зл., Хрестина Лукач 1 зл., Андрій Луцик 3 зл., Михаль Шкоропад 2 зл., Іван Смолій 1 зл.

Всім жертводавцям щире спасибі. Просимо о дальші надіслання пожертвувань.

Редакція.

Ріжне

Мексик.

РЕЛІГІЙНИЙ СПОКІЙ

Із Мексику доходять вістки, що римське духовенство вже зреклося дальшої боротьби з державою, та стало на підвалині мексиканської конституції. Отжеж домова війна улягла ліквідації, але помимо цього, вже після заключення договору між урядом, а клером, дійшло ту і там до нападу т. зв. Cristeras на урядові війська. В одній такій боротьбі Aristeo Pedrozo, католицький священик, яко вожд повстанців, дістався до неволі, та сейчас же його розстріляно, про що доносить урядовий звіт зі Сипня. У спеціальному комунікаті про релігійне замирення, мексиканський уряд заявляє, що ніколи не змагався й не думав нищити церкви, та вмішуватися в її справи духовні. Силсю договору випущено з в'язниць законниць і жінок ув'язнених за виступок проти уставу про релігійні звязки. Настоятелька „Consercion“, засуджена на два роки в'язниці за участь в замаху на президента Obregona, не буде звільнена. Духовні делегати з признанням підчеркують ввічливість президента Gila в розмові з ними. — В імя нового договору, подиктованого виключно мексиканським урядом, духовні власти обовязали зареєструвати священиків у державних урядах, а релігія виключена з предметів шкільної науки, буде могла викладатися виключно в церквах. Духовники можуть сейчас приступити до відбування своєї церковної служби, й мають право разом із усіма горожанами домагатися зміни конституції, але сучасним правам безоглядно мусять піддатися.

„Евполь”

Данія.

ПАЦИФІСТИЧНА ПОЛІТИКА

До дискусії політичних партій в справі загального розоруження, сучасно вмішалася церква. Великі церковні діячі видали відозву, в котрій заявляють, що християне не повинні мати нічого спільного з війною. Ця відозва домагається повного розброєння. Наколи церква не стане на основі пацифізму, то маси будуться від неї відвертали, як від установи, котра не змогла завести на світі мира. Від всесвітнього спокою єсьмо ще далеко, але клич о трівкий мир стається так голосним і всесвітним, що пробуджається віра, що цей мир мусить прийти.

„Евполь”

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ“, (Йоана 14 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 11-12

Падолист—Грудень 1929 року

Рік 3

Слава на вишинах Богу, і на землі
спокій, між людьми благоволення.

.....

„Не було їм місця в гостинниці“

(Лук. 2, 7).

На вище наведеної слова хочу згадати хоч коротенько про народження нашого Спасителя Ісуса Христа. Ми чули про народини вельможних цього світа, з якими торжествами і повагою відбуваються вони. Много говориться і пишеться по газетах. Привозять і шлють привіти і бажання народившому наслідникові. Тратиться багато гроша і часу, щоби привітати новонароджену людину, котра сьогодні жиє, а завтра її вже нема.

Не так народився Цар царів і Пан панів — Спаситель Ісус. Киньмо думкою на хвилину в ті часи, коли народився Спаситель. Вечері... Сонце вже сховалося. По вулицях Вифлиему снуються люди — всі спішать до своїх домівок, а інші ніби чогось шукають. Вже зачали показуватись світла по домах. Ходить тут двоє ніби зайшлих людей, котрі також чогось шукають — шукають вони місця, де б могли заночувати. Були це Йосиф і Марія, котрі прийшли з далека, бо йшли около 70 анг. миль з Назарету Галилейського. Прийшли вони сюди, щоби записатися, як було повідомлено кесаром Августом, бо це була конскрипція людности. Чого ж ви тут шукаєте, Йосифе і Маріє?” — „Шукаємо нічлігу, хочого десь заночувати.“ І ходили вони від дому до дому, шукаючи місця, де б змогли відпочати. Заходив Йосиф до різних домів, просився, але діставав від усіх однакову відповідь. Один відмовляється, бо нема місця, другий, що мала хата, а родина велика і так відсилали їх всі аж на край міста, де вже не було більше домів.

Дорогий читачу, чи не лучалось і тобі шукати пізно в ночі за нічлігом, в такому місті, де ти нікого не знав? Різні думки переходили через твою голову. Ти думав, що мабуть

прийдеться ночувати під голим небом. А тут — подумай — свята родина ходить по під дверми тамошних жителів і шукає місця для заночування. „Нема місця” була відповідь. Чи справді вже так всюди було переповнено? Ні, місця було ще багато, але це була спроба, чи є ще хоч трохи людяности та помилування. Але вже не було... Було в них місце для розпусти, танців, бенкетів та всякої темряги, але подорожним місця не стало. Самолюбство процвітало...

Пішли вони отже в низ вулиці за місто, а в місті вже зачали гаснути світла одні по другим. За хвилину все стихло і погрузилося в твердін сні... Лиш Йосиф і Марія не сплять. І на небесах не сплять, а приготовляються до передачі світові великої благодаті. Не знайшлося місця між людьми, то пішли вони за місто до убогої стаєнки, де ночувала скотина. Тут нам місце, бо там для нас нема. Скотина Його прийняла, а людина ні. І тут нардився Той, Кого ожидали пророки. „Бо хлогятко народилось нам — син даний нам; власть на раменах його, а дадуть імя йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира, царствові його й миру не буде границь; на Давидовім престолі й царстві він сяде, щоб утвердити й укріпити його судом справедливим від тепер по віки” (Ісаї 9, 6 7).

Тоді, а нині. Хтось можливо подумає, що справді були тоді люди недобрі, бо не прийняли святої родини на нічліг. А чи нині люде ліпші від тих, що жили тоді? Ні, Христос і нині не має місця. Він стукає до людських сердець і хоче в них народитися, але нема для Нього місця. Як тоді, так і нині Христос засмучений відходить від дверей людського серця і шукає місця десь інде. Як тоді, так і нині можемо почути, як многі відмовляються від Нього. Один відпекується бо вже мовляв „маю свою віру”, другий говорить, що він в релігійні справи не мішується, третій говорить, що ще має часу і т. д. Але перед Богом жадних перебачень нема. Тільки лишається одно питання до полагодження: чи в твоїм серці народився Ісус?

Дорогий читачу, застановись над своїм життям. Коли Ісус ще не народився в твоїм серці, то чому ні? Отвори двері твого серця, хай Він там народиться. В. П.

Ісус на землі

Від початку світа аж до сього часу Бог оказує над людьми свою совершенну любов і справедливість. Ознакою цих добродійств Бога є Його милосерна опіка над упавшою людиною, приготування для неї спасіння і матеріальне добро, котрим користується цілий світ.

Найбільшим знаком Божої любови і справедливости є Ісус Христос. (Іс. 7, 14. Лук. 2, 12). Цей знак доброти Бога є даний для цілого світа, щоби кожна людина увіривала в Божу любов через Ісуса Христа, а увіривши, була щасливою і служила правдивому Богові.

I. Прибуття Ісуса на землю. Пригадується нам чудова хвиля, коли то Ісус Христос, Син Божий прийшов від Бога на землю в постаті чоловіка, щоб шукати і спасати погибаючих грішників. Була се тихенька ніч, майже усе спало, коли Ісус народився з благословенної Диви Марії, і заняв убоге місце в яслах. За Ним спішать ангели з неба і проповідують вєфлєємським пастухам велику радість з рождеством Ісуса Христа, кажучи: „Бо народивсь вам сьогодні Спас, що єсть Христос Господь у городі Давидовому.“ По-над землею лунає чудова ангельська пісня: „Слава на вишинах Богу, а на землі спокій, між людьми благоволєння.“

II. Шукаймо усі Ісуса Христа. „Ходімо аж у Вєфлєєм“ — говорять пастухи один другому — там знайдемо найбільше щастя, котрим є Ісус Христос. Цего щастя повинна шукати кожна людина, доки не найде його. (Ісаї 55, 6. Псл. 105, 4). Святкуючи Христове Рождество, не тратьмо часу лишень на догоджуваннє нашому тілові, а шукаймо Ісуса через молитву та через читання і слухання Божого слова. Велика радість, яка наповнювала серця пастухів, наповнить і нас, коли знайдемо Ісуса та радо приймемо Його до нашого серця. Тоді переконаємося, що можна бути щасливим вже на землі, що можна мати в своїй душі спокій і радість спасення. Будемо з радістю проповідувати людям обявлене нам слово Боже і будемо хвалити Бога в душі і в правді. Тоді будемо мати силу побідити гріх і любити усім серцем Бога та ближнього свого. Зрозуміємо, що значить царство Боже на землі і будемо правдиво щасливими і задоволеними, а те все є можливе тільки тоді, коли приймемо Ісуса Христа до нашого серця.

III. Учімося усі від Ісуса Христа. Ісус на землі учить людей своїм словом і через свого Духа, Божої правди. Хто не навчивсь від Него любити ближнього свого і хвалити Бога в душі і в правді, той знає дуже мало, хоч може думас о собі, що знає дуже багато. Кожна людина повинна учитися від Ісуса, як жити на землі, щоби бути щасливою і мати певність вічного життя. Як ніхто не може писати і читати, якщо цього не навчиться від другої особи, так ніхто не може бути правдивим і добрим християнином, як ще сего не навчиться від Ісуса Христа. Кожна людина приходить на світ без знання, і все, що хоче знати мусить в відповіднім часі навчитися. Так і християнства мусимо учитися все від Ісуса Христа через Його святе Євангеліє.

IV. Прославляймо усі Ісуса Христа. „Бо Отець і не судить нікого, а суд увесь дав Синові, щоб усі шанували Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що післав Його, бо Син і Отець є одно“ (Іоан. 5, 22-23; 10, 30). Славу Бога Отця від слави Сина Божого розділити не можна, бо як Бог Отець і Син Божий є одною особою, так і їх слава є одним і тим самим. На цій підставі кожний християнин повинен без усякого сумніву славити Ісуса Христа так, як славить Бога Отця. Нехай наші серця і уста будуть повні святої слави для Ісуса Христа нашого Спасителя і Господа. Ісус достойний слави, бо Він є вічним Царем цілого світа. Тому Христос і Його слава нехай будуть цілком нашого життя і праці на землі.

Свята Христова Родження повинні бути для кожної християнської душі радісними і будуючими наше духове життя, пригадуючи нам велику Божу любов, котрої певним знаком є Ісус Христос. Такими вони будуть для нас тоді, коли будемо їх обходити згідно з волею Бога. Тому в покорі серця нашого ідім до Ісуса Христа, а Він наповнить нас силою свого Духа і великою радістю, котру Бог дарував для усіх людей. (Луки 2, 10).

Іл. Кубрин

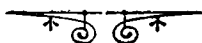
Вифлеємське Дитя

Тихий серцем в яслях спить, То Спаситель там лежить. Над Ним ясніють лучі, Немов ангельські мечі. Освітляють бідний дім, Кажуть пастухи спішім; Побачимо, що там є... В тайні нічної тиши.	Цей Ісус мале Дитя, — Син Всевишнього Творця! В світ терпіння і гріха Добровільно в світ прийшов; Від прокляття і рабства Хоче світ освободить. Щож Господь в рабах знайшов?
---	--

Цей не дармо у ночі
Розгорілася зоря:
Розігнавши гріха тьму,
Що вкривала мир душі—
і херувимів святих,
Сил могутніх не земних,
Попанував усіх трах,
Котрі були при яслях.

Лишь незмірена Любов,
Що стучить у тьму до нас,
Не збогнута по сей час,
Ані ангелам святим,
Чистим Духам і благим.
Тільки у Книзі життя
Проповідуєсь вона: —
Хоче Бог спасти людей!

Пер. Л. Л.

Новорічні побажання

Тимже, коли хто в Христі, той нове сотворінне; старе минуло; ось стало все нове (2 Кор. 5, 17).

Наближається новий 1930-ий рік. Маю бажання всім нагадати про це, що наші роки дуже швидко минають і так ми зближаємося до вічності. А тому питаю, чи ви думаєте прожити вічність з Господом, чи ні. Подумайте про це зараз, поки не пізно. Вам треба статись новим сотворінням в Христі, як це залежить від відродження і обновлення чоловіка, Бог показав в Св. Письмі цілого і нового чоловіка. Слово Боже є се сімя, котре в нас вирости повинно в духовий овоч. Бог не длятого об'явив нам Св. Письмо, щоби воно оставалося тільки на папері, як літера, ні, воно повинно бути в нас живим, дієвим в душі і в вірі. З такої людини стається він цілком новим внутрішнім чоловіком, бо інакше не буде нам ніякої користі. Чоловік по вірі в Христа стається новим чоловіком, так Св. Письмо навчас.

Звернім нашу увагу наприклад на історію про Каїна і Авеля (1 Мойс. 4, 8). Каїн уявляє собою старого чоловіка, а Авель нового. В кожному з нас цих дві істоти противляться одна другій. Це є ніщо інше, як боротьба тіла з духом, ворогування змії з насінням жінки. Ми повинні здусити всі ті злі норози і вдачі в нашій тілі, це все мусить вмерти. (1 Мойс. 7, 21).

Віруючий Ной повинен статись в кожному з нас. Ми повинні зробити з Богом, а Бог з нами нову умову. (1 Мойс. 9, 8-13). Ми повинні зробити, як зробив Авраам. Вийти з посеред роду цього світа, лишити все і зачати ходити по волі Божій, щоб одержати благословення (1 Мойс. 12, 1-2; порівнаймо 2 Коринтян 6, 17-18).

Це не є ніщо інше, як те, що сказав Господь: „Коли хто приходить до мене й не зненавидить батька свого й матір і жінку й діти і братів і сестер та ще й свою душу, не може бути моїм учеником“ (Лук. 14, 26). Відроджений чоловік скорше згодиться зненавидіти все, ніж відректися Христа. Хто ще цього не зробив, не може воювати подібно як Авраам (1 Мойс. 14, 14). Ці царі є: перший хотіння, другий гордощі, третій ненависть, четвертий користність, а п'ятий облуда. Ти мусиш зробити після прикладу Лота. Вийти з Содоми і відректися нечистого життя, втікати на гору, щоби спасти свою душу і не оглядатися, як це зробила жінка Лотова, щоб тобі не загинути (1 Мойс. 19, 16-17; порівнаймо Луки 17, 32-33).

Просліджуймо Писання. Вся Біблія зібрана в одно джерело повинна сповнятися, головню Новий Завіт повинен бути

виповнений в нас, тому що це є царство Боже внутрі нас (Лук. 17, 21).

Це значить, бути подібними Христові, від Нього родитися, в Нього облектись, з Ним і в Ньому рости (Кол. 2, 6-7). Тут бачимо досить ясно, що всі гоучення, котрі виходять з уст Христових, пророків і апостолів, мають ту ціль, щоб допомогти нам, як найскорше досягнути примирення з Богом і нового народження від Нього. Святе Письмо описує образ Божий. Ми вірою його приймаємо, воно описує царство Боже, а Дух Святий нашою вірою всилиться в нас. Наконець Писання показують нам Христа, а ми Його приймаємо вірою, тоді все старе проходить і ми стаємо новим сотворінням в Христі Ісусі.

Хай допоможе Господь всім читачам і слухачам цих рядків в цьому новому році впустити Христа вірою в серця свої (Єфес. 3, 16-19). З такою наукою, побажанням і молитвою приходить до вас Післанець Правди.

I. Сохань

Не лякайтесь!..

Не лякайся, мале стадо: бо влодобалось Отцеві вашому дати вам царство (Лук. 12; 33).

Ці слова благодати і потіхи говорить божественний і добрий Пастир особисто до своїх понижених та сумних овечок, котрі з причини свого малого числа і вродженої немочі, думали, що вони не будуть спосібні до царства Божого, але і справедливість Божа своїх не числить лиш важить.

„Тому не лякайся мале стадо.” О браття! коли ми дивимся на цей лукавий світ, на це лихо в йому і на той легіон наших противників та ворогів, а на наше мале число, то ми могли би боятися, але ми не боїмося, бо рука і слово Всевишнього є з нами. (Ісаї 41, 10, 13; 12, 2).

Ми могли би боятися, бо ми ще слабі і немічні, але ми не боїмося, бо слово Боже нас успокоює, коли кажемо: „Сила бо моя в немощі звершується” (2 Кор. 12, 9).

Ми могли би боятися, бо нас зі всіх сторін оточують противники, клеветники та гонителі, але ми не боїмося, бо той, що є з нами, є сильніший і Він держить свою могутню руку над нами. (Рим. 8, 31, 33-35, 38-39).

Коли ми усвідомимо собі наше покликання (Рим. 8, 29-30), наше вибрання (Єф. 1, 4), наше призначення (Єф. 1, 5; Мат. 5, 13-14), то міг би нас напасти великий страх, але ми не боїмося, бо „так само і Дух помагає нам в немощах на-

ших... сам Дух заступається за нас стогнанням невимовним" (Рим. 8, 26).

Коли ми дивимося на нашу задачу (Йоан. 15, 14-16; Мат: 22, 9; 28, 19) і тягар, котрий ми як християни і ученики Христові взяли на себе (Мат. 11, 29; Мар. 16, 16), коли журба пробує пригнітати серце наше до землі і наповняє страхом, що не вдержимо, або не вижємо. Того ми могли би боятися, але ми не боїмося цього, бо апост. Петро каже: „Всяку журбу вашу скинувши на Него (на Бога), бо Він старається про вас” (1 Петр. 5, 7. Мат. 6, 25-28, 31-32, 34. Пс. 40, 17, Фил. 4, 6. 1 Кор. 7, 32).

Коли ми бачимо, як перед нашими очима усе доказується (Мат. 24, 1-31) велике горе і сстатний обрахунок Бога з людьми зближається, ми моглиби боятися, але ми не боїмося, бо нас успокоює Господь, коли каже: „Нічого не бійся, що маєш терпіти” (Йоан. 3, 18; Рим. 8, 1; Одкр. 2, 10). Не лякайся, не бійся — дивись на Христа! Уповай лиш на Нього — не лякайся суду. Суд лишень на того, що судив братів (Одкр. 12, 10) і на всіх ложних пророків і юдів.

I. Петраш

Оцеж будьте совершенні

Мат. 5, 48.

Вічне й незмінне слово Боже, котре є душевним хлібом кожного віруючого християнина; у цілій повності передало нам зміст науки Божественного Спасителя Христа. Маючи перед собою Новий Завіт, ми переносимося в часи Христового побуту на землі, а Його наука є для нас так ясною і свіжою, що живе Христове слово відбивається відгомоном об наші уха: „будьте совершенні...”

Вже не один чоловік і нарід застановлявся над цими словами, та прийшов до висновку, що людина совершенною бути не може. Другий знов про те не дбас й не бере сеї так важної справи під увагу й такої не розуміє.

Щож Христос хотів цим так гарним висловом сказати? Чи Він для фрази так собі в сказав не маючи в тім глибокої причини? Ні. Божественний Учитель нічого зайвого й непотрібного не учив. Його наука була дуже цінна й Він ані одного слова на марно не випустив. Він своєю наукою і своїм примірним святим життям стремів до цюї ще ніким з людей неосягненої звершенності, що була Його найбільшою метою. Тому Він зараз на вступі своєї науки звертається до оточуючої його юрби людей із зазивом: „Будьте совершенними, як Отець ваш, що на небі совершенний...”

Як це треба розуміти? Не вжеж ми люде на тій грішній землі маємо бути такими досконалими як Сам Бог? Чиж можна людину поставити на такій висоті, щоби вона зрівнялася Божій надзвичайній досконалості й святості? Це хиба є неможливе. Але щож Христос хотів цим сказати, та як Він це розумів? Це не є тяжко відгадати та зрозуміти, наколи ми візьмем під увагу цілу Христову науку, в котрій відбивається Христове змагання до совершенства.

Спаситель бачив своїм божественним оком усі закриті тайни людських сердець, котрі були переповнені злом одідиченим по упадку прародичів. Не було нікого, хтоби чинив добро й хтоби шукав Бога. (Пс. 53, 1). Він бачив людство в тенетах гріха, котре підлягало князеві тьми й безконечному злу. Длятого прийшов Христос щоби вивести із цього положення обезсилене людство на дорогу совершенности.

Великий Учитель дорогу до тої найвищої цілі показував ріжними приповідками та ілюстраціями, вказуючи на совершенство діл Божих у творенню, кажучи: „Придивітьсь до польових лілій, як вони ростуть... що й Соломон у всій славі своїй не одягався так, як одна з них.” Отак Божа досконалість обявлена не лише в ліліях, але в кожній рослині та в найменшому творові.

Одного разу переходив я в вільній хвилині у Детроїт з одним братом через огороди та парки, де бачив я в уяві ту всемогучу Божу руку в Його чудових творивах. Найріжнородній лі рожі, ріжних величин та барв, украшених ріжнородними цвітами, як своїм захоплюючим ароматом і красою наповнювали воздух, так, що аж захоплює людину та чудова їх краса. От і насунулося мені питання: Чиж мігби якийсь артист різьбор так чудово вдати таку рожу з таким любим, живим і гарним ароматом? О, ні. Це лише діло рук совершенного Отця це зробило. Тому Христос хотів тим сказати, щоби всі любячі Господа рівнож стреміли до совершенних і святих діл, котрими моглиб приподобатися Богові.

Христова Церква є тим духовим городом, де Сам Христос є тим великим Огородником, а нарід зі всіх станів, націй та походження може разом наслідувати совершенного Бога добрим чином. Господь вимагає від нас совершенности, бо Він є без змази, тому жадає, щоби Його нарід лишив низькі похоти, злі наміри й негідні почуття разом з усім злом, як через ап. Павла сказав: „Якож вибрав нас у Йому перед основанням світа, щоб нам бути святими і непорочними перед Ним у любові” (Єф. 1, 4).

З відси бачимо до якої великої цілі призначив Бог людину; длятого вона обовязана вчитися від Того досконалого Творця й так, як Він є Творцем всего досконалого, універсального, так і Його нарід має бути продуцентом святих озовів.

Тому що Христос сказав: „будьте совершенними“, тому треба стреміти до нього, а тоді при Його допоміжній дії до вимаганої совершенности. Погляньмо, як світ безнастанно стремить до технічної досконалости, котрою опанував вже не лише силу, але й воздух і море. І ми ідім тою самою дорогою безнастанного стремління, а тоді осягнемо найвищу Христом витичену ціль — совершенство.

С. Підгорецький

СЮ

„Чия правда?“

Під повищим заголовком пише жовківський місіонар у 7 ч. стор. 171, анатемічну допись, котрої автором має бути якийсь ніби „всечесний отець“, який дає справоздання з диспуту з волинським штундистом.

Хотяй автор згаданої дописі пише під гарним заголовком: „Чия правда?“, то однак від тої правди так далеко відійшов, що зовсім забув на свою тему, наколи переливає з порожнього в пуста, а то для того, щоби себе поставити на стороні одинокого монополевого „слуги божого.“ Однак брехня так виходи наверха немов олива на воду.

Шкода, що наш Післанець у своїх рамках не має стільки місця, щоби можна в кількох статтях дати відповідь на місіонареву допись, та обширно виказати його брехню.

Тому з християнського обовязку чуюся змушеним дати хоть коротку відповідь на ті місіонарські небелиці, та взяти в оборону ним зневажану Божу правду, а се: якийсь там отець пише про релігійну диспугу, яку прийшлося йому звести з волинським „штундистом“ у поїзді, котру очевидно не піп, але „штундист“ спричинив, через релігійну розмову з ідучими галичанами.

В тій дебаті, а радше спорі, згаданий оборонець „кат. віри“, доказує, що Христос обходив усі жидівські свята, чим доказав, що Він не має нічо проти обходу многократних свят; з чого виходить, що всі свята суть необхідними. Однак завзятий дописувач забув, що Христос був під законом, та прийшов його сповнити Мат. 5, 17, а відтак знести старозавітне ярмо. Христос сказав: „Звершилося“, а ап. Павло каже: „Кінець бо закону Христос“ Рим. 10, 4, бо закон був важний учитель до Христа, котрий нас вів до Господа (Гал. 3, 23). Так, що сучасні християне не суть під законом, а під Божою благодатію (Рим. 6, 14), це одно. А друге. Нехай „отець“ докажуть з Нового Завіту, або з Євангелії та церковної історії, де, та коли апостоли вчили первих християн, що треба заховувати жидівські свята, або постановляли нові християнські?

Бог старозавітними святами гидував, коли каже через пророка Ісаю (760—698 р. до Христа): „Не носить уже більше дарів на дармо: паленнє кадила огидло мені; нових місяців субот та сходи́н святочних не можу стерпіти: беззаконність Пospіль із святкуванням? Новомісяччя ваші й свята ваші ненавидить душа моя: вони стали ваготою мені, тяжко мені нести їх” (Ісаї 1, 13-14).

Щож? Любо ж було Христові обходити старозаконні свята, які Бог ненавидів? Хиба, що ні. А що Він їх обходив, то лише для уникнення загального згіршення. Оджеж християн не обов'язують жадні свята, які не зв'язані з Христовою особою, а які випродуковані римськими слугами, на котрих попи та шинкарі жиди роблять по відпустах великі інтереси.

Дальше місіонарець твердить, що треба образам віддавати почесть, бо вони „проставляють нам Христа, Бога Отця, чи святих”, до котрих молимо́сь. Це є нічо іншого, як ідолопоклонство, та гидке балвохвальство, якому противиться Бог. Питаємо: А чи Бога хто вже бачив? Відповідь: Ніхто. (5 Мойс. 4, 15, порівнай 1 Йоан. 4, 12).

Не роби собі „постать жіночу ані чоловічу (5 Мойс. 4, 16-18). „Щоб знявші очі до неба, бачивши сонце й місяця і зорі не скортіло тебе припасти на коліна перед ними, та служити їм” (5 Мойс. 4, 19; 5, 7-8).

Перві християне аж до 750 р. по Хр. образів не мали, а коли візантійська цариця Ірина в 787 р. запровадила почесть образів, довго ще мала клопоту та спору, бо духовенство разом з людьми боронилося перед балвохвальством. В 754 р. Церковний Собор в Константинополі при участі 350 єпископів викляв усіх, котріб зіддавали образам почесть, як також заборонили робити образи Христа.

Оджеж фотографія не має нічого спільного з образами, бо Бога ніхто ніколи не бачив, а фотографічного апарату за часів Христа не було, щоби міг Його хто зняти. Тому ці ріжнородні образи Христа, це фантазія малярів.

На кінці автор „Чия правда?” закликає вірних катол., щоби не заходили зі штундистами в релігійні спори, бо „вони звичайно знають ліпше Св. Письмо, чим католики.” Нарешті забувся, та сказав правду; хотяй додає, що „це їх фах, бо вони беруть гроші за це.”

Вибачте, що на відповідь ужию от цієї анальоґії, а се: Утікаючий злодій, щоби його люде не зловили, для їх змилення кричить: „Лапайте, тримайте!” і так утече. Хтож за цьою грошевою мамоною так безустанно вганяє як не кат, клєр? Хтож другий такий побирає такі суми з державної каси та з живого й умершого, як не кат. попи?

Отчику! Штундисти авт так не купують як ваші отці, ані так людей не ошукують як попівство. Кричите за

„гроші“, а чомуж о. о. Василяне так обильно беруть гроші за вислухані молитви, як також не помітують передплатою за невислухані молитви? Чиж тих около 450 золотих не рахуючи інших, які поквітовались в 7 ч. місіонаря Бог побирає чи їх потребує? Ви зробили з Бога лакімця, котрий без грошей і передплати не приймає жадної молитви.

Чи це так має бути?

Виглядає так, що Бог є вашим невільником, котрому ви приказуєте, показуючи квитанції, кого Він має вислухати, а кого ні. А може ваш бог, котрому ви служите є банкером, а ви його урядниками, котрі стежете, а щоби цей банк мав як найбільше допливів, бо мабуть ваш бог потребує платити векслі, мусить хліба купити, мусить чоботи собі справити, потребує одежі, а на те все мусить собі заробляти на гандлю молитвами? Ах, ви любите темних людей, та за всяку ціну не хочете їх допустити до світла Христової Євангелії, щоб вона їх не освітила.

Слава Богу, що наш Бог сотворивший небо й землю, не є банкером, та вислухує нас без завдатку й грошей; дармо дає нам спасення по великій своїй благодати без наших заслуг. (Єфес. 2, 8-9; Рим. 3, 24; Тита 3, 24; Одкр. 22, 17).

Перестаньте ж вже ви, що зветися „всечесними“ обманювати людей, та скажіть їм, що не ви, а Христос є їх Посередником, Котрий їх кличе до себе не з грішми, а з гріхами всіх обтяжених, котрим хоче дати відпочинок даром. (Мат. 11, 28; Тим. 2, 5; 1 Іоан. 2, 1-2).

М. Лютій

Благословенні дні в Карпатах

Майже найбільшу трудність в духовній праці в Галичині, мають збори віруючих в Карпатах, тому що нарід там живучий. є дуже бідний, непросвічений і безбожний. Комунікація є цілком невігідна. Працьовників — мало. Декотрі браття, хоч були здібні до місійної праці, то з причини матеріяльних недостатків, повиїзжали одні до Франції, другі до Канади, а треті до Аргентини. Тепер працює тут, яко кольпольтер і руководящий бр. М. Киньо. В праці помагає йому бр. С. Барна і бр. Ф. Махник. Браття проповідники відвідують ті околиці дуже рідко. Тепер, крім бр. В. Перетятка і бр. І. Підгорецького, ніхто з других проповідників тут не приїзжає. Ці браття не можуть часто тут перебувати, бо поле їх праці є дуже велике — майже ціла Галичина.

Оба ці брати були запрошені в Карпати на 4 серпня біжучого року. Але бр. І. Підгорецький неміг тим разом прибути, з причини великої праці в других місцях. Брат

В. П., знаючи вагу і конечність зборів, що ту відбуваються, мимо запрошень в другі місця, прибув в Карпати наперед до Войткови, 3 серпня. Стрінувши дорогого і очікуваного гостя, було нам дуже мило витати його тому, що вже довгий час ми не бачилися з ним. Перебули ми цим разом в незвичайній радості чотири дні на богоугодній праці в наших карпатських околицях. Четвертого серпня відбули ми зібрання у Войтковій, де відбулося вінчання молодої пари барта і сестри. Слідуючого дня відбулося зібрання в Станькові, а третого і четвертого дня в Середниці. В кожному вище згаданім селі відбулася вечеря Господня, на спомин смерти Ісуса Христа. Крім цього відбулися в Станькові і в Середниці спеціальні богослуження іменовання новонароджених дітей. Господь дав нам багато радості і благословив нас і своє діло в кожному місці.

На зібраннях було багато слухачів, так, що многі мусіли стояти під вікнами, з причини браку місця в хаті. Присутні слухали слово Боже дуже уважно, а декотрі навіть і плакали. Багато слухачів побудила і заохотила проповідь до правдивого життя в Ісусі Христі. В серцях наших моглимо відчутти, що Ісус є з нами, як обіцяв (Мат. 28, 20). Велика радість наповнювала кожную щиру і вірну душу. Виразом цієї радості були щирі і ревні молитви, котрі заносили ми до Небесного Отця, і духовні пісні, котрі лунали на наших зібраннях на славу Господа Ісуса Христа.

На шістьох зібраннях, зроблених протягом чотирох днів, бр. В. П. виголосив девять дуже гарних і обоснованих проповідей на підставі слова Божого. Одна з цих проповідей дуже інтересна, виголошена була в Середниці, на тему: „Що таке чоловік?“ (Пс. 8, 4). Проповідь була поділена на три часті: 1) Чоловік в раю перед упадком; 2) Чоловік по упадку в світі; 3) Чоловік спасенний Ісусом Христом. На першім місці, бр. В. П. вияснив, що чоловік в раю перед упадком, був чоловіком Божим і способом до всякого доброго діла (2 Тим. 3, 17). Був живим образом Бога. На другім місці — представив страшний стан чоловіка, по упадку в світі (1 Йоан. 3, 8-10. Ісаї 1, 1-6) Чоловік є по упадку в світі образом діавола, духово мертвим і нездібним служити Богові. На третім місці — доказав словом Божим, що чоловік спасенний Ісусом Христом, є новим сотворіннем, сотвореним в Христі Ісусі, щоби творити добрі діла. (2 Кор. 5, 17. Єфес. 2, 10). Чоловік спасенний Христом є очищений з гріхів в крові Його, і обновлений Духом Його, на образ і подобу Бога. Він є дитячим Божим, щасливим на віки і призначеним до небесного раю в Христі Ісусі, Господі нашім. Ця проповідь, як і другі, принесла слухаючим багато доброї науки і утврдила їх у Христовій вірі. Милсерний Господь дає велику силу і мудрість Святого Духа своїм слу-

гам, котрі з вірою сильною, в любові, в правді і в святости Йому служать і зі щирого серця для Його слави працюють. Таких проповідників у нас в Галичині потрібно багато.

Дня 7 серпня, по ранішнім богослуженню, бр. В. П. попрощався з нами і відїхав щасливо до Рави-Руської, щоб і там проповідувать слово Боже. З нами пробуває благодать Господа Ісуса Христа і любовь Божа і причасть Святого Духа.

Дорогі в Господі браття і сестри! Будьмо сильними у вірі Ісуса Христа, і стіймо твердо за діло Боже і за наш нарід, бо за діла наші буде велика нам нагорода. (1 Парал. 19, 13; 2 Парал. 15, 7; Лук. 6, 23; 1 Кор. 2, 9).

І. Кубрин

Позір! Семей русселіцький ангел з'явився . . .

Дня 22-го липня б. р. прибув до села Підвисока, пов. Снятин, п. Василь Головацький, який перед 25-ма літами виїхав до Америки, котрий опинився в таборі русселітів. Наукою Руссля так перейнявся, що аж захорів на манію великості, як зрештою кожний „бадач” на ню хоріс. Ставши русселіцьким діячем, приїхав до рідного села, негайно оголосив себе семим ангелом, про яких згадує кн. Одкриття.

Коли п. Г. прибув до Підвисокої, наші браття думали, що він є віруючим у св. Євангелію пішли до нього на його зібрання. Цим він дуже утішився, та зачав їх хвалити за те, що вони дуже добре поступили, що увірували в Євангелію, мовлячи: „Ви добре зробили, щосьте увірували, але знаєте, баптисти нам приготовляють дорогу, як Іоан приготовляв Христови, бо вам ще треба науки, котру я вам подам.”

Після зачаття зібрання один чоловік заглянув до Біблії, то п. Головацький йому так сказав: „Ви не дивіться самі в Біблію, бо можете зблудити, а я сам буду з неї виймати як зі скриньки й вам шойно подавати.”

Наші браття почувши таку науку зараз похопилися в його гордості й пізнали фалш в цілій повні. Ось його наука: „Хто тепер не хоче покаятися, то не мусить, бо по смерті зможе до Бога навернутись. Діявола теж шкода, бо він і так вже велику шкоду поніс і він ще навернутись може. До покаяння є час завше і ніколи не є запізно. За два роки й чотири місяці буде велика всесвітна революція (?!) в якій настане переворот порядку цілого світа. Католицька церква то велика блудниця, але до неї можете ходити й даліше належати. Забавлятися, танцювати, курити й пити

не є гріхом. А як ви згрішите, то я буду за вас по смерті молитися, бо ви там де я буду, прийти не можете" і т. д. і т. д. Така наука людям подобалася.

В найблишу неділю місцеві брати мені доносять як їх „учив честололюбивий дослідник Головацький", котрого вони запросили на зібрання; та помимо обітниці до нас не прийшов. Тому післяв я одного брата, та попросив його прийти та вже дома „семого ангела" не було, а він, щоби для ока виправдатися, пізніше прислав післанця з просьбою, щоби я до нього прибув.

Приходжу до нього. Повиталисьмося та й він до мене: „Дуже мені приємно з вами познакомитися, бо вже мені ту оповідали як ви такої строгої зими приходили з пільністю, хотяй так делеко на місійну працю. Я теж проповідую св. Євангелію Господа Христа." На це я відповів: „Це булоб дуже гарно, наколиб ви проповідували Христа, бо робітників є дуже мало. Алеж я чую, що замість Христа, проповідуєтє Руссля, та його блудну теорію, а це є дуже зле. На цеж Г., щоби себе оправдати, каже мені: „Слухайте, брате, прошу вас не дивіться на мене через окуляри золотого віку, бо я з ними нічого спільного не маю, бо вони зблудили й задалеко відійшли від правди. Я належу до дослідників Св. Письма, до тих найпереднійших святих преосвященних Єпіфанії." Длячого ж ви голосите цілком науку Руссля, котрий цілком відійшов від науки Христа, ошукуючи людей. Голосите, що нема пекла, чоловік має таку душу як скотина, а це є великий фалш, котрого ви повтаряєте, бо так Руссель сказав.

Але що було більше як сто людей, котрі це чули, п. Г. найшовсь на неприємній позиції. Тому зачав боронити Руссля кажучи: „О, не кидайте болотом на пастора Руссля, бо це був вельми великий та порядний чоловік." Ова! То у вас Руссель порядний чоловік та з чого? питаю. Чи з того, що був чужоложником та спритним ошутом, котрий два рази людей натягнув на грубі міліони, визначуючи день Христового приходу? „Це не правда" — заперечив п. Г. „Руссель був великим і порядним чоловіком, бо я його знаю." Що неправда! Чиж Русля, його жена не зловила не перелюбі зі служанкою? Чи-ж він проти науки Христа не розвівся зі своєю женою? Тоді він запаленів зі встиду й замовк, шукаючи виходу з немилої позиції, та скоро перейшов на тисячлітнє царство Христа, твердючи, що Христос від 1874 року прийшов на землю."

Та-ак! То в вяс тисячлітнє царство так виглядає, в котрім світ рекордово зброїтьсє, та виробляє газу та всякого рода зброю? Дякую вам за таке царство! Я в такому царстві де повно злодійства, брехні, мордів і злоби не хочу бути, бо в царстві Христа настане мир і ніхто не буде збро-

їтися але зброю будуть переробляти на серпи й леміші. (Ісаї 2, 4). На це п. Г. відповів: „Виб хотіли все в одній хвилині досконалим зробити, а Христос відразу не може досконалим зробити.”

Дякую вам за таку науку, в котрій ви відмовляєте Богові всемогучості, та понижаєте Христа, а це очевидна лож і діявольська брехня. А що я о 2-гій годині попол. мав мати зібрання в Стецеві, та попівгодинній дискусії мусів лишити „бадача”, бо час мені не позволив довше диспутувати. Також усі браття і сестри демонстраційно лишили п. Г. і пішли зі мною. Тоді п. Г. сказав: „Лютий вивів тих людей з одної неволі, та й в другу їх потягнув. Це нічого не варта, бо баптисти забагато вірують в Христа.” Рівнож обурился на одну сестру, кажучи: „Як та баба відважилася до такого вченого чоловіка, як я, рота відчиняти? Це дуже погано!”

І так п. Г. нічого доброго не зробив, лишень людям приніс згіршення і відїхав собі. Віруючі всі встояли в вірі, але ті, котрі були близькі навернення стали на роздорожу й не знають куди їм іти. Інші знова сміються, що він себе за самого ангела оголосив. Одна сестра його запиталася: „Вуйку, що це значить ті сім Ангелів, о котрих Одкриття згадує?” „То я є один з тих ангелів, відповів він.” Гарзд.

Шкода, що в „П. П.” нема на тільки місця на ширше поміщення тих бадацьких небилиць, а тоб я широко описав цю брехню, яку п. Г. людям в очі наплів. Тай не диво, що воно так лучилося, бо п. Г. нічого більше не має як Христос каже: „Від переповні серця уста промовляють” (Мат. 12, 34). А наш укр. писменник Котляревський сказав: „Порожна бочка завше гуде.”

М. Л.

Започаткування діла Божого в селі Вересиці, пов. Городок Ягайл.

У повище згаданому селі в дню 28 квітня б. р. пораз перший відбулося в домі брата М. Слободи, євангельське зібрання, яке започатковали браття й сестри зі сс. Вальдорфу й Майдану.

Вересиця розположена в лісах, та всіми забуте село, має своєрідну психіку та відрубне виховання і успосіблення. Мабуть на тубильців аж надто впливає лісова атмосфера, що виявилось з пізнійшого заховання вересицьких односельчан. Наколи ми заспівали духовну пісню, на голос дзвінкої мельодії прийшло багато людей, так, що при молитві не було місця де приклякнути. Слухачі з великою ува-

гою та слізки вислухали голошеного слова Божого, та кожний з нас відчував присугність Божу та благословенство.

Хтось з попівських підлизників дав чим скорше знати місцевому парохові, що вже в його парохії зачали ті недодвіркі робити зібрання. Ця вістка не мало потрясла божим слугою так, що він по скінченню служби й не по звичаю вийшов на амбону та зачав кричати, кажучи: „Люде, я знаю, що ви з цікавості й несвідомості всі перейдете до тих штундів“ і т. д., накликаючи людей до бучі та палкарської відправи, прибулих протестантів. Очевидно, не довго треба було ждати на наслідки тої безприкладної науки пастиря з „воюючої церкви.“ На панотцеву команду збіглося ціле село на місце, де було наше зібрання, підняли бучу й напали на віруючих, як содомці на Ангелів: з палицями, камінням, та дрючками, кричучи: „бий нехристів!“ Почалося бісовське весілля. Зачали нас викидати на двір, чому ми оперлися, та між товпу не хотіли вийти. Така грізна ситуація заставила наших сестер скритися; почім лише двох братів потерпіло. Вибили вікна, знищили стінний вірш, а моє змагання втихомирити їх словом Божим, осталося без результату; бо шум і крик „нам ту ксьондза не потрібно“, все заглушував.

Розлючені моїм захованням і рівновагою вхопили мене та витрутили на дорогу з окликом: „забирайтеся з відси.“ За мною вийшов брат О. П. й ми віддалилися домів. По дорозі на нас кидали камінням, а жінки ломали коли, й так молодіжи помагали за нами кидати, кричучи: „тримай його!“ Однак Господь був з нами, рятуючи нас від дикунів, так, що ні мені, ні другим братам і сестрам, котрі пішли іншою дорогою, нічого не сталося.

Така грізна постава вересичан нас не застрашила, ані не відобрала охоти до дальшої роботи започаткованої нами праці. Тому на наступну неділю рішили зробити молитовні збори в занепалій Вересиці. Піп почувши про наше прибуття, вислав усіх людей, щоби нас силою привести до кат. церкви, думаючи ослабити наш вплив на людей тим, щоби приневолити нас релігійної гімнастики разом з католиками підчас їхнього богослуження.

Наколи нас привели до католицького храму, піп та дяк зачали перед своїм рукотворчим божеством свої церомоніяли, звертаючи на нас спеціальну увагу чи й ми беремо уділ в їхній гімнастиці. Ми як віруючі в Євангелію їхнього ярма разом к католиками не тягнули, бо знаємо якого служення Господь від нас вимагає. (Діян. 17, 24-25. Пс. 20, 5; 26, 1. Ісаї 42, 5-6).

Люди дочекатися не могли, та знапруженням ожидали що з нами буде, як то піп зайде з нами в прилюдю дискусію. Але чомусь то піп так тихенько обійшовся, що ані з

амбони, ані після відправи до нас ані слова не промовив. Зобачивши в кожного з нас в руках Євангелія тихесенько та зі злобою опустив нас і виїшов з церкви.

Тоді я звернувся до присутних людей та запитав їх: Но й чого ви нас сюди привели? Чи може думалисьте що ми боїмося вашого священника, та вернемося назад до католицької отари? На це один старець із між людей: „Не знаю що маю на це сказати. Ти нашого єгомосця перемагаєш, хочай вони 24 роки в школах були.” На це я відповів: я в школах не був, але від вашого єгомосця не втіаю, як він утіає від нас. Відтак люде зацікавилися Євангеліям та зачали говорити: „То все є правда, що ці люде проповідують, бо наколиб це була неправда, тоби єгомосць булиб щось їм в очі сказали.

Є надія, що ті люде пізнають ту відвічну правду, та вийдуть із темряви до чудного Христового світла й пізнають як їх безсовістні пастирі ошукували й закривали Божу правду перед ними. Тому моліться за нашу працю, щоби ми змогли працювати для Господа й приносити йому сторичний овоч і показувати сидячим у темряві дорогу до Христа як чудового світла. (Мат. 4, 16; Лук. 1, 79; Єфес. 5, 14; Ісаї 60, 1-3).

В. Сліпчишин

Завідомлення

Взаємні зближення між Обєднанням Словянських Баптистів і Союзом Церков Христових в Польщі.

Дня 19 вересня 1929 р. в Варшаві в молитовній салі Баптистів при вул. Міровських чис. 3, відбулося засідання Головної Ради від Обєднання Словянських Баптистів і двох повновласних представників від Союзу Церков Христових в Польщі, К. Ярошевича і Г. Сацевича, як членів від Комітету виконавчих справ. На цім засіданні вирішувалась справа, як лучше і успішніше провадити духовну працю в Польщі і прийшло до слідуячого вирішення:

1. Обєднання Словянських Баптистів і Союз Церков Христових узнають одно другого за правдиво християнські незалежні обєднання, ведучі духовну працю в Польщі.

2. Ні це, ні друге Обєднання не має пануючого впливу одно над другим, лиш оказує одно другому братню повагу і любов.

3. Для переведення в життя вище наведених взаїмних відносин була вибрана спеціальна комісія, що складалася з шістьох членів, з одної і другої сторони по три члени. Завдання цьої комісії слідуячі:

а) Наглядати, щоб не отворати зібрань по селах і місточках, де вже друга сторона працює, а відтак по містах тільки за згодою сторони, котра вже там веде працю.

б) Вилучених зборами одного Об'єднання не приймати до зборів другого Об'єднання.

в) Працівників з другого Об'єднання приймати тільки за згодою того-ж Об'єднання.

Це рішення було прийняте одностайно, затверджене і підписане по порученню Головної Ради від Об'єднання Словянських Баптистів і Об'єднання Церков Христових в Польщі. Було рішення, щоби це вирішення надрукувати в органах обох Союзів.

Комісія:

К. Ярошевич.

І. Букович.

Г. Сацевич.

В. Гутше.

Л. Дзекуць-Малей.

В. Перетятко.

З праці на ниві Божій.

Село Дахнів, пов. Любачів. Дня 8 вересня ц. р. відбулося велике зібрання св. хрещення в повище згаданім селі. Було це перше хрещення в цім селі. Село Дахнів є віддалене від Рави в 44 кіл. До цього села слово Боже перенеслося з Рави руської. Першим у пізнанню св. Євангелії був Ю. Угрин, котрий, змучений душою, шукав пільги для свого життя. Бр. Угрин розбитий ріжними невдачами в своїм життю, шукав по ріжних місцях помочі для себе, але не знаходив, як тільки горе і смуток. Нарешті почувся, що є в Раві якісь віуючі. Залишив жінку з дітьми в дома, а сам поїхав шукати чогось ліпшого для свого життя. Приїхав до Рави і почав шукати за віруючими. З трудом удалося йому віднайти дім бр. Перетятка, до котрого зайшов. Мусимо сказати, що не всі хочуть указати, де мешкають віуючі. Вже многі зголошувалися в бр. Перетятка, заявляючи, що я хочу записатися до вашої віри, бо я є бідний. Часто ми видимо, що людина готова все зробити ради свого життя, а навіть продати свою душу, чого зробити не може. Але бр. Угрин прийшов і почав розпитуватися про віуючих з бажанням душевним. Яко прагнуща людина, був прийнятий з любовю. В Раві він перебув через три дні з віуючими, де він перший раз почув про правдиве християнське життя. Це,

як раз те, чого прагнула його бідна змучена душа. Скільки таких нині на світі, що залляті сльозами, забуті цим світом, ворог душі їх гнобить зі всіх сторін і не знають куди вдатися, щоб цього всього позбутися? Слава Богу, що Ісус має місце для таких. Спішіть всі до Него (Мат. 11, 28). Брат Угрин слухав зі сльозами св. Євангелії і прийняв ті слова до свого серця. Зараз він з радістю на серцю повертав до своєї рідні, запрошуючи віруючих до свого дому. Віруючі почали доїжджати до його дому через довший час так, що на 8 вересня ц. р. відбулося там св. хрещення. Христос покликав своїх до Євангелії. Хотяй було досить зимно, але хрещення відбулося дуже гарно. На хрещення прибули браття і сестри з Рави. В неділю рано відбувся іспит, а ооколо 2 год. пополудню вирушили до ріки Любачівки, де на нас чекало багато народу. Коло ріки ми відспівали кілька духовних пісень, а брат М. Цюх розпочав зібрання. Було тут багато слухачів, як з села Дахнова, так і з міста Любачева. Другий з черги промовляв брат І. Підгорецький, а відтак бр. Перетятко продовжуючи і рівнож по молитві уділив обряду хрещення над увірувавшими в Господа Ісуса, а за тим 17 осіб ввійшло до ріки і визнали Ісуса, як свогоо особистого Спасителя.

По обох сторонах ріки стояли слухачі і слухали. Декоотрі уважно слухали, інші весь час провадили сміхи, а особливо прибувша молодь, котра, нажаль мусимо сказати, що не знає, як себе вести. Однакож зібрання відбулося чудово, на котрім Дух Святий промовляв через своїх дітей Віремо, що праця наша не буде марною того дня, і що Господь многих покличе до своєї св. правди.

Після хрещення зі співом на устах вертали до села віддаленого 5 кіл. В дорозі нас дігнала містова поліція: п. комісар, комендант і постерунковий, котрі всіх нас спинили і зажадали від декотрих особистих доводів (пашпортів). Пан комісар забрав доводи і з погрозою загрозив, що заберуть до старівства, а опісля вмісто старівства до селської школи для стягнення протоколів, але довідавшись хто ми такі, дозволив нам дальше співати і ми вирушили дальше до зібрання, а поліція остала позаді. Слава Богу, що і поліція співчула нам, не завдаючи нам ніяких прикростей. Прибувши до хати бр. Угриня, ми з радістю відбули прийняття нових членів до церкви Христової і вечерю Господню. Зібрання окінчилося пізно вечером. По зібранню декоотрі попрощались і відіхали домів, а декоотрі остали і урядили членське зібрання, указуючи на важність єдності дітей Божих і порядку в церкві Христовій. Браття і сестри моляться за цей район, щоб Господь спас много грішників і указав їм правдиве життя в Христі Ісусі.

Вірні в Христі всіх повсюди витають.

В. П.

Торжество святого хрещення в Карпатах

Дня 1 вересня ц. р. зійшлися до Войткови брата і сестри з Станькови, з Середниці, з Лісковатого і з Трістанця. Цілею цього загального зібрання у Войткові було торжество св. хрещення, до котрого зголосилося одинайцять покаюних душ, на котре прибув на запрошення проп. бр. В. Перетятко.

По короткім раннім богослуженню відбулося бадане (іспит) кандидатів. Усі одинайцять okazалися вірними Гц-споду і на тій підставі прийнято їх з радістю до святого хрещення. По полудни коло год. 3-тої вийшли ми з дому на беріг ріки Вігор, котра пливе через це село. Чиста і тихенько пливуча вода була готова служити вірним, котрі за-бажали чинити всяку правду. День був дуже погідний. Тихе сонечко світило ясно над нами і посилало нам свої проміння тепла і радости. На лівім березі ріки стояли дві наготовлені палатки для перебирання. На правім березі стояв збір людей: братів, сестер і діточок. Були з нами також жиди і католики, котрі прийшли, одні щоб подивитися на хрещення баптистів, і пслухати слова Божого, а другі, протівні правді, щоб насміхатися з нас.

Господь, вірний і добрий наш Пастир був з нами своїм святым Духом і благословив нас у виповнюванню Його святої волі. Богослуження коло води розпочали ми на славу Господа духовними піснями і молитвою. Слово Боже, котре учило нас о Ісусі Христі, що Він є ягнятем Божим, взявши на себе гріхи цілого світа, о Його хрещенню в Йордані і о Його остатній заповіді, даній Його апостолам, проповідували брата: М. Кеню, Іл. Кубрин і В. Перетятко. Потім одинайцять дух в білих одежах стоячи перед Богом і перед Його свідками визнали свою добру волю і охоту наслідувати через ціле своє життя Сина Божого Ісуса Христа і сердечну свою віру в Него, як в свого личного Спасителя. Опісля всі віруючі приклонили коліна перед Господом і декотрі з кандидатів відмовили щиру молитву, дякуючи Ісусові Христові за спасенне і за спокій душі. Мило було дивитись, як проп. бр. В. П. стоючи в воді під зеленим деревом, хрестив наперід шість Марій (кожна з цих сестер називається Марія), а опісля пять братів в імя Отця, і Сина і Святого Духа.

По хрещенню вернули ми шасливо до дому, в котрім відбуваються богослуження. Тут відбулася урочистість прийняття до збору новохрещених, як нових членів і вечерея Господня. Радість Господь дав нам велику, яку годі описати. Слава Йому за все на віки. Амінь.

Іл. К.

Вальдорф. Брат І. Сліпчишин подає, що з села Вересиці приходять люди на зібрання, але одному з них кинув

хтось в ночі камінь в вікно, вибив шиби, а сестрі домашній сильно потовк каменем ногу. Камінь дуже великий але вірні собі нічого з того не роблять, бо Господь їх потішає. Знаємо, хто такими „добрими“ ділами займається і теж знаємо, де ті люди навчаються, щоби кидати каміннями на своїх ближніх. Колись той чоловік перед Господом дасть відповідь. А ви брате і сестро, кріпиться в Господі, Він дасть вам сили знести всі неприємности, бо Він сказав: „Коли мене гонили, і вас гонитимуть” (Йоан. 15, 20).

Озеранка. Дня 15 вересня ц. р. відбулось велике і радісне зібрання в селі Коршилові, на котрім був присутний брат І. Підгорецький з Равщини. З початку були лиш самі віруючі браття і сестри, а коли брат П. і мій син Петро відіграли на корнетах пісню, то людей так багато прибуло, що не було місця ні обернутись в хаті. На дворі під вікном стояли слухачі і слухали слова Божого. На зібранню була повна тишина, люде уважно слухали, а навіть декотрі плакали. В цім селі є вже 12 осіб прийнятих в члени і всі вони є ревні християни, котрі пережили великі гонення і до нині стоять в Господі.

Просимо вас, дорогі брати і сестри, в Господі Ісусі Христі молитесь з нами за це село і нашу околицю.

І. Семенова.

Любомль, на Волині.

Дорогий в Христі брате В. Перетятко! Щиро вітаю Вас і всіх любячих Господа. З цим новим 1930 роком бажаю всім, щоби Милосердний наш Господь укріпив Духом Святим для боротьби з лукавим і дав нових сил працювати в святому виноградникові і бути вірними до кінця. Журналові „Післанець Правди”, який я отримую вже два роки, бажаю, нехай Господь поможе і на дальше, щоби він міг скрізь сіяти вічну правду. Для мене він приносить багато радості. Хотілаби я і в цім році отримувати П. П., а також обіцяю помогати в його видавництві. При Божій помочи буду писати свсі вірші і передплату вишлю. Моліться за мене.

Ваша найменша сестра в Христі М. Абрамович.

З Америки.

Брат І. Фрайняк пише: Ділюся з Вами і зі всіми, хто любить Господа, дорогою новиною для нас віруючих. Господь вислухав мої і многих других братів і сестер молитви і отворив місце для мене, щоб я міг нести благу вість тим,

котрі ще не мали нагоди чути, що Бог їх любить, і що Христос умер і за них, та що вони мають життя вічне. Всі ті, що вже в Него увірували і ті, що ще увірують.

Баптиське об'єднання стейту Мічіган назначило мене як роз'їздного проповідника на стейт Мічіган для Українців і по можности других словян. Я почав мою духовну працю в Його винограднику дня 15 вересня. Моя головна квартира є у місточку Флінт, Міч. Прошу всіх братів і сестер, як і читачів „Післанця Правди“, що коли хто має знакомих чи рідну в стейті Мічіган, то хай подасть їх адресу мені, щоб ь їх міг відвідати. Прошу писати на адресу: J. Fraunack, 634 Ridgeway Ave, Flint, Mich.

А вас, браття і сестри прошу, моліться за мене, щоби Господь благословив мене в так важному ділі, щоби Його ім'я прославилось.

Витаю Вас, брате, з дружиною, витайте від мене всіх любячих Господа.

Іван Фрайняк

ПОКВІТУВАННЯ

Для погорілців вплинули на наші руки жертви від слідуячих зборів і поодиноких осіб: Від збору в Вільках Маз. 42 зл., Войткови 13 зл., Салашів 21 зл., Середниця 22 зл., Станькова другий раз 1 зл., Вишнів 5 зл. і зі збору в Снятинщині зложили слідуячі особи: Снятин бр. М. Лютий 5 зл. 40 гр., Підвисока Д. Паюк 5 зл., В. Малофій 5 зл. 50 гр., І. Романюк 2 зл., В. Тимчук 2 зл. 10 гр., В. Гордашко 1 зл., с. П. Кулик 50 гр., Стецева: бр. К. Грушинський 2 зл., І. Чешик 1 зл. 50 гр., с. Федірчик і с. Вачкурак 2 зл. 50 гр., О. Курилук 1 зл., О. Маришук 1 зл., д. П. Погребенюк 50 гр.

Всім шановним жертводавцям щиро дякуємо.

До наших Шановних читачів.

Доходять до нас вісти, що многим пропадає „Післанець Правди.“ Отже подаємо таким довідома, що журнал стало висилається. Правдоподібно, що вони пропадають в гмінах, тому просимо їх там допоминатися.

Ред.

ПЕРЕПИСКА АДМІНІСТРАЦІЇ.

Бр. Михаїлові Юревичу — карточку одержали, „Післанця Правди“ висилаємо.

Бр. Н. Гаєвському, Нью-Йорк — карточку одержали, журналу висилаємо.

Читачам „Післанця Правди”

Наш Післанець кінчить третій рік свого існування. Є це одинокий журнал нашого українського народу, котрий при Божій допомозі служить нашому братству тут в Польщі і майже в усіх частях світу. В першу чергу виражаємо глибоку вдячність нашому Господеві, Котрий нам допомагав служити Йому друкованим словом. Рівнож складаємо шири подяку всім тим, що прислужилися його видавництву, чи то писаним словом, молитвою і своїми лептами. Хочемо і на дальше служити всім, чим лише зможемо і остгємо винними, щоби там, де людський голос не дійде, дійшов наш журнал і засвідчив про спасення та нове життя в Христі Ісусі. Просимо о щире попєртя на майбутність.

Число 11 немогло вийти з деяких причин, то випускаємо два числа разом. Віримо сильно, що ніхто не остане довжником, а вирівнає свою передплату на біжучий рік і приєднає нових передплатників. В Господі гозістаємо.

Редакція.

В праці. побіда

Вже рік четвертий раз враз наступає,
Для тебе Післанче виходити в світ,
Неси слово Правди, тим хто погибає...
Хай та потіха — нікого не минає,
Неси з Новим Роком щасливий привіт.

Ти побідиш — бо ти є правда!
Котрої ніхто спинити не здола,
Ти в силі сказати кожному про Бога,
Хоч трудна у світі для тебе дорога,
Хай тобі Післанче Господь помага.

Іди, для тебе шлях далекий —
Тернистий шлях, вкритий кістьми
Змучених журбою й суютою світа...
Іди, скажи ім, що ідуть кращі літа.
Іди до міста, в село з вістьми.

Г. Д.

Редакція „Післанця Правди“ жєлає всім нашим читачам, передплатникам, браттям і сестрам, приятелям і співпрацівникам веселих свят і благословенного Нового 1930 року.

Р і ж н е

Що діється на гр. католицьких празниках.

У Сторонятині, пов. Львів, зайшла така подія: В часі празнику „Чесного Хреста” хлопці підпилися і зачали між собою бійку. Били Ситихівські хлопці Сторонятинських. З такої поганої „забави” й „празнику” виплило таке, що І. Тріска стрілив з револьвера й забив одного на місци, другого поранив так тяжко, що послідний помер в шпиталі, а третій бореться зі смертю. Крім цього є ще інші ранені. Такі відомости стрічаємо дуже часто. Як видно, що многи ідуть молитися, але з револьверами у своїх кишнях. Ось до чого допроваджують нинішні кат. празники? Євангелії читати не треба, але алкоголь і револьвери то можуть носити. Схаменітеся люди і оставте ваші поганські празники, та візьміться за Євангелію правди, про котру нам споминає наш поет Т. Шевченко.

Італія. Євангельська церква.

Сучасно італійська вальденська церква числить 22.000 зареєстрованих членів, 6.000 дітей учащаючих до недільних шкіл, 61 проповідників, 69 домів молитви (церков), 1 богословський виділ, кілька вищих шкіл, два сиротинці і два шпиталі, та один дім діяконок. Італійські весляне в 1923 році мали 49 проповідників і 26 церков, а в Римі мають науковий заклад богословія. — Баптисти в Італії числять около 25.000 зареєстрованих членів і 50 проповідників, богословську школу в Римі. Їх науково-богословський журнал „Viluchnis” зістав через папу Бенедикта XV виклятий.

Єпископальна методиська церква в Італії числить 44 проповідників і 18 місіонарів льокальних, працюючих в 51 церкві. Ця церква посідає в Римі дві школи для хлопців і для дівчат, з гімназіальною програмою, а відтак співпрацює з вальденськими над розвитком їх богословського виділу. Крім цього в Італії працює Армія Спасення, Бритійське Біблійне Товариство та цілий ряд чужоземських євангельських громад: швейцарських, англійських, шкоцьких і американських. В 1920 році відбувся в Римі первий євангельський конгрес, котрий більше до цих пор не повторився. Певну звязь між поодинокими євангельським церквами в Італії, піддержує італійська Світова Ліга Розповсюдження Взаємности через Церкви. Цей відділ зістав заложений через баптиста Лапделю, але надзвичайні обставина сучасної хвилини засуджують його на безчинність. „Евполь.”